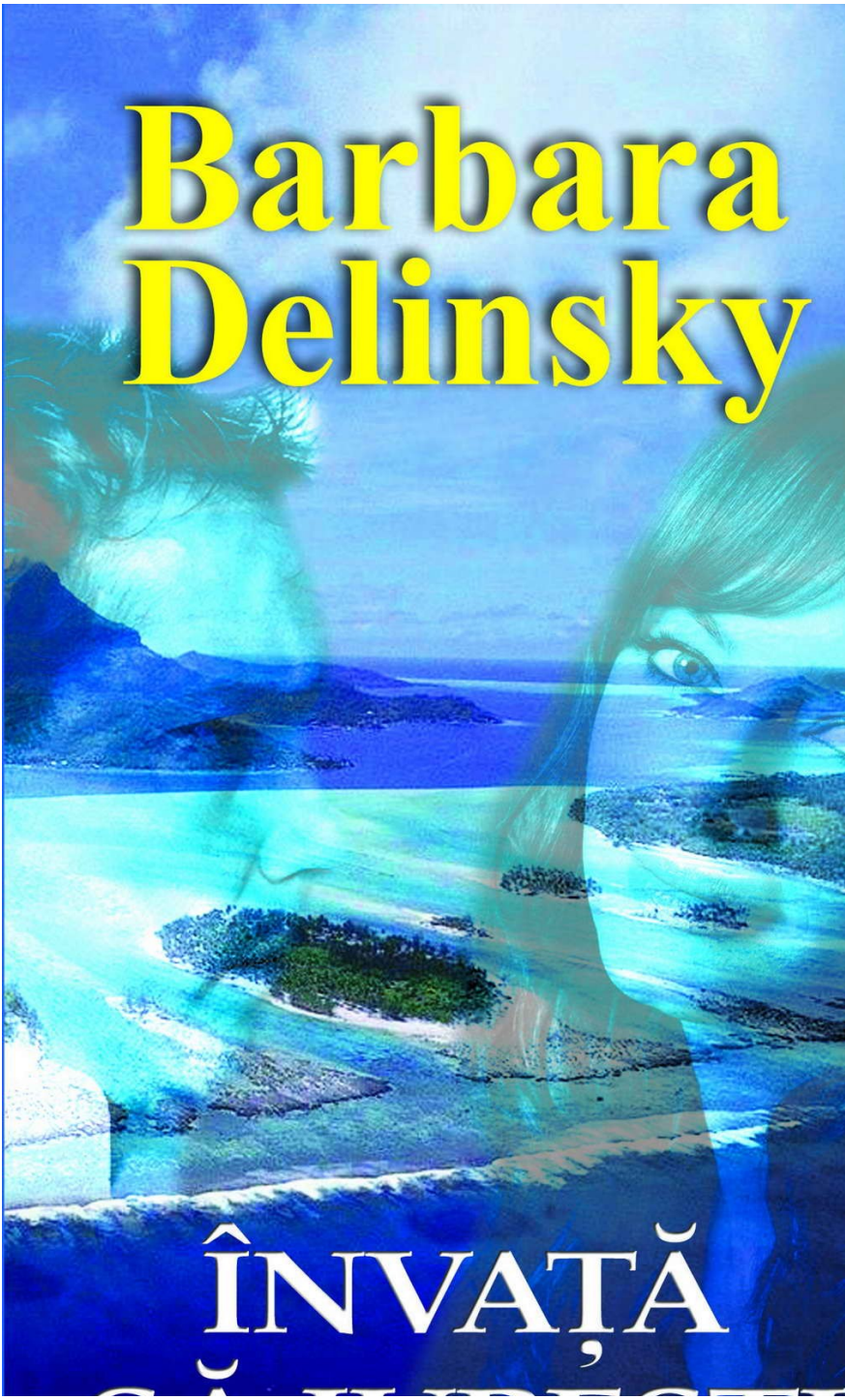
Barbara
Delinsky
ÎNVAȚĂ

BARBARA DELINSKY

ÎNVAŢĂ SĂ IUBEŞTI

Traducere: PETRUŢA IONESCU

Editura LIDER

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României

DELINSKY, BARBARA învaţă să iubeşti / Barbara Delinsky; trad.: Petruţa Ionescu.

— Bucureşti: Lider, 2008

ISBN 978 – 973 – 629 – 184 – 5

A TIME TO LOVE

1982 by Barbara Delinsky

Editor CASANDRA ENESCU

1

Arielle Pasteur rămase încântată în picioare, o siluetă singuratică pe plajă. Sub tălpile ei goale, atingerea nisipului alb şi fin era blândă şi plăcută. Razele soarelui de la orele după-amiezii o mângâiau cu strălucirea lor aurie, iar ea deschise braţele ca să le întâmpine. Rostogolirea valurilor o vrăjea, datorită mişcării lor ritmice, adunându-se şi despărţindu-se, pentru ca în final să se retragă încă o dată în adâncimile întunecate ale oceanului, luând cu ele oboseala şi încordarea sa, înlocuindu-le cu o incredibilă senzaţie de linişte.

Închizând ochii şi lăsându-şi capul pe spate, ea savură momentul. Briza tropicală mângâietoare se strecură în părul ei negru ca pana corbului, dându-i-l la o parte de pe chip cu blândeţea

unei şoapte, descoperindu-i cu tandreţe trăsăturile în faţa vântului reconfortant. Fiecare inspiraţie a aerului marin umed aducea din ce în ce mai multă relaxare în membrele ei subţiri şi în trupul său zvelt.

Faptul că se sculase dis-de-dimineaţă, făcându-şi probleme chiar înainte de ivirea zorilor, zborul îndelungat de la Boston, cu destinaţia Philadelphia de unde plecase spre această micuţă insulă caraibiană din St. Maarten – toate acestea erau spulberate de vânturile tropicale, alungate către cele mai îndepărtate unghere ale memoriei, în timp ce ea se lăsa în voia plăcerii care îi invada trupul. În clipa de faţă nu mai conta nimic altceva decât faptul că această frumoasă şi izolată porţiune de plajă

era a ei, doar a ei, pentru următoarele patru săptămâni. Nu mai conta nimic altceva în afară de faptul că acea vilă încântătoare, cocoţată pe dealul stâncos din spatele ei, urma să fie paradisul ei pentru nopţile şi zilele de singurătate şi de linişte după care tânjea. Instinctiv, îşi dădu seama că găsise locul perfect pentru a-şi organiza gândurile şi fotografiile, pentru a transpune munca ultimilor cinci ani într-o carte care îi fusese solicitată. Aici avea să se relaxeze şi să se bucure de fiecare zi care urma să vină, îngrijindu-se doar de ea însăşi, neavând alt program în afara aceluia pe care şi-l stabilea singură. După cum avea chef, ea urma să-şi agrementeze ziua cu soare şi valuri, cu muncă şi distracţie. Va fi o lună a toleranţei faţă

de sine, iar ea merita acest lucru.

După ce mai inspiră o dată o gură de aer curat, deschise ochii. Cu mişcări lente, străbătu fâşia de plajă, o panglică strălucitoare mărginită într-o parte de lava gri a formaţiunilor vulcanice care alcătuiau faleza zimţată şi în cealaltă parte de valurile limpezi ale apelor caraibiene. La fiecare pas, tălpile ei se afundau în nisipul moale. Era fierbinte şi mişcător, de parcă i-ar fi cerut să mai zăbovească în îmbrăţişarea lui înainte de a-şi continua înaintarea. Părea dispusă să-i îndeplinească dorinţa, pentru că nu avea niciun motiv să se grăbească. Acum timpul era aliatul ei. Cu o figură satisfăcută, cercetă cu atenţie frumuseţea împrejurimilor.

Priveliştea îţi tăia răsuflarea! Cerul azuriu pătat cu nori pufoşi, piscurile

gri-verzi ale insulelor din vecinătate ce să zăreau la o oarecare distanţă, dansul strălucitor al razelor de soare deasupra valurilor albastru-smarald – totul era magnific!

Un zâmbet îi arcui buzele, în timp ce se afunda în nisip, întinzându-şi picioarele lungi şi graţioase înainte, spre mare, proptindu-se în braţele întinse, eliberate de hainele grele de iarnă cu care fusese îmbrăcată în acea dimineaţă. Închise ochii încă o dată, ridicând faţa spre soare, absorbindu-i căldura, dorindu-şi ca razele lui să intre în adâncul ei, pentru ca în cele din urmă să ofteze satisfăcută.

Asta era tot ce-şi dorea de la o vacanţă, cugetă ea, trimiţând un mesaj tăcut de mulţumire către fratele său Michael, care rămăsese în îngheţatul

New York; el fusese acela care-i sugerase acest voiaj şi îi găsise apoi această vilă cu ajutorul agentului său de voiaj, făcând o rezervare de o lună de zile pe numele ei. Indiferent cât de mare ar fi fost preţul, şi-l putea permite fără probleme, din moment ce devenise un faimos fotograf de copii în cei cinci ani de când lucra pe cont propriu. Ducea o existenţă modestă mai degrabă din proprie voinţă decât din nevoie. Aceasta era o extravaganţă pe care şi-o putea permite.

Schimbându-şi poziţia în nisip, îşi strecură braţul sub părul care îi cădea pe spate, oprindu-se la marginea gulerului pentru a desface şiretul topului ei bleumarin. Îşi dezgoli umerii după ce trase bretelele croşetate dincolo de rotunjimile sânilor, lăsându-

le mai jos pe spate şi legându-le acolo. Rulă cât mai sus marginile bermudelor ei de stradă, conştientă de faptul că ar fi fost mai potrivit un costum de baie. Dar frumuseţea acestei după-amiezi nu trebuia să fie tulburată. Aruncând o privire rapidă spre treptele solide din lemn, amplasate lângă stâncă şi ducând spre locul ei de odihnă de la ţărmul mării, se întoarse din nou cu faţa către mare.

Soarele se mulă pe silueta ei zveltă, iar ea se lăsă pe spate, absorbindu-i căldura. Respiraţia ei era profundă şi egală, iar trupul complet relaxat. Abia atunci, în vreme ce valurile se spărgeau de ţărm iar ramurile palmierilor fremătau în vârful falezei situată deasupra capului ei, mintea ei refăcu evenimentele zilei.

Aceasta debutase cu sunetul alarmei de lângă pat, care o îmboldise să intre sub duş şi apoi să se îmbrace, înainte ca întunericul nopţii să facă loc dimineţii care se apropia dinspre est. Prietenul ei Sean se afla deja în faţa uşii, aşa cum promisese. În timp ce el pregătea pentru amândoi câte o ceaşcă de cafea, Arielle îşi făcu rapid bagajele. Urcară în uzatul său Volvo condus de scumpul şi nepretenţiosul sculptor şi se îndreptară spre Aeroportul Internaţional Logan, la o distanţă de o oră faţă de Rockport, pe ţărmul nordic al Massachusetts-ului. Arielle nu avea să înţeleagă niciodată cum cineva care avea atâta talent în mânuirea ciocanului şi a daltei putea fi atât de nepriceput în folosirea schimbătorului de viteze. Dar ea nu luă în seamă smuciturile şi hurducăielile,

abţinându-se să facă vreun comentariu, fiindu-i profund recunoscătoare celui mai bun prieten al său pentru că renunţase la câteva ore de somn ca să-i facă un serviciu. Chiar şi acum, ea şi-l imaginã în micul lui atelier, sculptând capodopere din lemn cu un talent şi o sensibilitate ieşite din comun.

Prieten, artist, sursă de inspiraţie – asta reprezentase Sean pentru Arielle în decursul ultimilor cinci ani. El îşi consolidase poziţia în cadrul coloniei Rockport cu câţiva ani înainte de sosirea ei acolo, luând-o sub aripa sa ocrotitoare, ajutând-o să-şi găsească drumul în ceea ce reprezenta acum căminul ei. Tânăra femeie vulnerabilă, timidă şi nesigură, care tocmai absolvise colegiul, se transformase sub ochii lui într-o femeie eficientă şi

încrezătoare în forţele proprii. El o încurajase, rămânând apoi în spatele ei, în vreme ce ea îşi întinsese aripile şi-şi luase zborul; succesul ei fusese şi al lui. Dar mai era ceva; Sean, fiind cu şapte ani mai mare decât ca, era confidentul ei şi se erija în protector atunci când un bărbat, apărut ocazional, devenea prea insistent. Arielle nu voia să aibă o relaţie cu un bărbat oarecare, iar Sean înţelegea lucrul acesta şi-i respecta dorinţa. Lumea avea nevoie de mai mulţi bărbaţi de felul lui, decise ea, oftând, cu braţele întinse, pentru a răscoli nisipul cu aripile ei de înger.

Arielle surâse, amintindu-şi de zborul din dimineaţa aceea. Petrecuse câteva ore amuzante. După acel simulacru de mic dejun, se lăsase ademenită de distracţa ei preferată –

cercetarea oamenilor. Ochiul ei antrenat de fotograf studie chipurile celor din faţa ei, completând imaginile cu frânturi de conversaţie care acopereau zumzetul motorului. Cele două locuri aflate chiar în stânga ei fuseseră ocupate de doi tineri părinţi, care discutau în şoaptă despre bebeluşul pe care-l lăsaseră acasă, despre meritele şi lipsurile dădacei pe care o aleseseră, despre conţinutul frigiderului şi al dulapurilor şi apoi, cu o stranie ezitare, despre săptămâna lipsită de responsabilităţi care îi aştepta. Din punctul de vedere al lui Arielle, lumea lor era îndepărtată. Nu putea nega că adora copiii. Altfel cum s-ar fi putut dedica în exclusivitate fotografierii lor? Nu, bărbaţii erau reprezentanţii speciei care stârneau

furia ei mai degrabă decât vlăstarele lor, deşi cele două aspecte fuseseră dintotdeauna îngemănate. Fără un bărbat, ea nu putea să aibă un copil – iar bărbatul nu avea cum să existe. După ce se „arsese”, ea jurase că-şi va păstra independenţa. Dacă instinctul matern devenea prea puternic, ea se refugia în munca ei. Orice alte dorinţe vizând prezenţa unui bărbat sau a unui copil rezultat din relaţia cu acesta erau reprimate la gândul deziluziei suferite cu multă vreme în urmă.

Ca de obicei, asemenea divagaţii emoţionale aveau darul s-o tulbure; ca întotdeauna, ea găsi rapid un subiect alternativ asupra căruia să-şi concentreze atenţia. Vizavi, în diagonală faţă de culoarul dintre scaune, stătuseră două „femei de

lume”, după cum le poreclise ea, doar cu câţiva ani mai mari ca Arielle, fiecare din ele purtând cu conştinciozitate verighetă, ceea ce nu le împiedica să-şi dorească să se bucure de săptămâna lor de libertate fără a se gândi la banii cheltuiţi. Mai fuseseră acolo şi cei „din generaţia veche”, un cuplu care informase cu mândrie pe fiecare stewardesă în parte despre aniversarea a patruzeci şi doi de ani de căsnicie, pe care aveau s-o celebreze în curând, şi câţiva „plini de monede”, două cupluri zgomotoase care, evident, se cunoşteau cât se poate de bine şi al căror principal scop era acela de a da lovitura la mesele de joc de la cazinouri, motiv pentru care St. Maarten fusese renovat. Mai remarcase şi „familia perfectă”, compusă din trei

băieţi neastâmpăraţi care îngroziseră întregul avion şi – probabil, îşi spusese ea – şi pe părinţii lor. Mai fusese şi un „duo dinamic41, doi burlaci cu intenţii dubioase spre care aruncase o privire cât se poate de descurajatoare, ori de câte ori aceştea traversau culoarul dintre scaune în căutarea prăzii. Şi, în cele din urmă, fusese acolo şi „cugetătorul”.

În mod straniu, el era cel la care se gândea şi în clipa de faţă, în vreme ce briza caldă a mării îi mângâia obrajii, iar discul plin de viaţă al soarelui îşi punea pecetea asupra tenului ci palid pe care astrul zilei nu prea îl văzuse în timpul iernii. „Cugetătorul41 – introvertit şi misterios, un nor negru pe strălucirea unui cer de azur, o stâncă gri deasupra

nisipului alb şi moale, un ţipăt ascuţit prin foşnetul palmierilor de cocos de deasupra capului ei. Îmbrăcat cu un pulover pe gât şi cu nişte pantaloni gri şi mai închişi la culoare, el nu făcuse nici cel mai mic zgomot. Când se ridicase, statura lui înaltă dominase cabina. Mergea în St. Maarten pentru a perfecta o afacere? Oare misiunea lui era atât de dificilă, încât îl determinase să arboreze acea mină fioroasă chiar din momentul îmbarcării în Philadelphia? Oare ce secrete se ascundeau în spatele acelor ochelari de soare cu un singur rând de lentile, sub claia aceea de păr castaniu-închis?

Intrigată de înfăţişarea lui, Arielle se trezi preocupată de persoana lui într-un mod cât se poate de supărător. Ea fusese conştientă de prezenţa lui

sobră, de cealaltă parte a culoarului dintre scaune, ori de câte ori se aplecase – ca să-i dea ceaşca goală de cafea stewardesei, pentru a scoate un roman broşat din geanta aşezată la picioarele ei, pentru a lua un pix cu care să completeze formularul de aterizare înainte de a ajunge în St. Maarten. Oricât se străduise, Arielle nu reuşise să-şi dea seama cu exactitate unde îl mai văzuse, dacă acest lucru se întâmplase vreodată.

În cele din urmă, el fusese împins la periferia gândurilor ei, în clipa în care prima dintre bijuteriile insulei ce se înălţa deasupra apelor caraibiene se ivise sub aripa gigantică a avionului. Din momentul acela, avusese o senzaţie copleşitoare de plutire calmă. Din aer, St. Maarten reprezenta un amestec

insolit de heleştee şi lagune, dealuri, văi şi drumuri şerpuitoare. Aterizarea fusese lină. Maşina pe care o închiriase era deja acolo, astfel că ajunse în scurt timp la casa micuţă, dar confortabilă, ce fusese aprovizionată cu conserve şi cu produse proaspete în semn de bun venit.

În secunda aceea, soarele îi pictă trupul cu o nuanţă delicată de oranj, ameninţând s-o ţină captivă pentru vecie în mrejele sale.

O umbră bruscă căzu perpendicular pe trupul ei, alungând imediat căldura în care se desfătase în urmă cu câteva clipe. Ea deschise rapid ochii pentru a detecta norul întunecat ce apăruse brusc pe cerul atât de senin până atunci, pentru ca apoi să-i deschidă şi mai larg, alarmată.

Deasupra ei se contura silueta unui bărbat înalt, drept precum o vergea şi nespus de ameninţător. Era îmbrăcat doar cu o pereche de blugi tăiaţi şi uzaţi, ce ascundeau o mică parte a muşchilor reliefaţi ai picioarelor sale, înfipte în nisip, la doar câţiva centimetri distanţă. Torsul lui emana virilitate, ca de altfel şi talia îngustă şi umerii bine conturaţi. Cu toate că-i lipsea bronzul propriu insularilor, pielea lui era ceva mai întunecată decât a ci, nuanţa acesteia fiind accentuată de aspectul părului de culoare închisă care îi acoperea toracele, înainte de a fi redusă la o linie fină care se făcea nevăzută sub capsa blugilor lui. El era, după părerea ei de fotograf şi femeie, un exemplar magnific, a cărui forţă pulsa în fiecare muşchi bine dezvoltat

al trupului său suplu. Dincolo de îmbrăcămintea sumară, acesta avea un aer sălbatic care nu se potrivea defel cu locul acela liniştit.

Gâfâind abia auzit, Arielle sări în şezut, ridicând rapid unul din braţe pentru a se asigura că topul ci oferea o acoperire corespunzătoare curbelor ei voluptuoase. Dar când îşi înălţă ochii spre chipul intrusului, inspiră adânc, copleşită de un amestec de teamă şi surpriză în clipa în care îl recunoscu. Maxilarul lui pătrăţos era parcă mai rigid, buzele lui se subţiaseră vădind o aparentă stăpânire de sine, părul lui castaniu şi zburlit se mişca în bătaia brizei, iar ochelarii oglindeau doar figura ei speriată. Era „cugetătorul44, bărbatul de care-şi amintise în urmă cu câteva clipe. El domina cu prezenţa sa

misterioasă această fâşie deschisă de plajă mai mult decât o făcuse în cursul dimineţii, în avionul de dimensiuni mult mai mici. Dar exista o diferenţă. Atunci fusese introvertit şi nepăsător; acum însă părea cât se poate de furios.

— Ce dracu' cauţi aici? explodă el incapabil să se stăpânească.

Ea era atât de şocată, încât nu reuşi să-şi adune forţele pentru a-i replica. Faptul că fusese smulsă atât de brutal din starea de totală relaxare care o dominase ceva mai devreme depăşea puterea ei de înţelegere. Străduindu-se să afişeze un calm desăvârşit, ea îi dădu un răspuns simplu:

— Asta e plaja mea.

— Pe naiba! Rostise cuvântul încet, pe un ton sarcastic. Asta e o plajă privată, continuă el. Nu ai niciun drept

să stai aici. Acum, cară-te.

Incapabilă să se mişte din cauza inimii, ea îşi aţinti privirea asupra trăsăturilor lui împietrite. Nu mai întâlnise niciodată o persoană de-o agresivitate atât de neaşteptată ca bărbatul acesta, care, în mod evident, era dezinformat. Observând că el nu face nicio mişcare pentru a trece dincolo de trupul ei, încercă să se apere.

— Cred că te înşeli, se opuse Arielle cu calm, albastrul ochilor ei devenind mai intens din pricina încordării. Eu locuiesc în vila aceea – făcu semn cu capul în direcţia construcţiei din vârful dealului

— Şi am înţeles că pot beneficia şi de plaja aferentă. Treptele casei duc direct aici.

Privirea lui întunecată o susţinu pe a ei câteva clipe, îndreptându-se apoi pieziş spre vârful dealului. Deloc impresionat, el îşi reluă tirada:

— Mie mi s-a spus că această casă nu e ocupată. Minţi cu neruşinare.

— Îmi pare rău, îl întrerupse ca, devenind mai puţin inhibată şi cu fiecare minut tot mai înfierbântată, dar ea n-a fost ocupată… până în această după-amiază. Acum eu locuiesc acolo şi te informez că tu încâlci o proprietate privată. Se ridică în picioare cu o mişcare fluidă, în speranţa că va diminua avantajul pe care el îl deţinuse atâta timp, stând deasupra ei şi dominând-o cu statura sa. Se dovedi o măsură inutilă; căci ea avea o înălţime de 1,56 m, iar el o depăşea cu un cap şi mai bine. Şi, ca şi cum înălţimea lui n-

ar fi fost de-ajuns pentru a sublinia inferioritatea în care se găsea, la aceasta se mai adăugau lăţimea şi forţa umerilor lui musculoşi. Arielle nu-şi amintea să mai fi fost pusă într-o asemenea situaţie

— Neştiind prea bine cum ar putea să-i facă faţă.

Ca şi cum i-ar fi sesizat dilema, el lăsă în suspensie problema ocupării casei.

— Ce faci aici? Glasul lui era puţin mai scăzut, însă îşi păstra nota de sarcasm.

Înălţându-şi bărbia cu un aer semeţ, ea se decise să-i răspundă fără ocolişuri:

— Am venit aici în vacanţă – şi la muncă.

— La muncă? Ha, ha! exclamă el,

schiţând un surâs amar, apoi continuă ca şi cum ar fi vorbit pentru sine: Cel puţin asta e sinceră. Majoritatea declară că s-au rătăcit! El se opri ca să respire, şi pieptul lui bombat îi atrase atenţia femeii, înainte ca ca să-şi revizuiască atitudinea şi să-şi îndrepte din nou privirea spre chipul lui. Şi ai merge până acolo încât să dezvălui natura, hmm, muncii tale?

Vocea lui se îmblânzi uşor, la fel ca şi trăsăturile feţei. În secunda aceea, Arielle avu aceeaşi senzaţie familiară care o frapase şi în avion. Ea îl mai văzuse undeva… dar unde? Dacă îl recunoscuse într-adevăr, atunci el nu putea fi identificat cu acel sălbatic care exista probabil doar în închipuirea ei; în cercul ei de cunoştinţe, destul de limitat, şi dincolo de acesta, în cercul

lor de cunoştinţe, ea nu ştia să fi existat asemenea maniaci. Ea vorbi fără reţinere, sperând oarecum că îi va da un indiciu menit să-i stimuleze memoria:

— Sunt fotograf. El deveni şi mai atent, dacă era cumva posibil, îndemnând-o din priviri să dezvolte ideea. Fotograf pentru copii. În timpul petrecut aici, speram să alcătuiesc o colecţie a fotografiilor pe care le-am realizat. Am închiriat locul acesta în mod intenţionat, fiindcă e izolat, şi nu mi-am închipuit nicio clipă că voi fi întreruptă în felul acesta.

Pentru prima dată buzele ei se arcuiră în sus, în ceea ce nu era neapărat un surâs.

— S-ar zice că până acum ai muncit din greu. Tonul lui provocator

era ofensator. La adăpostul ochelarilor de soare, ochii lui îi cercetau probabil trupul. Stârnită de insolenţa lui, ea ripostă prompt:

— Domnul mi-e martor că de-abia am sosit! în parte, am venit aici pentru soare – şi m-am bucurat într-adevăr de el până la venirea ta. Nu intenţionez să-mi petrec fiecare minut lucrând. Şi dacă nu e o impertinenţă din partea mea să te întreb, spuse ea pe un ton sarcastic, tu ce cauţi pe plaja mea?

— Vila mea este cea de acolo. El arătă vârful dealului, orientat spre nord. Acolo, înconjurată de un gard viu format din tufişuri înalte, se afla cea de-a doua vilă, având o construcţie din lemn similară cu a ei, numai că ceva mai spaţioasă. Eu sunt proprietarul ei şi al celeilalte – el aruncă o privire către

vila ei –, ca să nu mai pomenesc despre această frumoasă porţiune de plajă. Aşa că tu eşti cea care încalcă o proprietate privată. În concluzie, ar trebui să anunţ poliţia sau îţi faci bagajele şi pleci în linişte?

Atitudinea lui o înfurie. Involuntar, ea lansă contraofensiva:

— Ei, ia stai puţin, domnule…

— Howe, completă el, cu o notă de speranţă, pe care ea o ignoră cu desăvârşire, punânându-şi pumnul pe şoldul zvelt şi manifestându-şi nerăbdarea.

— O clipă, domnule Howe. Fratele meu a închiriat această casă prin intermediul unui agent, Thomas Kendrick, din New York. Dacă e vreo încurcătură, ar trebui să lămureşti lucrurile cu el. Eu am achitat deja

chiria pe o lună întreagă şi dacă eşti într-adevăr proprietarul acestui loc, atunci ar trebui să-ţi fie ruşine pentru suma pe care o încasezi! Dar cert e că eu am plătit de bunăvoie şi am şi un cec menit să dovedească spusele mele. Desigur, cecul rămăsese în Rockport, îşi dădu ea seama, rugându-se ca el să nu i-l ceară pentru a-l vedea. Howe… Howe… de ce îi era numele lui atât de cunoscut?

— O să-ţi restitui banii. Vocea lui profundă redevenise rece şi dură. Vreau ca până la orele serii să dispari de aici.

— Cum? ţipă ea. Momentan dezavantajată de întorsătura pe care o luaseră lucrurile, ea se holbă la el cu gura deschisă, nevenindu-i să creadă că n-o înşela auzul. Apoi se lăsă pradă

furiei: Glumeşti? O să te informez că am aşteptat foarte mult vacanţa asta. Nu am mai fost plecată de ani de zile! Şi n-am făcut atâta drum doar pentru a fi gonită dintr-un loc pe care l-am închiriat cu acte în regulă!

Un surâs batjocoritor se ivi pe buzele lui.

— O tânără care munceşte pe rupte…

— Da, chiar aşa. Merit vacanţa asta şi intenţionez să o petrec chiar aici, în această casă, zise ea arătând către vârful dealului. Şi dacă te deranjează prezenţa mea, n-ai decât să pleci tu.

Cu respiraţia întretăiată, ea se opri. Lasă-l să asimileze informaţia asta, îşi spuse ea hotărâtă, remarcând în clipa următoare că de pe chipul lui

dispăruse orice urmă de umor.

— Ar fi aberant, mai ales că amândoi ştim că cu sunt motivul pentru care te afli aici, preciză el pe un ton scăzut.

Aceasta era o nouă întorsătură a lucrurilor, ba chiar mai ridicolă decât prima. Şi de astă dată, Arielle se holbă la el stupefiată. Când vorbi în cele din urmă, vocea ei era ridicată:

— La ce te referi?

El păru să bată în retragere.

— Of, haide, cum spuneai că te numeşti? Honey, Kitty, Dolly? Dispreţul cu care rosti aceste nume o buimăci şi mai mult.

— Nu m-am prezentat, dar numele meu e Arielle. Arielle Pasteur. Nu avea de ce să păstreze secretul. Dacă el era într-adevăr proprietarul vilelor şi al

plajei aceleia, atunci nu avea altceva de făcut decât să ia legătura cu agentul pentru închirieri din New York, şi să verifice identitatea şi pretenţiile ei îndreptăţite.

Neînduplecat, el reluă firul discuţiei de unde-l lăsase, clocotind de furie:

— Arielle Pasteur – un nume potrivit pentru o fată dornică să se afirme. Acum, hai să fim sinceri unul cu altul, mormăi el nerăbdător. Ai venit până aici sperând să fii… descoperită, acesta fiind termenul cel mai potrivit. Iar tu îţi doreşti să fotografiezi acea frumoasă întruchipare a inocenţei şi purităţii. Cum mă descurc? Demonstraţia lui de umor fu de scurtă durată. El nu se mişcă nici măcar un centimetru, dându-şi aere de stăpân şi

tachinând-o atât verbal cât şi prin atitudinea sa arogantă.

Sprâncenele bine conturate ale lui Arielle se împreunară, încreţindu-i fruntea chiar dedesubtul bretonului.

— Fotograf? Atâta putea face pentru a-şi reprima scepticismul ce ameninţa s-o invadeze, ducându-se cu gândul la alt fotograf, a cărui poză o păstra într-unul din buzunarele portofelului ei. Fotograf? Cuvântul reverberă în conştiinţa ei. Despre ce vorbeşti? Fotograf? Howe… fotograf… oh, nu! Tremurai vocii ei răzbătea dincolo de tonalitatea glasului ei imperativ. Care spuneai că e numele tău de botez?

El arboră un surâs rece, în timp ce repetă cuvintele ei, ca într-un ecou batjocoritor.

— Nu am spus, dar mă numesc Christopher. Christopher Howe.

Christopher Howe. Christopher Howe. Acel Christopher Howe? în clipa aceea conştientiză adevărul. Persoana aceea înaltă şi ameninţătoare din faţa ei nu era nimeni altul decât Christopher Howe, fotograful faimos în toată lumea, care imortalizase multe chipuri tinere şi proaspete ce ajunseseră direct pe podiumul de prezentare a modei de înaltă clasă. El apăruse pe multe coperţi, mai mult ca playboy-ul despre care merita să scrii, decât ca model. Ca fotograf de modă, nu exista un altul mai bun ca el. Arielle îi admirase adeseori munca, inclusiv colecţia superbă prezentată într-o expoziţie temporară la Muzeul de Artă Modernă din New York City. Oare implicarea şi interesul ei

pentru arta fotografică jucaseră vreun rol în decizia lui Michael de a alege tocmai vilişoara aceea? Acesta era un amănunt pe care avea să-l clarifice mai târziu. Deocamdată se afla într-un război deschis cu acest fotograf nemaipomenit, înzestrat cu o virilitate debordantă, iar că trebuia să rezolve chestiunea înainte de a discuta orice altceva.

Preţ de o clipă, ea îl privi cu teamă şi admiraţie.

— Christopher Howe… şopti ea. Ar fi trebuit să-mi dau seama. Aveai un aer extrem de familiar, dar nu ştiam de unde te cunosc. Munca ta e minunată…

— La fel şi a ta, o întrerupse el fără menajamente, încrucişându-şi braţele la piept cu un aer de superioritate. Eşti o actriţă desăvârşită.

Dar la urma urmei, aproape toate sunteţi aşa. Tu eşti puţin mai convingătoare decât majoritatea. Rânjetul lui o înfioră. Spune-mi, mormăi el cu o figură întunecată, cum ai reuşit să mă găseşti? Nimeni nu ştia despre casa asta. Apoi brusc, chiar înainte ca ea să protesteze, furia lui explodă din nou: Felicity a fost, nu-i aşa? Scorpia aia ingenioasă e dornică de răzbunare! Ea şi jalnica ei agenţie de fotomodele îmi vor pieirea!

Mormăind dezgustat, se răsuci pe călcâie, luând-o către mare, dar brusc se întoarse spre ea, reluându-şi asaltul:

— Iar tu eşti la fel de rea ca ea, din moment ce-i faci jocul. Chiar credeai că voi cădea în capcană? Nu eşti primul chip frumos pe care-l trimite la mine, să ştii. Şi nici nu vei fi primul trup

nemaipomenit care va ajunge în patul meu după ce mi-am îndeplinit obligaţiile de serviciu. Ignoră oftatul ei lung, continuând să spumege de furie: Chiar ai crezut că, dacă îţi faci apariţia pe plaja mea, o să-mi atragi atenţia? Ţi-ai închipuit că o să-mi petrec vacanţa fotografiindu-te pe tine? Chiar crezi că o să-ţi faci loc în viaţa mea cu aerul acela de sinceritate absolută, ca apoi să mă foloseşti pentru a-ţi atinge scopurile? Ei bine, te înşeli!

Îngrozită de spusele lui, dar şi uimită de siguranţa cu care rostise acele cuvinte ofensatoare, Arielle pledă pentru nevinovăţia sa cu o încăpăţânare care o surprinse până şi pe ea.

— Nu, te înşeli amarnic. Poate că ai hoarde de femei ambiţioase care

tânjesc după atenţia ta, dar te asigur că cu nu mă număr printre ele. Chiar dacă aş fi în căutarea unui bărbat – ochii ei albaştri şi aprinşi îl măsurau atent din cap până în picioare ceea ce nu e cazul, nu sunt aşa de proastă încât să mă încurc cu cineva atât de arogant şi de agresiv ca tine. Nu vreau decât să fiu lăsată în pace. Dacă ţii aşa mult la propria intimitate, ar trebui s-o respecţi şi pe a mea. Simţindu-se brusc epuizată, ea nu mai găsi de cuviinţă să continue conversaţia. De bună seamă, el nu avea să cedeze

— Cunoştea genul. Acum, dacă nu te superi, am alte lucruri de făcut. Răsucindu-se pe călcâie, fără a-şi lăsa urma tălpii mici în nisipul mişcător, ca încercă să se depărteze. Dar nişte degete de oţel îi ţintuiră braţul într-o

strânsoare dureroasă, împiedicând-o să mai facă vreun pas.

— Pariez că da, şuieră el, printre dinţi, cu un aer neînduplecat. O să-ţi cari trupşorul ăsta frumos acolo sus şi ai să-ţi faci bagajele, apoi o să te duci în altă parte. Nu-mi pasă dacă rămâi pe insulă – dar să nu stai în preajma mea!

Furios, el veni mai aproape. Ea încercă să se retragă, dar mâna lui o strânse şi mai tare. Cu toate că nu-i putea vedea ochii, se simţea ameninţată, aşa cum nu i se mai întâmplase niciodată până atunci.

— Uite care-i treaba, domnule Howe, zise ea repede, încercând să se elibereze din strânsoare, vă spun sincer că nu vreau nimic de la dumneavoastră… Dar el o întrerupse cu asprime, zgâlţâind-o puternic cu o

secundă înainte de a o împinge cât colo.

— Las-o baltă! Eşti la fel de perfidă ca şi ultima. Toate femeile vor ceva – bani, favoruri, o şedinţă foto, o noapte de dragoste. Dacă nu e una.

E alta. Şi ca să obţină asta, apelează la toate trucurile posibile! Ei bine, domnişoară Pasteur, de dată asta ai dat-o în bară. De ce nu te muţi la un hotel, ca să-ţi petreci noaptea într-un cazinou? Cine ştie, poate că vei avea noroc şi-ţi vei recupera banii risipiţi pe mica ta aventură. Şi poate vei găsi un bărbat dispus să-ţi agrementeze şederea aici.

Cruzimea lui o lăsă fără grai pe Arielle, dar insinuările lui îi declanşară o reacţie violentă. Preocupată doar să-l reducă la tăcere pe bărbatul care o ultragiase, ea ridică braţul şi-l pălmui

cu sete. Nu mai lovise niciodată un bărbat. Niciodată nu o mai adusese cineva în pragul unei asemenea furii. Nu se gândise niciodată că ar fi capabilă de o asemenea ripostă. Bărbatul acesta scosese la suprafaţă o parte ascunsă a firii ei – iar asta o deranja mai mult decât orice altceva.

În clipa în care îşi dădu seama ce făcuse, îşi duse rapid mâna la gură. Cu toate astea, mândria o împiedică să-şi ceară scuze. Christopher Howe o meritase! Nici măiestria lui profesională, nici succesul obţinut în carieră nu justificau o asemenea lipsă de respect. Se aştepta ca el să-i răspundă cu aceeaşi modedă. Spre surprinderea ei, el nu luă în seamă palma aceea, menţinându-se ferm pe poziţie.

— Asta te-a făcut să te simţi bine, Arielle? o tachină el, eliberând-o din strânsoare. Tonul lui căpătase o altă nuanţă pe care ea nu o putea identifica.

— Ai meritat-o!

— Pentru că ţi-am spus adevărul?

Tremurând toată, ea se luptă să-şi recapete stăpânirea de sine.

— Pentru că ai făcut nişte acuzaţii răutăcioase şi nişte insinuări dintre cele mai vulgare, strigă ea, buimăcită de asprimea tonului lui scăzut. De data asta. N-ai nimerit-o. Nu vreau nimic, absolut nimic de la tine!

Privirea lui insistentă avu darul s-o reducă la tăcere. Aerul părea încărcat cu o electricitate aproape palpabilă. Reprimându-şi impulsul de a fugi, ea rămase locului, vrând să pară convingătoare.

— Nimic, Arielle? i-o trânti el, spulberându-i stăpânirea de sine cu aceste două cuvinte, ceea ce nu reuşise cu alte douăzeci. Fiindcă mirosul lui ameţitor o făcu să se cutremure de spaimă. Ea păşi înapoi în mod involuntar. Cu siguranţă, bărbatul faimos şi talentatul creator de imagini nu era în stare să-i facă rău. Dar imediat în faţa ochilor ei apăru cealaltă imagine a lui, aceea a playboy-ului notoriu, iar ea îşi ţinu respiraţia. Când el făcu un pas hotărât spre ea, apoi un altul, pulsul i se acceleră din cauza panicii.

— Te rog, zise ea, disperată, privind în jur în căutarea unei portiţe de scăpare, lasă-mă în pace. Asta e tot ce cer!

El o provocă din nou, pe un ton

scăzut:

— Asta-i tot? Eşti sigură, Arielle? Eşti o femeie deosebit de atrăgătoare. Nu pot să cred că respingi ceea ce îţi ofer gratis…

El înaintă brusc, iar ea se trezi cu spatele spre ocean. Valurile calde se loveau uşor de călcâiele ei, însă, din cauza agitaţiei, Arielle nu le băgă în seamă. Adunându-şi ultimele fărâme de curaj, ea încercă să-i dea o ripostă verbală sperând că impactul acesteia va fi mai puternic decât acela al violenţei fizice la care recursese mai devreme.

— Cu siguranţă aş refuza-o! Eşti îngâmfat şi egocentric. Nici măcar nu ţi-aş da voie să mă fotografiezi, darămite să te strecori în patul meu! Buzele ei se strânseră în semn de dezgust, dar, câteva clipe mai târziu, ea

deschise larg gura, uimită să-l audă pufnind într-un râs zgomotos.

— Pari un personaj de roman, zise el în cele din urmă. Este exact tipul acela de provocare pe care niciun bărbat cu sânge în vene n-ar putea s-o ignore. Pe neaşteptate, el deveni serios. Poţi să fii sigură că mă voi ridica la înălţimea aşteptărilor.

Ea mersese prea departe; reacţia ei de autoapărare se întorsese împotriva sa. De data asta, când el se apropie la doar câţiva centimetri distanţă, ea adoptă o altă stratagemă:

— Uite ce e, îmi pare rău pentru neînţelegerea asta. Sunt sigură că există o soluţie convenabilă pentru amândoi. Dându-se într-o parte, ea se pregăti să-l ocolească. Aş putea încerca să sun… Ea mai făcu un pas în lături,

dar el o opri, punându-i palmele pe umeri.

— Nu aşa repede, o tachină el cu un zâmbet maliţios.

În momentul acela, îngheţă de spaimă întrebându-se ce avea el de gând să facă. Aplecarea uşoară a capului lui o scoase din starea aceea de împietrire. Îngrozită, în timp ce buzele lui se apropiară de ale ei, ea se strădui să se elibereze, împingând în zidul fierbinte reprezentat de toracele lui cu fiecare fărâmă de forţă pe care o putea aduna, opunând rezistenţă braţelor lui care o trăgeau mai aproape. Strigătul ei ascuţit „Dă-mi drumul!” fu rostit cu disperare, în vreme ce ea îl lovi cu talpa la fluierul piciorului.

Când unghiile ei îi zgâriară gâtul, el înjură printre dinţi, apoi o prinse în

braţe, lipind-o de corpul său.

— Prin urmare, vrei să joci murdar, nu-i aşa? îi zise el pe un ton batjocoritor, imobilizându-i braţele la spate, cu o mişcare îndemânatică. N-am nimic împotrivă.

Cu toate că ea se zbătu din răsputeri, buzele lui puseră stăpânire pe ale ei, împiedicând-o să mai respire din cauza şocului. Ea îşi trase faţa într-o parte, pentru a-şi recăpăta suflul. Deci el avea de gând să-şi ducă la îndeplinire ameninţarea, să obţină satisfacţie! îngrozită, ea căută o portiţă de scăpare. Dar în secunda în care Arielle ridică genunchiul, el îşi îndoi piciorul în jurul gambei ei ţepene înainte ca lovitura ei să-şi atingă ţinta, dezechilibrând-o şi căzând apoi alături de ca pe nisip.

Ea începu să tremure de frică, când îşi dădu seama că lupta ei nu făcuse altceva decât să sporească hotărârea şi ardoarea lui. Cu toate astea, nu avea de gând să rămână pasivă în faţa atacului său. Cu sălbăticie, se răsuci şi se retrase, până în secunda în care el îi ancoră braţele deasupra capului, acoperind-o parţial cu greutatea trupului său, şi împiedicând-o să mai respire.

— Nu… nu, te rog, mormăi ea, întorcând capul dintr-o parte în alta. Dar el îi prinse bărbia cu nişte degete de fier, făcând-o să stea nemişcată şi acoperindu-i din nou buzele cu gura sa. În mod straniu, nu simţea niciun fel de durere. Buzele lui puseseră stăpânire pe ale ei, devorându-le fără a o pedepsi. Senzaţia era copleşitoare – alunecarea

limbii lui de-a lungul buzelor şi în jurul dinţilor ei, forţa picioarelor lui, care stăteau de-a curmezişul peste ale sale, împungând-o. Se simţea de parcă ar fi fost trofeul unui pirat fără vârstă care dorea s-o subjuge, trupeşte şi mental. Neputincioasele ei strigăte de protest rură zadarnice. Gândurile ei se întoarseră în timp, reîmprospătându-i senzaţia de durere şi degradare, umilinţă şi trădare. Lacrimile neputinţei i se prelinseră pe obraji, astfel că el îi eliberă buzele, ridicându-şi faţa pentru a o privi lung.

Ea nu mai observă că respiraţia lui era la fel de precipitată ca a ei, atât de copleşită se simţea din cauza propriilor trăiri emoţionale. Ochii ei, umezi şi rugători, exprimau o groază nemărginită.

Cu o mişcare bruscă, el îşi duse mâna în dreptul ochelarilor de soare, scoţându-i încet, ca apoi să-i arunce pe nisip. Pentru prima dată, ea îi văzu ochii – negri ca tăciunele, dar plini de strălucire, adâncimile lor fiind la fel de enigmatice ca şi lentilele acelea cu oglindă. Dar de data asta, când el îşi coborî gura, se observă o diferenţă. Sărutul avea o moliciune tulburătoare, o blândeţe neaşteptată, ca şi cum aceasta ar fi fost prima dată când i-ar fi atins buzele, devenind apoi mai ferm printr-o tandră mângâiere a buzelor ei strânse. Era ca şi cum el ar fi încercat s-o calmeze transferându-i o parte din puterea lui. Confuză, ea îl privi fix în clipa în care el înălţă capul încă o dată, şi aproape că nu remarcă faptul că el îi eliberase braţele, strecurându-şi

degetele prin părul ei, de-o parte şi de cealaltă a feţei. Degetele lui mari se sprijiniră uşor de pomeţii obrajilor ei, ridicând-o aproape imperceptibil. Chiar şi trupul lui, lung şi ferm deasupra ei, părea că emană o căldură misterioasă.

Copleşită de tumultul emoţional dinăuntrul său, ea se simţea buimăcită, prea slabă ca să-i opună rezistenţă, prea speriată pentru a ceda insistenţelor lui. De pe buzele ei umede se desprinse un uşor strigăt, un oftat, un protest, o exclamaţie de neputinţă. Era exact ceea ce-şi dorea el, pentru că buzele lui puseră din nou stăpânire pe ale ei, acum întredeschise şi vulnerabile în faţa asaltului său. Dar el continuă s-o exploreze, gustând din moliciunea ei cu o insistenţă blândă, făcând-o să se înfioare datorită atingerii

limbii lui ispititoare, lipită de curbura buzelor ci, de interiorul tainic al gurii ei.

Fu străbătută de o senzaţie stranie de lentoare însoţită de o avalanşă de sentimente pe care nu era capabilă să le priceapă. El era un străin – şi totuşi nu-i era străin. Era cel care o asalta – dar, cu toate astea, nu exista niciun atac. El era iubitul ci – deşi ea nu avea un iubit.

Ultimul gând o trezi la realitate. Îngrozită, în secunda aceea, de extinderea cuceririi lui, ea îşi trase capul într-o parte, răsucindu-se dedesubtul lui. După numai câteva clipe, ea era liberă, stând în genunchi, cu spatele la el şi cu faţa spre mare. Gâfâind, ea îşi lăsă bărbia în piept, conştientă de tremurul muşchilor săi şi

de prezenţa bărbatului din spatele ei.

Vocea lui se făcu auzită, profundă şi aspră.

— Dacă n-aş şti că lucrurile stau cu totul altfel, poate că te-aş crede. Când se ridică, umbra lui se lungi pe nisip. Răceala vorbelor ce fuseseră rostite şterse complet căldura mângâierilor lui de mai devreme. Cred că ai la ce reflecta. Poate că data viitoare când ne vom întâlni, vei dori să te îndrepţi în direcţia opusă. Din vocea lui răzbăteau furia şi dispreţul, dar amândouă erau bine strunite.

În timp ce el se retrăgea spre propria casă, mergând dincolo de curba rocilor şi îndreptându-se spre treptele pe care ea nu le observase, Arielle rămase mută din pricina consternării. Abia în secunda în care o scoică micuţă,

frumos colorată, dar de o goliciune înduioşătoare, fu lăsată în urmă de valuri, ea găsi puterea de a se mişca. Făcând câţiva paşi înainte, salvă scoica din valurile care erau pe punctul să se retragă şi o luă în mână. O scoică goală – semnificaţia i se părea copleşitoare. Oare era şi ea o scoică goală, fără viaţă, fără sentimente, fără iubire? Pentru prima dată în decursul ultimilor cinci ani, ea se întrebă cum ar fi fost dacă ar fi cunoscut împlinirea pe care un bărbat ar fi putut s-o confere existenţei ei. Dar un bărbat care s-o iubească, pe ea şi numai pe ea – existase vreodată un asemenea bărbat? Apăruse oare acum întruchiparea visurilor ei?

Cuprinsă de îndoială, se ridică, îndreptându-se spre casa ei, spre casa lui.

2

Coica singuratică, cu textura ei delicată alcătuită dintr-un amestec de ecru ca mătasea, roşu ca mărgeanul şi ciocolatiu, era aşezată pe noptierea lăcuită de un alb strălucitor, aflată chiar lângă patul ei, atrăgându-i atenţia în timp ce ea se întinse peste cuvertura îngustă din bumbac. Ea reprezenta tot ce se întâmplase în după-amiaza respectivă, tot ceea ce ea dorea să-şi alunge din minte. O izbi ironia sorţii. Arielle lăsase deoparte alergătura şi programul cotidian în favoarea unei existenţe mult mai liniştite şi mai exotice pe o insulă îndepărtată din Caraibe. Nici măcar în visele ei cele mai năstruşnice nu şi-ar fi închipuit că va avea de-a face cu un vecin total diferit, întruchipat de seducătorul

Christopher Howe.

Se încruntă uşor încercând să-şi amintească tot ce citise despre bărbatul respectiv. Spre surprinderea ei, erau foarte puţine de adăugat în afara imaginii de ansamblu pe care şi-o formase cu puţin timp în urmă. El se apropia de patruzeci de ani, îşi aminti ea, şi lucra la New York, unde se găseau studiourile lui. Nu se ştia însă cât de mult timp petrecea acolo. Încheiase contracte în toate colţurile lumii, de la oraşele cele mai aglomerate până în cele mai îndepărtate locuri. Fotografiile lui înfrumuseţau cu regularitate coperţile şi paginile din cuprinsul celor mai bune reviste de modă din ţară şi din Paris, Milano şi Londra. Viziunea lui era una creativă şi modernă. Subtilitatea era marca prin

care se făcuse cunoscut în întreaga lume a modei.

El „crease” numeroase modele pline de frumuseţe, fotografiind doar crema „recoltei” respectivc. Cât de ridicol i se părea ca ochiul lui s-o confunde cu o potenţială candidată. Sau, se întrebă ea, el văzuse ceva ce ea nu observase niciodată?

Brusc, se dădu jos din pat, aşezându-se în faţa măsuţei de toaletă deasupra căreia se afla o oglindă mare cu ramă albă. Cu toate că femeia aceea tânără care o privea era destul de drăguţă, după părerea lui Arielle, ea nu avea atributele unui fotomodel – nici acea osatură delicată pe care o căutau agenţiile de top, silueta aceea subţire şi mlădioasă care era cerută de obicci şi nici acea putere de seducţie care face

ca fotografiile să devină atrăgătoare.

Mai degrabă avea un chip inocent, încadrat de un păr strălucitor şi scurt, tuns chiar până în dreptul umerilor, şuviţele dese cu breton acoperindu-i tâmplele. Tenul ei era delicat, având o nuanţă bej-alburie, cu reflexe roşietice – roşeaţă datorată razelor de soare. Nasul mic punea în valoare simetria trăsăturilor ei; acestea erau îmblânzite de o bărbie rotundă şi de linia maxilarului. Buzele ei aveau o curbură perfectă, cu toate că erau subţiri, impresie accentuată de grimasa pe care o făcuse în timpul autoexaminării. Dintre toate particularităţile înfăţişării ei, ochii păreau cei mai promiţători. Erau albaştri, asemenea cerului de azur sub care ea se desfătase mai devreme. Schimbându-şi nuanţa în funcţie de

starea sa de spirit, aceştia erau atrăgători, conferind profunzime chipului ei şi în acelaşi timp o urmă de mister.

În timp ce imaginea din oglindă execută o piruetă uşoară, un observator din afară ar fi considerat-o ca fiind foarte frumoasă. Subţire şi graţioasă, ea poseda toate curbele acelea perfecte, ascunse, dar sugerând o feminitate latentă. Dacă ar fi purtat un pareu strâmt, la fel ca femeile de pe insulă, după cum avea să observe mai târziu, ar fi fost de-a dreptul divină. Dar ea era îmbrăcată într-un top sobru, legat cum se cuvine, şi o pereche de bermude de un alb-pal, ale căror pliseuri îi ascundeau formele voluptuoase.

Indiferent cât de mult timp ar fi

petrecut în faţa oglinzii, Arielle se considerase dintotdeauna lipsită de graţie. Era acea imagine de sine pe care şi-o formase de-a lungul timpului, în pofida subţirimii taliei pe care o observase în ultimii cinci ani. Dolofană în vremea adolescenţei, supra ponderală în timpul facultăţii, ea îşi amintea de o altă Arielle atunci când o privea pe cea nouă... N mintea sa, era dintotdeauna o femeie plină, introvertită, conştientă de statutul ei în societate. Cu toate că anii petrecuţi în Rockport îi conferiseră o anume maturitate, încrederea în sine din punct de vedere profesional, un soi de echilibru detaşat, cealaltă imagine era gravată prea adânc pentru a putea fi ignorată.

Cât de absurd era modul în care

Christopher Howe îi interpretase intenţiile! Poate că făcuse insolaţie ori se resimţea de pe urma călătoriei cu avionul, sau poate că fusese orbit de furie.

Fotoliul încăpător din răchită aşezat lângă fereastră îi conferi o stare de confort în momentul în care se aşează în el, lăsându-se răcorită de briza oceanului. Oare ce sentimente avea faţă de el? admise că era vorba de o frică imposibil de negat, datorată înălţimii şi ameninţărilor lui, precum şi avansurile pe care i le făcuse. Dar mai era vorba şi de altceva – o anume curiozitate, o undă de mister. Dacă măcar ar fi fost sigură că n-avea să-l mai revadă! Dar o lună de zile reprezenta o perioadă extrem de lungă pe care trebuia să o petreacă în

preajma unui bărbat, fără a da peste el. Ce era de făcut?

Strângându-şi picioarele la piept, şi odihnindu-şi capul brunet pe pernuţa cu flori colorate de pe fotoliu, trecu în revistă opţiunile. Ar fi putut părăsi insula. Bineînţeles că nu! Casa asta? Nici gând! Dacă îşi jurase ceva în noaptea aceea de tristă amintire petrecută în dormitorul lui Peter Stoddard, atunci acel jurământ se referea la faptul că ea nu se va mai lăsa niciodată manipulată de un bărbat! O să rămână aici. Dilema se referea la modalitatea de abordare a situaţiei, care devenise penibilă, nu la felul în care ar fi putut s-o evite, pentru că acest lucru era imposibil.

Aici, înăuntrul vilei, se simţea în siguranţă. Zâmbi cu un aer satisfăcut,

în vreme ce se ridică, plimbându-se prin camera de zi. Aşa cum se întâmplase la prima vedere, aceasta îi plăcu şi în momentul de faţă. Decorul era simplu şi modern, constând dintr-o combinaţie inspirată de alb şi de culori vii. Livingul avea în centru o sofa lungă din răchită, la capetele căreia se aflau măsuţe din acelaşi material; în plus, mai existau câteva fotolii, amplasate ici-colo, exact ca acela din dormitorul ci, elemente cu spatele descoperit, alături de o piesă de mobilier scundă, albă şi strălucitoare, care adăpostea un sistem stereo şi un bar. Ferestrele dominau pereţii, nelăsând loc pentru nimic altceva în afara unei picturi locale cu rame viu colorate. Adevărata frumuseţe putea fi admirată dincolo de ferestre, în ipostaza vegetaţiei luxuriante şi a

razelor soarelui, care la orele după-amiezii căpătaseră o nuanţă oranj ce-şi pusese pecetea asupra pieselor de mobilier şi a podelei lăcuite. În partea dreaptă se afla bucătăria, mică, dar zugrăvită în culori vii şi imaculată, la fel ca şi restul casei. În stânga era dormitorul din care tocmai ieşise, cu covonil său gros din lână. Baia avea legătură directă cu dormitorul şi era elegantă în simplitatea ei, cu cada sa adâncă şi prosoapele mari, în nuanţe de roz şi verde. Arielle îşi reluă locul lângă fereastra dormitorului, mai hotărâtă ca oricând să rămână în acest paradis încântător întreaga lună, aşa cum fusese prevăzut în contract.

Da, în casa asta se simţea în siguranţă. Plaja era cu totul altceva. Oare ea nu plătise chiria aceea

exorbitantă inclusiv pentru plajă? Fiecare pliant pe care-l răsfoisc înainte de plecarea ci din Rockport punea accentul pe minunatele plaje din St. Maarten. Existau pe insulă, recunoscu ea, mai multe plaje din care puteai alege una – dar aceasta era a ei. Privirea ei se îndreptă spre fereastră, dincolo de fâşia de ocean care domina priveliştea. Din locul unde se afla ea putea vedea plaja aceea mică de lângă falezele stâncoase aflate chiar în preajma casei sale. Oare s-ar simţi în largul ei dacă ar merge acolo, după incidentul din după-amiaza aceea? Ar trăi permanent cu teama unui atac, ori de câte ori s-ar întinde în nisipul acela alb sau s-ar zbengui în valurile calde şi blânde ale mării? El îi adresase deja un avertisment; să aibă oare îndrăzneala

de a-l ignora?

O idee îi trecu fulgerător prin minte. Michael – o să-i telefoneze lui Michael! El o să-l sune pe agentul de turism chiar din confortabilul său birou din New York, punând capăt acestei încurcături.

Va şti cu siguranţă cum să rezolve problema cu Christopher Howe! îndreptându-se spre living, nu înainte de a face o scurtă escală la bucătărie, unde îşi pregăti un ceai cu gheaţă, se aşeză pe unul din colţurile canapelei, punându-şi în poală telefonul care se afla pe măsuţa de la capătul acesteia. După o pauză de câteva minute, se întoarse în timp, la perioada copilăriei, în care Michael jucase un rol atât de important în viaţa ei.

Fiind un copil conceput târziu, ea

se născuse în momentul în care părinţii ei, care atunci aveau peste patruzeci de ani, renunţaseră de mult la speranţa de a-i oferi unicului lor copil, Michael, un frate sau o soră. Sosirea ci pe lume adusese în familia ci o bucurie pe care o împărtăşiseră toţi trei. Când era mică, fusese răsfăţată şi adorată. Ea surâse larg chiar şi în secunda asta, amintindu-şi de portretul mare care se afla şi acum în sufrageria părinţilor ei din Longmeadow, Massachusetts. Grăsuţă şi cu obrajii că ai unei veveriţe, ea semăna cu un spiriduş, cu obraji bucălaţi şi păr negru.

În adolescenţă, îmbujorarea firească a copilăriei fusese înlocuită de o paloare ca de cleştar, de părul care devenise mai puţin rebel, copilul grăsuţ transfonnându-se într-o adolescentă

plinuţă. Părinţii vedeau în ea o învingătoare, însă Michael fusese salvatorul ei.

Fratele mai mare cu doisprezece ani decât ea devenise idolul ei. Michael avea întotdeauna dreptate. Michael deţinea mereu controlul asupra situaţiei. Michael făcea totul perfect. Dar mai presus de orice, Michael ţinea nespus de mult la sora lui. Iubirea lor era reciprocă. Atunci când Arielle avea vreo problemă, întotdeauna acela la fratele său. Din fericire, el studiase la colegiul din Amherst, nu departe de casa familiei sale. Chiar şi în anii studenţiei, petrecuţi la Facultatea de Drept din Boston, ci menţinuseră o relaţie foarte apropiată. Atunci când el se stabilise la New York, fusese extrem de afectată, dar la momentul acela ea

era destul de mare pentru a coresponda cu el, pentru a-i telefona şi chiar pentru a-l vizita, călătorind cu trenul. Când el se însurase, doi ani mai târziu, soţia lui devenise sora pe care ea nu o avusese niciodată. Multe dintre vacanţe, în timpul anilor de liceu, le petrecuse în compania lor şi apoi a fetiţei lor, când aceasta venise pe lume.

Într-o bună zi, o să devii o femeie frumoasă, îi spuseseră cu toţii, în repetate rânduri. Dar promisiunea unui viitor înfloritor reprezenta o alinare mult prea neînsemnată pentru o fată care se considera prost îmbrăcată şi neatrăgătoare. Serile de sâmbătă le petrecea fie singură, atunci când refuza să-i însoţească pe părinţi la film sau la un spectacol, fie în compania lor, atunci când rămâneau acasă. Chiar şi în acele

clipe, ea se îndoia că ei înţelegeau durerea pe care o simţea ea stând alături de ei doi la masă într-un restaurant drăguţ, în timp ce la mesele din jur cuplurile de îndrăgostiţi se veseleau. Cele mai groaznice fuseseră Ajunurile Crăciunului petrecute la New York. Cu toate că se învârtea într-un cerc de prietene foarte apropiate, ele avuseseră întotdeauna întâlniri cu băieţi, în vreme ce ea rămânea singură. Poate că asta explica bucuria sinceră pe care o simţise în momentul în care Peter Stoddard o privea cu interes.

Dar cu asta basta! Aceasta trebuia să fie o perioadă plăcută, nu o călătorie îngrozitoare în trecut. Ridicând receptorul, ea contactă imediat New Yorkul. Era recunoscătoare pentru legătura directă, spre deosebire de cea

intermediată de Olanda, aşa cum se întâmplase până de curând; în fond, vila ei era amplasată în jumătatea olandeză a insulei.

— Michael! Bună! îl salută ea. Probabil că abia se întorsese de la birou.

— Arielle? Arielle! Ce faci? Totul e în ordine? Nu mă aşteptam să am veşti de la tine atât de curând.

— Sunt bine, Mike! Cu adevărat bine!

— Călătoria cu avionul…?

— Grozavă! Fără probleme.

— Şi timpul probabil?

Îi răspunse fără ezitare:

— Magnific! E cald, o vreme însorită – iar insula este încântătoare! Acolo cum merg treburile? Jane şi copiii sunt bine? Michael şi Jane erau acum

mândrii părinţi a trei fetiţe, nişte adolescente deşirate, pe care le iubeau ca pe ochii din cap.

— Aici toată lumea e bine, scumpo. Locul acela e ceea ce-ţi doreşti?

— Ah… pentru asta te-am sunat. Ea îşi drese vocea înainte de a continua. A apărut o mică încurcătură; am nevoie de ajutorul tău. Îi explică situaţia, cât se poate de succint.

— Ce a făcut?

Un râs uşor, din care răzbătea o undă de sarcasm, îi precedă vorbele.

— Mi-a spus să mă feresc din calea lui. Una peste alta, s-a dovedit o brută. Mike, tu ştiai că el e proprietarul acestor case? Ştiai că va fi aici?

Vocea lui i se păru nesigură atunci când îi răspunse.

— Habar nu aveam, scumpo. Tom

şi cu mine suntem prieteni de ani de zile. Sunt covins că el ştie că tu eşti fotograf, dar nu mi-am închipuit că va face un asemenea aranjament. Urmă o pauză în care el se străduí să asimileze informaţia. Christopher Howe e acolo? Ce întorsătură fantastică pentru tine!

— Întorsătură? Michael, omul ăsta e nebun. Este convins că îi dau târcoale. E paranoic ca toţi ceilalţi! Nu vreau să am de-a face cu el! în relatarea situaţiei lăsase în mod deliberat deoparte partea cu sărutul; un lucru care nu putea fi trecut cu vederea, când venea vorba de încrederea dintre frate şi soră, îşi zise ca, simţindu-se oarecum vinovată. Dar la urma urmei, ea nu-i povestise niciodată nici despre Peter Stoddard. Atitudinea fratelui ei o luă prin

surprindere.

— Ce ocazie minunată, Arielle! exclamă el încântat, fără să ia în seamă protestul ei.

— Michael, i se adresă ea pe un ton din care răzbătea o undă de avertisment, el nu-mi poate oferi nimic.

— Scumpo, el e fotograf, unul de mare succes. Poate că vei avea nişte avantaje.

— El fotografiază modele, nu copii! Munca lui nu se aseamănă deloc cu a mea, Mike! Oricât de mult îşi adora fratele, de data asta nu-i putea da dreptate. E ca… ca şi cum ai primi nişte ponturi de la un avocat, cu toate că nu vei călca niciodată într-un tribunal. Tu lucrezi în dreptul cooperatist. Ţi-ai pierde vremea, primind indicaţii de la un avocat pledant?

Michael trecu rapid peste analogia ei:

— Dacă ar avea ceva de oferit, bineînţeles. Dar am înţeles ce vrei să spui. Ca atare, ce vrei să fac?

Acum, în sfârşit, ea îşi atinsese ţinta. Uşurată, se cuibări între perne.

— Ai putea începe prin a-i telefona amicului tău Tom ca să-l întrebi ce-i cu povestea asta. Apoi sună-mă şi spune-mi despre ce e vorba. Până atunci, nu cred că voi avea curajul să ies din casă, de teamă să nu dau peste monstrul acela!

— Bine, bine. Linişteşte-te, scumpo. O să-i telefonez lui Tom. Dar, se grăbi el să precizeze, nu te aştepta să te sun în seara asta. Tom este un burlac plin de viaţă care se întoarce în apartamentul lui abia în zori, atunci

când fratele tău cel drag şi plicticos şi familia lui dorm profund.

— Oh, Michael, îl admonestă ea cu blândeţe, nu eşti deloc plicticos. Dacă ai fi burlac, fiecare fată din bloc ar vrea să pună mâna pe tine!

— Ei bine, domnişoară corectitudine, dacă te-ai relaxa puţin, ai putea prinde în laţ orice bărbat disponibil. De ce nu încerci să te distrezi şi tu acolo?

Acum conversaţia lua o turnură prea bine cunoscută.

— O să mă distrez, începu ea, încercând să-şi reprime amărăciunea, dar nu simt nevoia ca cel care mi-o oferă să fie un mascul în lenjerie intimă. Prin urmare, ai de gând să-l suni pe Tom în numele meu sau va trebui să fac eu lucrul acesta?

Michael râse zgomotos.

— Sigur că-l sun. Tu s-ar putea să-l cauţi vreo două săptămâni până să dai de el. O să te sun atunci când voi avea noutăţi. E bine aşa?

— E bine aşa! Tensiunea i se risipi ca prin farmec. În timp ce Arielle reaşează receptorul în furcă, se simţi cuprinsă de un val de optimism. Totul avea să se rezolve. Peste o zi sau două va pufni în râs când se va gândi la această neînţelegere. Sau cel puţin aşa spera!

Câteva clipe, alte gânduri triste îi trecură prin minte. Nu, ea nu le povestise niciodată lui Michael sau părinţilor săi despre Peter Stoddard şi noaptea aceea îngrozitoare. Probabil că ci observaseră starea de depresie care urmaşe, căci o cunoşteau foarte bine,

deşi faptul că în perioada aceea locuia la colegiu o ajutase. Cu toate acestea, ea îşi făcuse probleme de conştiinţă câteva luni după aceea, ori de câte ori era privită de părinţii săi sau de altcineva – simţindu-se îngrozitor de vinovată fiindcă trădase acele valori în spiritul cărora fusese crescută. Oare fusese doar o pedeapsă fiindcă permisese să-i fie înjunghiată feminitatea? O scuturare hotărâtă a capului ce stătea aplecat excluse această posibilitate. Nimic, nimic nu putea justifica gestul lui Peter Stoddard şi al amicilor săi. Pentru că ademeniseră o tânără inocentă şi lipsită de experienţă care tânjea în mod atât de evident după afecţiune, antrenând-o într-o relaţie intimă atât de hazardată – nimic nu putea fi mai crud decât asta!

Totuşi, faptele nu puteau fi contestate. Ea plecase în noaptea aceea de bunăvoie împreună cu Peter, îi cedase în cunoştinţă de cauză, ca să descopere mult mai târziu şiretlicul

— Simţindu-se complet debusolată.

În săptămânile şi lunile care urmaseră, ea se confruntase cu o imagine de sine deformată şi cu o totală lipsă de încredere faţă de propria persoană. Când în sfârşit reuşise să se afirme ca fotograf, preţuise foarte mult acest succes. În ultimii ani fusese fericită. Niciun bărbat nu avea să-i distrugă fericirea asta!

Hotărându-se pe neaşteptate, se schimbă într-o rochie de plajă cu guler înalt şi o pereche de sandale cu tocul jos, îşi luă poşeta şi se îndreptă spre micul Chevette pe care-l închiriase.

Chiar în timp ce se strecură în spatele volanului, şi deschise geamurile de ambele părţi ea pufni în râs la gândul că trebuise să ajungă pe o insulă străină pentru a conduce o Americană. Nu prea diferită de propriul ei Pinto, aceasta demară cu uşurinţă, străpungând prin briza serii. Cercetă rapid harta care i se oterise la oficiul de turism, apoi plecă nerăbdătoare dorind să descopere Philipsburg, capitala olandeză a insulei.

La început, drumul era pavat doar pe margine, iar cauciucurile ridicară un nor mare de praf în urma ei. Ea conduse încet, bucurându-se de priveliştea pe care mai devreme o observase în treacăt. Dar la urma urmei, singura ei intenţie fusese aceea de a descoperi drumul ascuns care

ducea spre vila ei; în clipa de faţă se simţea mult mai sigură în privinţa drumului, mult mai receptivă la semnele din jurul său. Cu excepţia parcelelor îngrijite, pe care se aflau vila ei şi numeroase hoteluri, staţiunea de odihnă şi complexele de locuit, porţiunea centrală a insulei era aridă. Vegetaţia monotonă oferea privelişti plăcute unui ochi avizat. De-a lungul drumului pe care avea să-l cunoască foarte bine în următoarele săptămâni şirul de paradisuri pentru turişti apăru înaintea sa

— Mullett Bay, cu grupurile sale de apartamente mici în vecinătatea golfului, Maho Reef şi Caravanserie, aflate pe o peninsulă străjuită de apele oceanului.

Soarele, care acum cobora cu

repeziciune spre mare, străpungea valurile cu nuanţele sale de roşu şi auriu, măturând cerul cu razele sale rozalii, violet şi portocalii. Harta îi indica drumurile puţine la număr, dintre care unul o conduse către partea de sus a dealului, ce dădea spre golf. Acolo, în locul cel mai înalt, se opri, încântată. Parcând la curbura drumului, se uită spre Caraibe, scăldat de razele soarelui, la asfinţit, remarcând numărul mare de bărci care acum se îndreptau spre ţărm. Era o privelişte care îţi tăia răsuflarea; regretă de îndată că nu-şi adusese şi aparatul de fotografiat.

Revenind pe şosea, îşi continuă drumul, îndreptându-se spre centrul portului. Localnicii, cu pielea maronie şi o înfăţişare semeaţă, umpleau străzile, grăbindu-se spre casele lor.

Făcu din nou câteva planuri mentale pentru viitoarele sale instantanee fotografice. Drumurile se înmulţiră treptat. Peste câteva minute, ajunse pe Front Street, una din cele două magistrale principale care străbăteau Philipsburgul. Spre marea ei surpriză, era o stradă îngustă, mărginită pe partea dreaptă de automobilele parcate, permiţând desfăşurarea traficului doar pe un singur sens. Nu se compara cu străzile largi şi modeme de acasă, dar ea era încântată. Parcând maşina în primul loc disponibil, îşi începu nerăbdătoare explorarea. Trotuarul era la fel de îngust şi de inegal ca şi strada, sugerând un orăşel de provincie care se remarca însă prin eleganţa numeroaselor magazine şi aspectul sofisticat al majorităţii

restaurantelor. Fiind un port deschis, St. Maarten oferea vizitatorilor săi cele mai fine haine, aduse din multe oraşe europene. Existau magazine pline cu parfumuri, aparate de fotografiat şi bijuterii. Mai erau şi altele care puneau în vânzare cărţi, jucării şi articole de galanterie. Le remarcă şi pe acelca în care manechinele din vitrine prezentau tot ce era la modă. La acestea se adăugau cele care comercializau produse localc.

Se învârti în jurul unui astfel de magazin, fascinată de mulţimea culorilor, şi în acelaşi timp atrasă de aromele caraibiene. Pretutindeni erau prezenţi foarte mulţi turişti asemenea ei, alături de localnicii adunaţi în grupuri mici de-a lungul drumului, pălăvrăgind doi câte doi pe trotuare,

rezemaţi de câte o maşină sau de zidul unui magazin, urmărind şirul de vizitatori care treceau pe lângă ei.

Când ajunse în capătul lui Front Street se lăsă întunericul. Instinctiv, se răsuci şi tăcu cale întoarsă, dându-şi seama că nu mâncasc nimic de la prânzul care li se servise în avion şi că îi era îngrozitor de foame. Alegerea locului în care urma să mănânce presupunea luarea în calcul a mai multor posibilităţi interesante. În cele din urmă, intră într-un restaurant cu specific pescăresc, amplasat într-o clădire încântătoare în stilul Indiilor de Vest. Acesta purta un nume grăitor – La Bouillabaisse, iar ea comandă specialitatea casei, savurând amestecul delicios de peşte proaspăt, lapte, unt şi condimente, în vreme ce admira

priveliştea oferită de golf. În majoritatea localurilor, nu însă şi în hotelurile mari, aerul condiţionat lipsea cu desăvârşire, deoarece nu era considerat absolut necesar. Briza blândă a oceanului se propaga de-a lungul încăperilor micuţe, cu ajutorul unui straniu tavan-evantai în stil Casablanca, ce putea fi întâlnit adesea şi acasă, observă Arielle. Clienţii restaurantului puteau admira priveliştea portului, cu bărcile legănându-se uşor pe valurile săltăreţe. Insula o învăluia cu vraja sa în timp ce stătea la masă, sorbind din ceşcuţa cu cafea espresso. Aceasta era una din modalităţile în care avea să-şi petreacă următoarele săptămâni. Zâmbi satisfăcută. Inspirând adânc briza proaspătă a mării, îşi îndreptă privirea

spre nota de plată pe care chelnerul i-o întinse în tăcere. În clipa următoare privi spre partea opusă a încăperii, şi simţi că i se taie respiraţia.

Acolo, într-un colţ îndepărtat al sălii, sprijinându-se confortabil de spătarul scaunului, se afla Christopher Howe. Uitându-se (iută la ea. Acum nu mai purta ochelari de soare care să-i ascundă privirea. Şi din nefericire, nu o separau decât opt mese de el. Privirile li se intersectară o clipă, înainte ca ea să întrerupă contactul vizual. Arielle cercetă nota de plată, apoi semnă un cec de călătorie, oferindu-i-l chelnerului, care se îndepărtă pentru a-i aduce restul.

Ea îşi aţinti privirea asupra ceştii de cafea aproape goală pentru a evita o nouă confruntare, încerca să retrăiască

starea de graţie pe care o resimţise mai devreme. Dar mintea ei era în altă parte, gândurile sale îndreptându-se spre bărbatul care spulberase vraja respectivă. Terminase de mâncat şi acum se relaxa adoptând o atitudine provocatoare. Părea ceva mai civilizat, dar nu ceva mai lipsit de putere. Dar profunzimea privirii lui o înfioră, accelerându-i pulsul. Cu toate că nu-l mai privea în ochi, întregul ei corp îi detectă prezenţa, de parcă i-ar fi simţit atingerea.

Înfuriată de efectul pe care el îl exercita asupra ei, Arielle îşi aminti de jurământul făcut mai devreme, de a nu se mai lăsa intimidată de niciun bărbat, cu atât mai puţin de Christopher Howe. În clipa în care chelnerul reapăru cu restul, întrebând-o dacă mai doreşte

cafea, ea ridică ostentativ capul. El n-o să mă facă să plec, îşi zise ea. Acceptă sugestia chelnerului cu o hotărâre înverşunată. Dacă el aruncase mănuşa, atunci ea nu avea de ce s-o ignore. Dacă se arăta laşă în faţa lui, toţi aceşti cinci ani în care îşi inoculase încrederea în sine fuseseră o pierdere de timp.

Acesta era un test, cugetă ea, şi nu avea de gând să se lase păgubaşă.

Ochiul ei urmări jetul subţire de cafea, închis la culoare şi cu o aromă persistentă, în vreme ce chelnerul îi umplea ceaşca. Apoi, rămasă iar singură, îşi reprimă nehotărârea. Sfidarea strălucea în privirea pe care o înălţă pentru a întâlni ochii ce o studiau mai departe. Cu gesturi tacticoase, ridică ceaşca în dreptul buzelor şi luă o

înghiţitură. Apoi, cu un aer la fel de semeţ, îşi mută pe neaşteptate privirea de la el, sperând că-şi exprimase destul de limpede dezinteresul.

Când în cele din urmă îşi strânse lucrurile, pregătindu-se să plece, evită să privească în colţul unde stătuse bărbatul acela cu figură întunecată. Când ajunse la maşină, habar nu avea încotro se îndreptase el, dacă plecase sau nu din restaurant. Dar spaţiul deschis al străzii avu darul s-o relaxeze în vreme ce o pomi înapoi spre vilă.

Acum când totul era cufundat în întuneric, nu prea aveai ce vedea. Gândurile răzleţe o asaltară, în timp ce conducea precaut pe drumurile pe care nu le cunoştea suficient de bine. Ce plăcută fusese seara înainte ca bărbatul acela să nu-şi impună prezenţa cu tot

dinadinsul. Oare ce avea el, se miră ca, de-o tulbura atât? De ce-i permisese acest lucru, atât în cursul după-amiezii, cât şi în seara asta? Pe de-o parte, el era, oricât ar fi încercat să nege, o personalitate remarcabilă, o celebritate autentică. Ar fi fost firesc ca ea să-l înconjoare cu respect şi admiraţie, mai ales că era în stare să-i aprecieze realizările excepţionale. Pe de altă parte, dacă făceai abstracţie de aparatul de filmat, nu se deosebea de alţi bărbaţi.

Încetinind pentru a aborda o curbă strânsă, ea cântări cu atenţie această ultimă idee. Era la fel ca toţi bărbaţii? într-un fel, da. Era arogant, egoist şi dominator. Iar strălucirea lascivă din ochii lui putea fi întâlnită la orice alt bărbat. Dar că se văzu nevoită să

recunoască faptul că el era de asemenea înalt şi puternic, fiind înzestrat cu o frumuseţe viguroasă, într-un fel care-l diferenţia de ceilalţi. În clipa aceea, revăzu cu ochii minţii scena petrecută pe plajă, admirându-i de la depărtare trupul. Aflându-se în siguranţă, în interiorul automobilului său, imună în faţa spaimei pe care i-o inspirase el în acele momente, examină trupul acela, părticică cu părticică, şi nu găsi nimic care s-o atragă. Văzut prin prisma unui artist, el era un bărbat care întruchipa ideea de virilitate, îmbrăcat ca în seara asta, proaspăt bărbierit, cu părul pieptănat cu grijă, emana o masculinitate indiscutabilă.

Iritată din cauza direcţiei pe care o luaseră propriile gânduri, strânse cu mai multă putere de volan. Ce

importanţă avea – o certă vocea sa interioară că el era înalt, bronzat şi chipeş? Nu i se spusese întotdeauna – mai ales în anii aceia de tristă amintire – că nu conta decât ceea ce exista în interior?

Imaginea lunii pline şi pe jumătate ascunsă în spatele unui şir de nori, mici şi negri, i se păru edificatoare. El era într-adevăr un nor negru, care plutea deasupra capului ci în acest paradis caraibian. Când stătea în picioare, îşi lăsa dâra întunecată deasupra ei. Când trecea dincolo de ea, greutatea acelei umbre dispărea.

Concentrându-se asupra drumului care ducea la vilă, reuşi să-l alunge din mintea ei. În timp ce se îndrepta spre casă, se simţi, în mod straniu, eliberată de o povară. Paradisul ei se afla aici,

primind-o în sanctuarul său. Câteva momente mai târziu, după ce parcă maşina, descuie uşa casei, şi aprinzând o lumină blândă în living, ieşi încă o dată afară, în curtea mică ce dădea spre treptele de lemn şi privi spre mare. Liniştea era desăvârşită. Oftă. La orizont nu se zărea niciun nor, fie el real sau imaginar. Gândul că cu numai douăzeci şi patru de ore în urmă se cuibărise sub o pătură groasă pentru a se proteja de frigul iernii îi aduse pe buze un surâs încrezător. Aerul acela cald era un adevărat paradis, sunetul valurilor o rapsodie nocturnă, priveliştea mării o capodoperă, chiar şi pentru obiectivul unui fotograf amator. Timpul îşi pierdu orice semnificaţie, iar ea rămase nemişcată, bucurându-se de darul oferit de Caraibe.

Până la ora zece, în dimineaţa următoare, se afla deja pe plajă. Era o zi minunată, iar ea se simţea odihnită şi nerăbdătoare să se bucure de vacanţă – fără a-i fi teamă de Christopher Howe. O explozie de bucurie o trezise din somn cu mult prea devreme, la o oră pe care acasă ar fi considerat-o extrem de matinală. Oare nu se întâmplă întotdeauna, cugetă ea, ca dormitul până mai târziu dimineaţa să conteze doar atunci când eşti obligat să te scoli devreme? Aici, unde s-ar fi putut trezi oricât de târziu voia, nu simţea nevoia să facă lucrul acesta.

Întinse în grabă prosopul de plajă de culoarea lămâii pe nisipul fierbinte, plasând în fiecare colţ câte un obiect: perechea de ochelari de soare, o carte şi o sticluţă cu loţiune pentru bronzat.

Torcând ca o pisică, Arielle se întinse deasupra prosopului gros de pluş. Îşi pusese costumul de baie, costum bleumarin elegant, dar conservator, prevăzut cu cele mai înguste şireturi posibile, asemenea unor spaghete, care astăzi fuseseră lăsate la locul lor ca măsură de precauţie. Singurul lucru care-i strica buna dispoziţie era faptul că ea conştientiza permanent prezenţa bărbatului din cealaltă vilă, Christopher Howe, care în orice clipă putea decide să o deranjeze din nou.

Până când n-o suna fratele ei, se afla aici pe un teritoriu străin. În dimineaţa aceea, analizase situaţia pe toate feţele, neştiind ce anume îşi putea permite fără a risca o ripostă. Stând acolo, scăldată de razele soarelui, se minună de propria ei încăpăţânare, cea

care o adusese în dimineaţa asta pe plajă. Ar fi putut foarte bine să se tolănească la soare la capătul grădinii ei, dar n-ar fi fost acelaşi lucru. Ceva o determinase să adopte o atitudine sfidătoare – dar accl ceva o contraria în mod clar.

De fapt, fusese chiar prevăzătoare, cercetând plaja înainte de a coborî pe ea, aruncând câte o privire atentă spre casa lui, spre capătul lui de plajă. Dar tentaţia soarelui, a nisipului şi a valurilor fusese prea mare pentru a-i rezista. Avea de gând să savureze clipa înainte ca soarele să urce prea sus şi să fie mult prea cald. Zis şi făcut. Când nu mai suportă căldura, se aruncă în valuri, înotând în adâncuri, înainte de a se reaşeza pe prosop şi a reaplica un strat bogat de loţiune pe pielea sa albă.

Enervată că trebuia să-şi irosească acea dimineaţă frumoasă uitându-se întruna după Christopher Howe, se linişti amintindu-şi că Michael avea să-i telefoneze la un moment dat în ziua aceea. Şi dacă ea nu va fi acasă, el o să revină. Dar nu încăpea nicio îndoială că problema avea să se rezolve în seara aceea.

O oră de stat la soare era suficient. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era ca o arsură solară să-i strice vacanţa. Decise aşadar să limiteze expunerea, mai ales la început, formând treptat un bronz profund. La urma urmelor, trebuia să se prezinte şi ea cu ceva după o lună de zile petrecută în Caraibe! Un bronz uniform şi un format pentru carte – două obiective cât se poate de nobile. Cum primul subiect se încheiase pe

ziua de azi, îşi îndreptă gândurile către cel de-al doilea.

Se ridică, scutură prosopul mare şi-l împături. Avea să-şi înceapă lucrul în timp ce aştepta acel apel telefonic, în loc să lâncezească pe plajă. Până acum, nu era nici urmă de Christopher Howe; de ce să forţeze norocul? Mânată de curiozitate, se uită pentru ultima dată spre vârful dealului aflat ceva mai departe. Oftă adânc, dându-şi seama că se grăbise să tragă concluziile. Pentru că acolo, profilată pe bolta cerului, înconjurată de verdeaţă şi totuşi solitară, se afla o siluetă întunccată, care nu putea fi nimeni altul decât inamicul ei. Inima ei bubui pe neaşteptate. Se uită lung la el, convinsă că îi întâlnise privirea. Ochii lui păreau că o străpung, răpindu-i conştiinţa de

sine, ridicând-o şi răsucind-o, ca apoi s-o lase jos, cu brutalitate. Simţindu-şi pulsul accelerat, ea rămase locului, hipnotizată. Doar zborul unei vrăbii galbene, plutind deasupra capului, înainte de a ateriza pe plajă, fu singurul lucru care întrerupse vraja. Aruncă o privire păsării, apoi se întoarse din nou spre silueta aceea întunecată. Îndrăzneala lui era incontestabilă; chiar şi acum când fusese surprins spionând, el nu schiţă niciun gest de a se retrage, rămânând ferm pe poziţie.

Arielle se aplecă pentru a-şi lua ochelarii de soare şi loţiunea, îşi puse sub braţ cartea şi prosopul, şi, ţinându-şi spatele ţeapăn, se îndreptă spre trepte, care, fiind poziţionate la curbura stâncii, aveau să o scoată din câmpul lui vizual. Gândurile nu-i

dădeau pace, în vreme ce urca şi mai mult furioasă pe sine din cauza stării sale de spirit. Oare ce anume din fiinţa lui o tulbura atât de tare?

Bine-venitul ţârâit al telefonului îi întrerupse cugetările, tocmai când se apropia de capătul treptelor. Traversând în fugă ultimele trepte care duceau spre vilă, ea deschise larg uşa batantă şi se repezi spre telefon. Sunetul se stinse la jumătatea târâitului chiar în clipa în care se întinse spre el. Auzind zgomotul tonului, reaşează receptorul în furcă. Precis era Michael, se admonestă ea, transferând apoi toată vina asupra acelei figuri întunecate din vârful dealului, din cauza căreia îşi încetinise retragerea. Dacă el nu ar fi fost acolo, ea s-ar fi întors mai devreme în vilă, şi ar fi avut

timp suficient să recepţioneze apelul telefonic. Dar Michael avea să sune din nou, îşi spuse pentru a se calma. Ştia cât de mult îşi dorea să clarifice încurcătura asta!

Hotărâtă să rămână în apropiere până ce receptorul avea să ţârâie din nou, înşiră primul rând de fotografii pe podea, rezemând de canapea mapa mare de culoare maro, conţinând restul fotografiilor, iată-le acolo pe toate cele şaptezeci şi cinci de fotografii pe care le selectase pentru a le include în cartea sa. Toate îi înfăţişau pe copii, unii fiind surprinşi singuri, iar alţii în compania adulţilor. Unele fotografii fuseseră făcute în plan apropiat, altele erau portrete având în fundal împrejurimile. Le realizase în decursul ultimilor cinci ani, şi apoi le developase

cu grijă în propria sa cameră obscură. Fiecare din ele avea propria poveste, reprezentând o ilustrare a artei fotografice dedicate copiilor. Acesta era şi motivul precis pentru care ea o selectase pe fiecare dintre ele.

Privirea ei se mută de la o fotografie la alta, căutând un numitor comun al acestora, în vederea grupării lotului respectiv în jurul unei teme. Nu-i veni nicio idee. Adunând cu grijă fotografiile, ea le reaşează în teanc, apoi scoase următorul grup, pe care le înşiră şi le studie, dar rezultatul fu acelaşi. Hotărâtă să nu se descurajeze, se ridică în picioare, începând să se plimbe prin încăpere, sigură că va soluţiona problema dacă nu azi, atunci mâine, săptămâna viitoare sau chiar peste două săptămâni. Ultimele seturi de

fotografii avură aceeaşi soartă. Tocmai se pregătea să introducă ultimele fotografii în teanc în secunda în care sună telefonul. Apucă receptorul înainte ca aparatul să sune a doua oară.

— Alo? Brusc se gândi că era posibil să nu fie Michael. În cazul acesta, ce avea să urmeze?

Din fericire, era chiar el.

— Arielle? Sunt Mike. Te-am căutat mai devreme. Totul e în ordine? Legătura nu era la fel de bună ca în seara precedentă. Îngrijorarea lui Michael i se transmitea cu întreruperi.

— Sunt bine! vorbi tare în receptor pentru a acoperi paraziţii. Eram pe plajă şi am intrat în casă chiar în clipa în care ai întrerupt apelul. Ai avut noroc cu Thomas Kendrick? Agentul de turism era prietenul fratelui ei, aşa că

n-ar fi trebuit să-şi facă probleme.

— Azi-dimineaţă am reuşit să vorbesc cu Tom, o informă Michael în grabă. Mi-a spus să-ţi transmit că s-a rezolvat totul. Tu ai la dispoziţie vila aceea o lună de zile.

Asta era cât se poate de cavaleresc, cugetă ea sarcastic, dar ce făcea cu vecinul ei caustic?

— Christopher Howe a aflat lucrul acesta?

— Tom urma să-i telefoneze imediat după încheierea conversaţiei cu mine. Probabil că a primit deja apelul respectiv. Ai avut probleme aseară – sau azi de dimineaţă, când ai ieşit pe plajă?

— Probleme? repetă ea cuvântul îngândurată. Cum putea explica multiplele sensuri ale cuvântului

„probleme11? Nu, el s-a comportat destul de bine. La urma urmei, dacă holbatul era obiceiul lui, asta îl privea. Dar mai trebuia să afle câteva lucruri de la Michael. În primul rând, care a fost cauza acestei neînţelegeri? întrebă ea.

Chiar şi prin paraziţii aceia, detectă aerul spăsit al lui Michael.

— Ah, Tom a crezut că ştie ce face.

— Cum? strigă ea nevenindu-i să-şi creadă urechilor când îşi dădu seama că nu era vorba de o încurcătură. Ce vrei să spui? Prietenul tău mi-a făcut asta în mod intenţionat?

— Haide, Arielle, încercă fratele său s-o tempereze. Nu ai de-a face cu un monstru.

— Tu nu eşti aici ca să ştii cum stau lucrurile, Michael. Acum spune-mi

mai exact ce a făcut „amicul11 tău.

Michael amuţi, lăsând paraziţii să umple tăcerea, întrebându-se cât de mult va îndrăzni să mărturisească. În cele din urmă, dragostea şi respectul faţă de sora sa îl făcură să-i dezvăluie adevărul:

— El crede că tu ai fi foarte potrivită pentru Christopher.

— Potrivită pentru Christopher? ţipă Arielle, dezgustată. Şi cu mine cum rămâne? Cu vacanţa mea – pentru care am plătit o sumă frumuşică, aş adăuga eu? Potrivită pentrru Christopher? Şi cum de ştie amicul tău Tom atât de multe despre mine? Gândul acesta o făcu să tresară; indirect, îl acuza pe fratele ei de conspiraţie în cadrul acestui complot.

— El e un bun prieten de-al meu,

scumpo. Ţi-am spus asta. Nu poţi să mă dojeneşti fiindcă le povestesc amicilor mei despre propria mea familie. Dar nu-ţi face griji. Vacanţa ta o să se desfăşoare în cele mai bune condiţii, acum că s-au clarificat lucrurile. Din clipa în care Tom îl va informa pe Chris că ai dreptul să te afli acolo, individul va trebui să te lase în pace. Tom şi-a cerut mii de scuze pentru toată povestea asta. El a crezut cu sinceritate că tu vei reprezenta o schimbare potrivită pentru Christopher. Ei doi sunt foarte buni prieteni. Tom era foarte afectat din cauza prietenului său.

Brusc totul i se părea cât se poate de normal. Cum putea Arielle, fiind de bună-credinţă, să îl contrazică în continuare, acum că fusese asigurată că nu va mai fi deranjată de acum

încolo? însă îi stârnise curozitatea.

— El credea că aş fi o schimbare potrivită pentru tipul acesta, hmm? Ce voia să spună cu asta, Mike?

— Mă bucur că întrebi, râse fratele ei uşor, având în vedere faptul că m-am chinuit să scot de la Tom cât mai multe informaţii în privinţa lui Howe. În ciuda imaginii sale, nu acceptă imixtiuni în viaţa sa privată. Tom s-a codit să-mi spună prea multe despre el.

— În concluzie, ce ai aflat? întrebă ea nerăbdătoare, mustrându-se în acelaşi timp pentru interesul pe care-l manifesta.

— El nu a fost niciodată însurat, cu toate că are treizeci şi opt de ani. A avut mai multe relaţii serioase de-a lungul anilor, dar niciuna nu s-a finalizat. Ultimii ani au fost foarte grei

pentru el. În pofida succesului său profesional, a devenit şi mai singuratic – dorindu-şi, prin urmare, să-şi petreacă iarna, izolat, acolo, pe insulă. Aşa s-ar explica furia lui când te-a văzut pe plajă. Omul a devenit extrem de introvertit, din câte spune Tom.

Ştii, Arielle – el făcu o pauză, inspirând adânc, înainte de a da glas speranţei pe care o nutrea –, ai putea fi foarte potrivită pentru el.

Arielle era deopotrivă uimită şi furioasă. Se simţi străbătută de un fior, gândindu-se la jocul pe care cei doi bărbaţi – Tom, pe care nu-l cunoştea, şi însuşi fratele ei, care ar fi trebuit să manifeste faţă de ea mai multă consideraţie se părea că-l puseseră la cale. Îşi reaminti un alt joc, ce avusese loc cu multă vreme în urmă, şi se

strădui să-şi reprime valul de greaţă care o cuprinse instantaneu. Îşi impuse să-şi păstreze calmul şi să-şi asculte fratele până la capăt. Dacă tot avea să fie un pion, atunci nu strica să afle câte ceva despre cal.

— Nu văd de ce ar avea nevoie de cineva. Care e problema lui, după părerea lui Tom? Orice urmă de tremur al vocii el fu acoperit de paraziţii de pe fir.

— El a fost înconjurat de femeile cu care lucrează, dintre care majoritatea sunt lacome şi ambiţioase. Tom a simţit că tu ai fi cu totul altfel.

— Şi de unde o fi aflat el asta? întrebă ea pe un ton sfidător, întrebându-se cât de multe îi povestise Michael celuilalt bărbat despre ea.

Fratele ei păru nepăsător în faţa

tonului ei acuzator.

— El mă cunoaşte, surioară, şi probabil că şi-a imaginat că tu eşti, fie şi parţial, la fel de… principială, să spunem? Din nou, ecourile trecu tului răzbătură în prezent. Arielle încercă din răsputeri să-şi domolească tremurai care pusese stăpânire pe ea. Oricum ar fi, tu ai o înfăţişare unică. Ţi-am spus întotdeauna că…

— De unde ştie Tom cum arăt eu? ţipă ea înfuriată.

Michael încercă s-o liniştească:

— El a venit de multe ori la mine la birou, Arielle. Fotografia ta e aşezată chiar acolo, pe comodă, lângă fotografia lui Judy şi a fetelor.

Preţ de o clipă, că se strădui să-şi amintcască care era fotografia aceea. În cele din urmă scoase un oftat de

uşurare. Era o fotografie inclusă în broşura sa, pe care o folosea pentru promovare. Din fericire, fusese făcută recent, de un alt fotograf, un bun prieten şi în acelaşi timp un talentat tehnician. Era, dacă îndrăznea să admită acest lucru faţă de sine, una extrem de flatantă, deşi n-avea nimic comun cu genul de femeie pe care o fotografia de obicei Christopher Howe.

Din vocea ci răzbătu o undă de sarcasm.

— Ei bine, el ştie, cel puţin, că nu semăn cu femeia cu care e obişnuit Christopher Howe… Ea tăcu, ţinându-şi respiraţia, în momentul în care îşi dădu seama ce spusese. Ea nu era una din femeile lui Christopher Howe! Şi nici nu va fi vreodată! Bărbatul acela era încăpăţânat, egoist, crud şi de

asemenea arogant, agresiv. Nu, Arielle Pasteur nu avea să aibă niciodată de-a face cu un asemenea om – în măsura în care va putea să împiedice lucrul acesta!

3

Posibilitatea era una, iar inevitabilul cu totul altceva. Având în vedere dimensiunile mici ale St. Maarten-ului, nu se putea să nu dea peste omul acesta la un moment dat, fără a mai lua în calcul proximitatea vilelor lor şi fâşia de plajă pe care o împărţeau. După discuţia telefonică cu Michael, Arielle hotărî că nu avea decât o singură soluţie. Nu-şi putea petrece vacanţa privind peste umăr. Nu avea de gând să-şi modifice planurile şi să se întristeze din pricina prezenţei lui Christopher Howe. Mai degrabă o să-şi

continue viaţa ca şi cum înfruntarea aceea neplăcută de pe plajă nu ar fi avut loc, ca şi cum nu ar fi existat acel contact vizual în micuţul restaurant.

Cu toate că prima ei zi petrecută în întregime în St. Maarten se scursese fără niciun incident, cu câteva incursiuni făcute cu maşina, o revenire pe plajă la orele serii pentru a înota, o cină la un restaurant indonezian fără pretenţii şi o seară dedicată lecturii, la lumina veiozei de deasupra sofalei, era permanent conştientă de posibilitatea unei confruntări. Cu toate că nu-şi propusese acest lucru, cercetasc cu atenţie chipurile trecătorilor din Philipsburg, feţele celor prezenţi în piaţa în care-şi achiziţionase alimentele, ca şi pe clienţii de la mesele aflate împrejurul ei în restaurantul

acela dosnic în care mâncase. Deşi Christopher Howe nu se zărea pe nicăieri, el se afla peste tot în mintea ei, iritând-o prin absenţă la fel de mult cum o enervase prezenţa lui impunătoare.

Inevitabilul se produse în după-amiaza zilei următoare. După ce îşi petrecu dimineaţa la plajă, apoi studiindu-şi fotografiile, ea se urcă repede în maşină, îndreptându-se spre Philipsburg pentru a cumpăra ilustrate; spera să găsească un loc liniştit unde să sene câteva rânduri, precum şi un oficiu poştal. Descoperi un loc de parcare imediat ce intră în oraş, apoi o porni la plimbare. Străzile oraşului erau la fel de fascinante ziua ca şi noaptea. Localnicii, în afara celor care se aflau întâmplător în vreun magazin se

întâlneau arareori. În schimb, populaţia din centrul oraşului era formată, în primul rând, din turişti asemenea ei. În afară de limba engleză, urechca ei surprinse conversaţii în limbile franceză şi germană, în timp ce se mişca încet prin gupurile de oameni care erau prezente în diverse magazine. În cele din urmă, reveni în stradă, ţinând în mână ilustratele pe care le cumpărase între timp. Îşi simţea gâtul uscat. Pe partea de vizavi a străzii, la câteva uşi distanţă, se afla o cafenea micuţă, din care tocmai plecau o mare parte dintre cei care luaseră prânzul, părând să fie locul ideal pentru ceea ce dorea ea. Peste numai câteva clipe, era aşezată la o masă situată la umbră, într-o curte în care aerul circula în voie, cu stiloul în mână, aşteptând să

fie servită cu un pahar de apă minerală cu lămâie.

Scoase ilustratele viu colorate pe care le cumpărase pentru părinţii ei, pentru Michael şi familia lui, pentru mătuşa ei favorită care era de fapt unica, o doamnă plină de viaţă ce se apropia de nouăzeci de ani, şi, bineînţeles pentru Sean, probabil cel mai bun prieten pe care îl avea.

„Dragă Sean”, scrise ea: „mă gândesc la tine, cum ai rămas acolo, înconjurat de zăpadă, în vreme ce eu stau lungită pe nisip, încălzindu-mă la soare, într-o ambianţă plăcută. E minunat aici. Vila e aşa cum am sperat, ba chiar peste aşteptări”. Urma să-i dea detalii suplimentare la întoarcerea în Rockport. „M-aş bucura dacă ai fi şi tu aici, pentru a petrece alături de mine

ultima parte a vacanţei”. Într-adevăr, avându-l pe Sean ca protector, nu s-ar mai fi gândit deloc la Christopher Howe. „Bănuiesc că ieri-dimineaţă ai ajuns întreg acasă. Ce fac plantele mele? Am primit vreo scrisoare interesantă?” Sean se oferise cu generozitate să-i ude plantele în lipsa ei, să preia corespondenţa şi să aibă grijă de casă; iar ea era pregătită deja să-i accepte oferta. „Ştii unde mă găseşti dacă se va abate asupra ta inspiraţia şi vrei să mi-o împărtăşeşti. Între timp, voi fi cu gândul alături de tine. Cu drag, Arielle”.

— Scrisori de dragoste? O voce profundă o smulse din starea de concentrarc făcând-o să se îndrepte de spate. Ca şi în seara precedentă, el avea o înfăţişare destul de civilizată,

purtând o pereche de pantaloni strâmţi şi o cămaşă de culoare albastră, descheiată la gât. Cauciucul moale al pantofilor amortizase zgomotul paşilor lui în timp ce se apropia de ea. În clipa aceea, ea se luptă să-şi ascundă surpriza şi încordarea bruscă pe care o provocase apariţia lui, dregându-şi glasul, în căutarea acelor cuvinte care exprimau cel mai bine indiferenţa.

Pentru început, cea mai potrivită părea a fi o ridicare din umeri.

— Cum preferi. Să-l lăsăm să interpreteze lucrurile după bunul său plac, dacă tot era atât de impertinent, încât îşi permitea să citească peste umărul ei. Luându-şi privirea de la ochelarii lui de soare pe care şi-i ţinea aplecaţi deasupra ei, ea reciti scrisoarca, apoi aşează cartea poştală,

cu faţa în sus, în teanc, ignorând prezenţa nepoftită. Tremurai lăuntric era însă mai greu de ignorat.

— Cine e Sean?

Starea ci de agitaţie se amplifică datorită indiscreţiei lui. Aceasta cedă locul indignării când el rămase aplecat deasupra ci, aşteptând să primească un răspuns. Oricum, ea nu avea decât un singur răspuns pentru el. Deşi paharul ei cu apă minerală era pe jumătate plin, ea împinse scaunul, ca şi cum ar fi intenţionat să plece. Mâna lui o opri, fără s-o bruscheze.

— Nu ţi-ai terminat băutura, observă el cu calm, făcându-i semn chelnerul să mai aducă un pahar, pentru ca în clipa următoare să se instaleze pe scaunul din faţa ei. Luată prin surprindere, Arielle se holbă pur şi

simplu la el, fără să ia în seamă amalgamul de emoţii care scânteiau în ochii ci albaştri.

Era necăjită fiindcă el îi stricase acea după-amiază încântătoare. Ba mai mult, o intriga prezenţa aceluiaşi bărbat care o avertizase să stea cât mai departe de el. Habar nu avea cum să-l înfrunte pe omul acesta enigmatic. Şi îi era teamă, atât de ea însăşi, cât şi de el. În cele din urmă, nu făcu nimic altceva decât să ridice paiul în dreptul buzelor, sorbindu-şi băutura, în vreme ce-şi îndreptă privirea spre zona din jurul curţii. Dacă Christopher avea ceva de spus, probabil nişte scuze, cugetă ea, înghiţind cu greu, atunci nu-l va împiedica să le prezinte!

După toate aparenţele, aşa stăteau lucrurile. Dar mai întâi, el îşi scoase

ochelarii de soare, ecranul său de protecţie întunecat împotriva emoţiilor. Gestul o dezarmă. Dacă aceştia ar fi rămas la locul lor, poate că Arielle ar fi reuşit să-i ofere un răspuns indiferent. Dar în aceste condiţii, ea nu mai avea nicio şansă. Pentru că profunzimile întunecate ale ochilor lui licăriră în direcţia ei, atrăgând-o cu puterea unui magnet.

În clipa în care îşi întoarse capul, îi văzu chipul într-o altă lumină. Exista acolo o blândeţe nouă care modifica imperceptibil trăsăturile lui aspre, o receptivitate pe care n-o remarcase nici în avion şi nici pe plajă. Gura lui avea o linie dură; ochii erau pătrunzători, dar nu exprimau niciun fel de furie, răceală sau dispreţ. Puterea pe care o emana era fascinantă, exercitând asupra ei un

efect magic, până în clipa în care sosirea chelnerului rupse vraja. Ruşinată, îşi feri privirea, plecându-şi ochii asupra paharului din faţa sa. Era mult mai uşor, cugetă ca surprinsă, să-şi amintească de aroganţa şi de vulgaritatea atitudinii lui anterioare, când atenţia nu-i fusese atrasă de chipul său.

— Te simţi bine în St. Maarten? întrebă el, rupând tăcerea care părea să fi durat o veşnicie. Vocea lui era egală şi joasă, cu inflexiuni melodioase.

Bunele maniere o împiedicară pe Arielle să ignore pur şi simplu întrebarea, care părea să pecetluiască un armistiţiu.

— Foarte bine. Chiar şi în propriile ci urechi, răspunsul sună sec. Hotărâtă, îşi îndreptă privirea spre şalupa cu

pânze care-şi făcu apariţia la orizont.

Ochii lui îi urmăriră privirea preţ de o clipă, pentru a reveni apoi asupra ei, studiind-o.

— Te-ai bronzat frumos, o complimentă el, confirmând ceea ce-i spusese oglinda înainte de a ieşi din casă. Totuşi motivaţia lui o tulbură. Complimente, flatare, ea se putea descurca şi fără ele. Era preferabilă o simplă scuză. Atitudinea lui îi dădea de înţeles că discutase cu Tom ICendrick; de ce nu spunea asta, pur şi simplu? Sau considera că nu era de demnitatea unui bărbat să-şi ceară scuze, să admită că greşise?

Probabil că zâmbetul său îi trădase gândurile; nu ştia cu certitudine. La început nu fusese sigură dacă nu cumva îşi imaginase acele vorbe, atât de mult

semănau cu gândurile ei. Cu toate astea ciuli urechile.

— Ieri am vorbit cu Tom Kendrick. Se pare că amândoi am fost victimele umorului său oarecum deplasat. Sorbi din băutură, aşteptând ca ea să-şi întoarcă privirea spre el, fiindcă intuia în mod straniu că ea va face acest lucru. Îmi pare rău că te-am bruscat. Am tras o concluzie greşită.

Amintindu-şi de cearta din acea după-amiază, ochii lui Arielle licăriră furioşi.

— Cu siguranţă! Dar izbucnirea el fu de scurtă durată. Ceva din expresia lui îi certifica sinceritatea, calmând-o instantaneu. Nemulţumită fiindcă nu-şi mai putea controla mimica, ea privi în jos. Întotdeauna eşti atât de încăpăţânat?

Ea ştiu că el rânjea chiar înainte să-şi ridice capul.

— De obicei. Şi de cele mai multe ori am dreptate. În cazul acesta, totuşi, m-am înşelat. Accepţi scuzele?

Simţea nevoia să stăruie asupra scuzelor care, acum câteva momente, însemnaseră atât de mult pentru ea. Acum gândul de a le accepta şi a-l cunoaşte mai bine pe bărbatul acesta o înspăimânta. Dar nu avea alternativă. Ochii lor se întâlniră pentru o clipă. Cu toate că existase şi o urmă de aroganţă în privirea lui, el se scuzase totuşi. Să acccpte?

— Da. Fusese aproape o şoaptă, iar timiditatea sa o surprinse până şi pe ea. Aşa nu merge, îşi zise ca, luându-şi privirea de la el, nemulţumită de sine.

Respirând uşurat după ce scăpase

de această sarcină neplăcută, el continuă pe un ton mai relaxat:

— Vila e pe placul tău? Ai absolut tot ce-ţi trebuie?

— E perfectă! Fără să vrea, şi cu toate că nu se simţea în largul său, nu se putu abţine să-şi manifeste entuziasmul. O ador! O ai de multă vreme? El se relaxă şi mai mult, observând interesul ci. Era o reacţic în lanţ; de îndată ce fu răsplătită cu zâmbetul lui, ea însăşi se simţi absorbită de conversaţie – dincolo de încercările sale de a păstra o calmă şi rece indiferenţă.

— Am construit vila aceea acum cinci ani. Îmi doream un loc în care – el ezită înainte de a rosti cuvântul, neştiind dacă era cazul să dezvăluie mai mult decât ar fi putut afla ea din

alte surse – să evadez. Vila cea mică – cea în care stai – a avut iniţial destinaţia de casă de oaspeţi, ca o anexă a primei locuinţe. Totuşi nu am folosit-o în acest scop. Şi aşa m-am decis s-o închiriez.

— Vii des aici?

El ezită din nou să răspundă, iar ea simţi că el continua să aibă rezerve în privinţa ei. Cu toate acestea, ea nu rosti niciun cuvânt în aşteptarea răspunsului lui. Atunci când veni, îl percepu ca pe o victorie nesemnificativă.

— Încerc să ajung aici de două, trei ori pe an. Cele mai potrivite sunt lunile de iarnă, atunci când acasă e frig.

— Dar călătoreşti mult, nu? îl iscodi ca Observând încruntarea lui, Arielle fu mai explicită: Fac parte,

oarecum, din branşă, domnule Howe.

— Chris.

Ea inspiră adânc, făcându-şi curaj să-i rostească numele.

— Chris. Citesc reviste. În cea mai mare parte a anului probabil că filmezi în anumite locaţii.

— O parte mult prea mare.

Replica scurtă şi mărturisirea lui implicită o luară prin surprindere. Iată-l pe unul dintre cei mai vestiţi fotografi de modă din lume la ora actuală, un bărbat în locul căruia ar fi vrut să se afle sute de confraţi, iar el dădea de înţeles că nu era totul atât de minunat cum ar fi putut părea la prima vedere. Ea se încruntă, contrariată. În clipa aceea, maxilarul lui se încordă. Fusese vorba de o scăpare pe care în mod evident o regreta. Probabil că

amărăciunea nu reprezenta un aspect incompatibil cu imaginea lui publică, cugetă ca, sarcastic. Era singurul lucru pe care-l putea face ca să nu izbucnească în râs. Oare ce influenţă ar fi putut avea dezvăluirea lui asupra opiniei pe care şi-o făcuse despre el, după ce văzuse de ce mojicie fusese capabil?

Tonul scăzut al vocii lui îi atrase din nou atenţia.

— Tom îmi spunea că intenţionezi să rămâi o lună întreagă.

Era o simplă manevră prin care încerca să abată conversaţia într-o direcţie care nu avea legătură cu persoana lui. Ea îi detectase intenţiile în timpul confruntării lor de pe plajă din prima zi. În momentul acesta decise să-i facă pe plac.

— Da. Se pare că nu merită să faci un drum atât de lung cu avionul pentru o perioadă mai scurtă. După ce te-ai străduit să faci toate aranjamentele acasă – ştii tu, să redirecţionezi corespondenţa şi coletele poştale, după ce ţi-ai anunţat clienţii că vei fi plecată – îţi poţi permite un răsfăţ. Ăsta ar fi unul din avantajele care derivă din faptul că am propria mea firmă. Se opri, îşi ţinu respiraţia şi îşi plecă privirea. Desigur, există şi dezavantaje. Îmi cam fac griji pentru afacerea mea. Adică, mă gândesc la toţi acei potenţiali clienţi care ar putea telefona…

— O să mai sune. Părea foarte încrezător şi, oricât ar părea de ciudat, lucrul acesta îi aduse alinare. Dar ştiu la ce te referi, cu toate că situaţia mea e, într-un fel, diferită. Te simţi de parcă

situaţia ţi-ar scăpa de sub control. Şi pentru cei ca noi, cărora le place să deţină controlul… Vorbele lui fură rostite pe un ton tărăgănat, ceea ce o făcu să-şi înalţe din nou privirea. Era ca şi cum s-ar fi identificat cu teama ei, ca şi cum ar fi resimţit-o el însuşi. Deducţia lui era corectă. Într-adevăr, ca dorea să ţină permanent sub control atât propria persoană cât şi destinul său. Oare era şi el plămădit din acelaşi aluat, aşa cum îi dăduse de înţeles? în cazul acesta, ei doi aveau să se confrunte în repetate rânduri.

Dar, ceea ce simţea ea în clipa de faţă, privind în ochii lui întunecaţi, n-avea nimic comun cu o confruntare. Mai degrabă avea senzaţia că e hipnotizată, învăluită de farmecul lui. Era exact ceea ce simţise pe plajă, a

doua oară, în clipa în care înălţase privirea şi observase că el stătea pe marginea falezei şi o urmărea. În clipa de faţă, senzaţia pe care i-o provoca prezenţa lui era de-a dreptul electrizantă. Oftând prelung din cauza şocului pe care-l resimţi, ea îşi întoarse privirea de la el. Cu toate că se menţinea în limita bunelor maniere, bărbatul acesta i se părea întru câtva periculos. Luptându-se să-şi recâştige stăpânirea de sine, ea încercă să reziste în faţa magnetismului său. Era mai uşor de zis decât de făcut.

— Povesteşte-mi despre munca ta, Arielle. Fotografiezi copii?

— Da. Tonul ei devenea calm atunci când discuta despre profesiunea sa. Am un mic studio în Rockport. Pe malul nordic al Massachusetts-ului.

— Am fost acolo, zise el cu o nonşalanţă care o impresionă neplăcut.

Arielle oftă, dându-şi seama cât de greu îi era să-şi păstreze calmul în prezenţa lui. El fie o vrăjea, fie o înspăimânta, fie o scotea din sărite. Oare nu exista şi o cale de mijloc?

— Lucrezi doar cu copiii?

— Da. Îmi place să lucrez cu ei.

— Spre deosebire de adulţi? Ridicând dintr-o sprânceană, el lansă provocarea, iar ea se văzu nevoită să se situeze din nou pe o poziţie defensivă.

— Da.

— Copiii reprezintă o ameninţare mai mică?

Ea înălţă bărbia, cu un aer sfidător.

— În cazul meu, da.

— Doar bărbaţii sunt cei care te sperie?

Ochii lui o priveau ţintă, sesizând încordarea de pe chipul ci. Aceasta cedă locul unui licăr de nedumerire, care dispăru însă imediat ce ea vorbi.

— Numai cei care mă ameninţă – aşa cum ai făcut tu.

— Aşa am jacut? De aceea strângi atât de tare pumnul în secunda asta?

Uimită, Arielle se uită la palma ei care se afla pe masă. Într-adevăr, îşi încordase degetele fără să-şi dea seama.

— Nu te-am invitat să iei loc alături de mine. Mă simţeam bine până să apari tu.

— Exact asta voiam să spun, răspunse el prompt. Scuză-mă dacă ţi-am provocat o stare de încordare. Te asigur că nu are de ce să-ţi fie teamă.

Vorbele lui, rostite pe un ton

scăzut, o făcură să-şi ridice din nou capul. Dacă el şi-ar da seama cât de intimidată era, îşi zise ea, abătută. Dar bineînţeles că nu-i va mărturisi niciodată lucrul acesta! Se mulţumi să schiţeze un surâs forţat.

— Ţi-ai cerut scuze de două ori în aceeaşi zi. E un record? întrebă ea încet.

Bărbatul îşi dădu capul pe spate şi izbucni într-un hohot de râs care, în mod straniu, ci i se păru reconfortant.

— Cred că da. Poate că mie ar trebui să-mi fie teamă de tine! Ochii ce se întoarseră pentru a se oglindi într-ai ei erau blânzi şi strălucitori, sfredelind-o cu intensitatea unei pasiuni devoratoare. Ea simţi un nod în gât, ceea ce o nedumeri peste măsură.

— E timpul să plec. Trebuie să

expediez aceste cărţi poştale, zise ea, vrând pur şi simplu să evadeze. Căutând în poşetă monedele cu care să achite sucul, Arielle se ridică în picioare.

— Aşteaptă.

Ordinul lui rostit în şoaptă îi paralizează orice mişcare. În ochii ei se citea teama. El îi înfruntă privirea îngrozită cu o figură amuzată.

— Priveşte, îi ceru el încet, arătând spre peretele din spatele ei. Nedumerită, ea se întoarse, inspiră mai întâi adânc, apoi zâmbi. Acolo, pe peretele aflat în spatele scaunului ei, se găsea o şopârlă micuţă, nu mai mare decât o palmă. De obicei ele se camuflează mult mai bine. Dar o să le întâlneşti la tot pasul pe insulă. Priveşte-o!

În vreme ce ea se uita la micuţa creatură, îl observă cu coada ochiului pe Chris care înconjură masa şi se postă în spatele ci, la un lat de palmă de părul ci. Ea îşi ţinu respiraţia, iritată de bubuitul puternic al inimii ci.

— Uite. Vocea lui se auzi foarte aproape de urechea ei, atrăgându-i atenţia asupra gâtului şopârlei care se transformase brusc într-un balon delicat de culoare galbenă. Ea privi vrăjită – la fel ca şi el – până ce balonul se dezumflă iar şopârla, ca şi cum ar fi fost satisfăcută de calitatea demonstraţiei sale, se târî de-a curmezişul peretelui, dispărând din câmpul lor vizual.

Arielle inspiră adânc.

— A fost nemaipomenit. Va trebui să fiu atentă la ele: ar fi grozav să le pot

fotografia!

Gura lui se afla în continuare supărător de aproape de urechea ei.

— La fel de inofensive, ca şi copiii, hmm?

În privirea încruntată pe care i-o aruncă în timp ce se îndepărtă în grabă – mult prea în grabă – se citea stânjeneala ei. Totuşi, în clipa în care Arielle părăsi restaurantul, ieşind în strada scăldată de razele soarelui, îi zări silueta întunecată alături de ea. Situaţia era bizară. Pe de-o parte, el o intimida, o făcea să-şi iasă din fire; pe de altă parte, că se temea să fie prea directă, cerându-i să o lase în pace.

— Cine e Sean?

Întrebarea o făcu să tresară, încetinindu-i ritmul paşilor, pe care ea se strădui să-l menţină constant şi vioi.

Chris îşi potrivi pasul după al ei.

— Un sculptor, spuse ea în treacăt, privind în continuare drept înainte.

— Ooo! Locuieşte şi el în Rockport?

— Da. Atelierul lui e chiar alături de al meu.

— Ce comod!

Pentru prima oară de când părăsiseră restaurantul, ea înălţă privirea spre el. Era curios? Furios? îşi bătea joc de ca? De astă dată ochelarii erau din nou la locul lor, iar ca nu avea cum să-i descifreze starea de spirit.

Oprindu-se asupra primului lucru care-i veni în minte pentru a nu mai discuta despre Sean, ea îl tachină la rândul său:

— Asta este deghizarea ta? Te cunosc mulţi din cei care locuiesc aici?

Fără a se simţi ofensat, el îi răspunse calm:

— Nu. Majoritatea celor care nu lucrcază în branşă nu s-ar gândi să facă legătura. Tu ai fost o excepţie. În ciuda ochelarilor de soare şi a altor aspecte.

— Nu chiar; până nu am auzit numele, nu am fost sigură, preciză ea. În concluzie, chiar ţii la intimitatea ta?

— Da, răspunse el pe un ton hotărât. Forţa ce răzbătea dincolo de cuvintele lui reprezenta şi pentru Arielle un nou avertisment. Ca atare, ea intră în alertă în secunda în care el o prinse de braţ, conducând-o pe o alee îngustă. Făcând ochii mari, ea încercă să se elibereze.

— Oficiul poştal…

Un val de stânjeneală îi înroşi uşor obrajii, apoi privirea ei se îndreptă spre

clădirea din faţa lor, ca apoi să se fixeze din nou asupra chipului mulţumit de sine al bărbatului ce o domina cu statura sa. Cu un aer demn, ea îşi îndreptă umerii, îşi smulse braţul din mâna lui şi intră în clădire. Când ieşi din aceasta, peste câteva minute, Christopher o aştepta, cu braţele încrucişate peste piept, în timp ce stătea rezemat de un gard scund din lemn. Când o văzu, îşi îndreptă ţinuta.

— S-a rezolvat?

Ea dădu aprobator din cap. În timp ce Arielle se îndreptă spre maşină, el înaintă alături de ea.

— Unde ai parcat?

Ea împinse capul înainte pentru a indica un loc aflat la capătul străzii.

— Acolo. Chiar nu e nevoie să mă conduci până acolo, adăugă ea,

stânjenită şi nesigură pe sine.

Ca şi cum ar fi sesizat acest ultim aspect, el se grăbi s-o liniştească:

— Oricum, şi eu mi-am lăsat maşina pe una din străduţele laterale din partea aceea. El o conduse cu un gest prevenitor printre turiştii care veneau din direcţia opusă.

— E o prostie că am venit în centru oraşului cu două maşini, când ne întoarcem amândoi în acelaşi loc.

Din fericire, el nu mai tulbură liniştea acelei după-amiezi. Îşi potrivi pasul după al ei, până când ajunseră în dreptul maşinii ei. În clipa în care ea pescui cheile din geanta sa minusculă, el le luă uşor din mână; înainte ca ea să protesteze în vreun fel, descuie portiera maşinii, deschise geamul şi îi întinse cheile, fluturându-le chiar deasupra

palmei ei înainte de a le lăsa să cadă în căuşul acesteia.

Urmă un moment straniu de ezitare. Ar fi trebuit să-i mulţumească? Pentru ce? Pentru prezenţă? El nu făcuse decât să tensioneze atmosfera unei după-amiezi de altfel liniştite. Pentru băutura ei răcoritoare? Ea fusese cea care o achitase. Pentru că o îndrumase către oficiul poştal? Ea nu-i solicitasc ajutorul şi în mod sigur ar fi descoperit şi singură clădirea, ba chiar mai devreme, dacă nu şi-ar fi concentrat atenţia în altă direcţie. Pentru politeţea de care dăduse dovadă, conducând-o până la maşină?

Arborând un surâs, ea se relaxă, gândindu-se că va scăpa de el peste doar câteva minute.

— Îţi mulţumesc pentru ajutor, mă

îndoiesc că m-aş fi putut descurca fără el. În ciuda tonului ei sarcastic, Chris zâmbi la rândul său.

— Cred că am meritat-o. Apoi avu o ezitare, ca şi cum s-ar fi întrebat dacă era cazul să abordeze un subicct cu mult mai serios. Am fost iertat pentru tot?

Privirea lui se oglindi într-a ei. Ce-ar fi putut să spună? Nefiind o fire ranchiunoasă, ca nu avea de gând să se abată de la normele sale de conduită.

— În cazul după-amiezii trecute, da. Era cât se poate de sinceră. Dar adevărul e că bărbatul acesta o tulbura profund. Şi de aceea simţea nevoia de a se sustrage influenţei pe care o exercita asupra sa. Uitându-se pieziş la maşină şi apoi din nou la el, ea se strecură în spatele volanului, permiţându-i în mod

tacit să închidă portiera înainte de a porni motorul. Făcu un mare efort de voinţă pentru a nu întoarce privirea spre el, pentru a se concentra asupra traficului, pentru a-şi rezema cotul de geamul coborât cu o nonşalanţă ce contrasta violent cu de agitaţia ei interioară De-abia când ajunse pe aleea ce ducea spre casă, inspiră adânc, relaxându-se.

Cele douăzeci de minute cât dură drumul până la vilă abia dacă fură de-ajuns pentru a-şi pune în ordine gândurile. Astăzi observase o faţetă mai blândă a firii lui Christopher Howe. Fusese, admise ea cu nehotărâre, de-a dreptul impresionată. Dincolo de farmecul lui personal şi de încrederea în sine, care era o parte intrinsecă a firii lui, remarcase cu plăcere

comportamentul lui civilizat, în clipa aceea, ea reflectă la toate acele întrebări pe care ar fi vrut să i le adreseze – referitoare la munca lui, la planurile pe care le avea în perioada şederii în St. Maarten, la statutul său de vedetă.

Mormăind nemulţumită, se opri. Asta ar fi făcut orice fan. Oare nu repetase el însuşi, enervat, că doreşte să-i fie respectată intimitatea? Nu, curiozitatea ei era de înţeles, dar ar fi mult mai bine să nu se lase dominată de ca. De fapt, în acele clipe, ea fusese preocupată de cu totul altceva – cum ar fi forţa de atracţie exercitată de persoana lui. Nu-şi putea explica acest lucru, din moment ce în ultimii cinci ani ea avusese de-a face cu destui bărbaţi, fără a resimţi emoţia, tensiunea, valul

de frică pe care i le inspira Christopher. Ce avea el oare atât de diferit?

Nu reuşea să dea un răspuns la această întrebare. Şi asta o înspăimânta. Acum, putea presupune că el avea s-o lase în pace? Sau trebuia să privească în continuare peste umăr, temându-se că-şi va face apariţia în orice moment? Dar de ce frică? întrebarea o obseda în vreme ce se apropia de vilă, cotind pe alee. De ce frică?

În clipa în care opri motorul, îşi dădu seama. El era viril şi chipeş. Reprezenta întruchiparea senzualităţii. Era nespus de atrăgător, da, chiar şi pentru ea.

De asta îi era teamă. Furios sau pasional, Christopher Howe constituia o ameninţare pentru liniştea ei. Trebuia

să se teamă atât de aroganţa, cât şi de şarmul lui. Poate că ar fi mai bine să-l evite în continuare, deşi îngropaseră securea războiului. Da, asta trebuia să facă, îşi spuse ea. Dar oare Chris va fi de acord?

În după-amiaza asta, ea nu-i solicitase şi nici nu se arătase încântată de compania lui şi, cu toate acestea, el şi-o autoimpusese până în secunda în care se hotărâse s-o lase să plece. Oare ce avea de gând? Această nouă întrebare prinse contur în mintea ei în momentul în care ieşi din maşină şi traversă curtea, aşezându-se pe zidul scund din piatră ce dădea spre mare. Ce dorise de la ca în după-amiaza aceasta? Nimic mai mult decât şansa de a-şi cere scuze? Posibil, dar nu plauzibil. Pe chipul lui desluşise o

anume blândeţe, ce devenise cât se poate de evidentă în clipa în care îşi scosese ochelarii de soare. Regreta în mod sincer propria izbucnire? Poate că se temea ca nu cumva ea să povestească anumitor persoane despre atitudinea lui nepoliticoasă, acestea putând să-i facă rău, într-o bună zi. Se îndoia însă de asta. Christopher Howe nu părea genul de om care să-şi facă griji în privinţa mass-mediei. Nu-l interesau aceste lucruri. Atunci de ce căuta compania ei?

Preţ de o clipă, ea cântări provocarea pe care i-o lansase în ziua aceea, pe plajă. El jurase că nu va fugi din calea ei. Oare asta era motivaţia lui în clipa de faţă? încerca să-i dovedească, atâta vreme cât ea locuia în vila lui, că putea să o manipuleze

după bunul lui plac? O privise ca pe un potenţial membru al anturajului său puţin numeros?

Clocotind de furie, îşi izbi cu putere palma de roca pe care se aşezase. Aşa ceva nu o să se întâmple! Nu atâta vreme cât ea va rămâne ea însăşi. Nu atâta vreme cât ea îşi va aminti câtă suferinţă îndurase pentru a o transforma pe Arielle Pasteur într-o fiinţă independentă, într-un artist care impunea respect, într-o femeie cu principii.

Cu un aer hotărât, porni agale spre treptele din lemn. Era mare păcat că lucrurile trebuiau să decurgă în felul acesta. Prezenţa lui fusese destul de agreabilă în după-amiaza aceasta, în ciuda câtorva inconveniente. El putea fi, cugetă ea, o companie încântătoare.

Dar una periculoasă, extrem de periculoasă.

Ce voise să spună atunci când afirmase că fusese plecat prea multă vreme? se întrebă ea. Reflectă la spusele lui. Dacă stătea bine şi se gândea, nu cuvintele o impresionaseră, ci tonul pe care le rostise. Existase acolo o amărăciune pe care ea nu o înţelesese. Nici acum nu o înţelegea. Nu era mulţumit de munca lui? De viaţa lui?

Cercetă valurile din faţa ei, coborând câteva trepte şi aşezându-se, cu spatele sprijinit de suportul din lemn. Ceva de pe plajă îi atrase atenţia

— Un prosop, decise ea. Instinctiv, se uită spre apă şi descoperi rapid ceea ce căuta. Un cap negru care plutea deasupra valurilor. Probabil că el se

dusese pe plajă imediat ce se întorsese acasă, după venirea ei. În timp ce privea din locul ei retras, el se ridică în mijlocul valurilor adânci, înaintând încet spre ţărm. Strălucind ud în lumina soarelui, trupul lui părea statuar. De la distanţă, nu putea percepe detaliile, atenţia ei concentrându-se asupra siluetei, a poziţiei, a mersului. Un animal, aşa-l

Considerase odată. Comparaţia i se părea cât se poate de sugestivă. Înainta pe nisip cu un pas sprinten şi graţios, emanând totuşi virilitate. Semăna cu un jaguar, zvelt, musculos şi puternic. Văzându-l, simţi un tremur interior, pe care nu şi-l putea explica aşa cum nu putea să-şi ia ochii de la silueta lui. El se aplecă să ia prosopul, ridicându-se şi ştergându-şi faţa, umerii

şi toracele. Imaginându-şi încordarea muşchilor lui în timp ce făcea aceste mişcări, ea îşi ţinu respiraţia, apucând strâns cu ambele mâini suportul din lemn din spatele ci.

Apoi, ca şi cum i-ar fi simţit prezenţa, el ridică privirea, zărind-o. Nu o slăbi nicio clipă din ochi, rămânând nemişcat preţ de câteva secunde, apoi continuă să-şi şteargă trupul cu prosopul. Arielle simţi cum pulsul i se accelerează, tremurai acela persistând în forul său lăuntric. Pentru o clipă, în care inima încetă să-i bată, crezu că el va urca treptele pentru a veni la ea. În secunda aceea scurtă, el făcuse o promisiune. Ea îşi dădu seama de asta ca şi cum el ar fi gravat-o în piatră înainte de a o depune la uşa ei. Urma să aibă loc o nouă întâlnire. Oh,

da. Nu încăpea nicio îndoială în privinţa asta.

Ea nu se aşteptase ca aceasta să aibă loc atât de curând. După o noapte neobişnuit de agitată, se îndreptă spre plajă mai devreme ca de obicei, sperând că soarele va înlătura încordarea din muşchii ei. Îşi întinsese deja prosopul pe nisip şi tocmai se pregătea să se aşeze în secunda în care el se apropie.

— Bună dimineaţa, Arielle! Zâmbetul lui era strălucitor. Nu încăpea nicio îndoială că dormise bine. Dar la urma urmei, îşi spuse ea necăjită, în viaţa lui nu apăruse nicio schimbare, nu-i aşa? Numai ea era cea care descoperise un tumult de senzaţii înăuntrul ei, nereuşind să priceapă semnificaţia niciuneia dintre ele.

Ea îi adresă un „Bună” nepăsător şi totuşi rigid, punându-şi palmele deasupra ochilor, pentru a-l privi cum se aşeza pe nisip, aproape de ea. În primul moment intră în panică, neştiind ce să facă. Pe de-o parte, ar fi vrut să fugă, pe de altă parte trebuia să stea pe loc. O parte a fiinţei ei s-ar fi îndreptat spre ocean pentru a înota; cealaltă parte se simţea în siguranţă acolo, întinsă pe prosop. Materialul subţire al costumului ei acoperea totul şi nimic. Agitându-se la gândul că se expunea în felul acela, ar fi vrut să-şi înfăşoare prosopul în jurul trupului, ca pe un sari, dacă nu ar fi existat acel soare dogoritor şi absurditatea unui asemenea gest. Unde dispăruse autocontrolul ei? se întrebă în timp ce-şi impuse să rămână nemişcată pe

prosop.

— Cum ai dormit? întrebă el relaxat.

— Bine, minţi ea cu neruşinare.

— Astăzi ai coborât devreme. De obicei, eu mă întorc în casă şi termin micul dejun până la sosirea ta pe plajă.

Întinzându-se pe spate, cu ochii închişi şi cu braţele pe lângă corp, ea încercă să-şi închipuie că persoana care stătea alături de ea nu era Christopher Howe, ci altcineva.

— M-ai spionat.

— Nu mai mult decât ai făcut-o tu.

Îşi ridică rapid capul şi îşi flutură genele negre.

— Ieri eram aici înainte să te observ pe tine, se justifică ca. Dacă tu crezi într-adevăr că cu stăteam acolo aşteptând…

— Nu te ambala, scumpa mea.

— Nu-mi spune aşa! strigă ea furioasă, albastrul ochilor ei scânteind din pricina enervării. Chris nu avea de unde să ştie că frustrarea ei se datora în principal nemulţumirii faţă de sine.

— Arielle, zise el încet, vocea lui profundă contrastând izbitor cu tonul ei ridicat. Nu am vrut să-ţi fac rău. Linişteşte-te. N-o să-ţi fac niciun rău.

Îşi simţea gâtul atât de încordat încât nu fu în stare să-i dea vreun răspuns. Îngrozită de propria ei reacţie, închise ochii, întinzându-se din nou pe spate, şi îşi puse un braţ pe frunte. Dar îşi îndreptă privirea spre el imediat ce Chris începu să vorbească.

— De ce te-ai enervat acum câteva momente?

Privirea lui întunecată se

concentră asupra chipului ei. Nu pot să cred că eşti atât de suspicioasă… tot timpul. Eu îţi provoc o asemenea stare?

Ea izbucni în râs şi-i spuse pe un ton sarcastic:

— Nu te împăuna cu asta.

— Nu mă împăunez. Privirea aceea hăituită, faptul că te uiţi cu coada ochiului… niciodată nu m-aş mândri că sunt în stare să provoc o asemenea reacţie. Dacă am făcut ceva care te-a ofensat, aş vrea să ştiu.

Cu o mişcare uşoară, ea se ridică în şezut şi îşi îndreptă faţa spre mare.

— Nu e nimic. Probabil că nu sunt o… persoană matinală. Cu toate că o invocase în mod spontan, părea a fi o scuză la fel de bună ca oricare alta.

— Înţeleg. Chiar înţelegea? Vedea el oare dincolo de vălul stăpânirii ei de

sine, unul fragil în cel mai bun caz? în cazul acesta, ai putea să-mi faci o favoare? întrebă el cu blândeţe. La auzul tonului lui catifelat, ea întoarse capul. Ochii ei îi adresară în tăcere întrebarea. Îmi împrumuţi şi mie puţină loţiune pentru bronzat?

Relaxându-se brusc, ea surâse, se aplecă, apucă sticla din plastic şi i-o oferi. Apoi se lungi din nou pe prosop. Dacă îşi închipuise cumva că depăşise un mare obstacol, atunci se înşelase. Stând cu ochii închişi, avea senzaţia că auzul ei se ascuţise şi mai mult. Sunetele creară o imagine cel puţin la fel de vie, ca cea pe care i-ar fi oferit-o privirea ei. Se auzi şuieratul sticlei în timp ce el storcea loţiunea dinăuntru, sunetul provocat de atingerea pielii de piele, despărţite doar de stratul de

cremă. Cu ochii minţii, ea îi vizualiză toracele şi braţele în vreme ce el şi le ungea tacticos, muşchii care se unduiau sub palma lui mare şi bărbătească. Urmară apoi picioarele, lungi şi puternice, acoperite cu un păr aspru şi des. Acum, dacă ar fi fost ea aceea care l-ar fi uns cu loţiunc…

— Cred că am să fac o baie, zise ea brusc, cu o voce mai gâtuită ca de obicei. Valurile disperării o duseră la marginea apei şi apoi înăuntrul ei. În vreme ce era învăluită de valurile reci, se simţi prea puţin eliberată de arşiţa lăuntrică. Răsucindu-se, se scufundă din nou, observând că Chris se întinsese cât era de lung pe nisip. Oarecum răcorită, reveni alături de el.

Dar era departe de a fi relaxată. Fu din nou conştientă de sensibilitatea

sa auditivă indusă de prezenţa lui. Acum era vorba despre respiraţia lui regulată, în contrast cu suflul ei rapid, acesta fiind, din fericire, atribuit faptului că înotase. Sesiză o mişcare pe nisip, lângă ea, dar nu îndrăzni să se mişte. Când vocea aceea profundă se auzi aproape de urechea ei, femeia tresări.

— Arielle?

El stătea pe burtă, cu faţa foarte aproape de a ei. Veselia dansa în privirea lui, contrastând cu tonul lui nevinovat.

— Mă ungi pe spate?

Era atât de surprinsă încât nu reuşi să scoată un sunet. Ca să-i ungă spatele cu cremă, trebuia să-l atingă. Să-i atingă pielea. Să-i atingă muşchii. Să le simtă forţa. Ca şi cum ar fi fost

hipnotizată pentru a i se supune, se ridică, trase adânc aer în piept, apoi apucă sticla pe care el o întindea spre ea.

Era exact aşa cum îşi imaginase ea că ar fi. Mâna ei alunecă de-a lungul formelor spatelui său, întinzând încet loţiunea albă peste suprafaţa uşor bronzată, executând mişcări circulare deasupra proeminenţei muşchilor, retrăgându-se apoi spre extremităţile netede ale coloanei vertebrale şi apoi coborând spre talie. Îngenunche deasupra lui, ca şi cum ar fi fost maseuza lui particulară. Ca şi cum i-ar fi apreciat talentul de maseuză, el îşi ţinea ochii închişi, iar pe chipul lui, pe care acum îl putea zări doar din profil, apăru o expresie satisfăcută.

La un moment dat, crema aceea

albicioasă fu absorbită de pielea lui, cu toate că mâinile ei continuară masajul, conduse de propria lor voinţă. Sub degetele sale se simţea, într-adevăr, puterea şi elasticitatea. Dar era ceva mai mult de atât. Acolo se afla un bărbat, care respira şi vibra, pielea lui transmiţând nişte curenţi electrici în degetele şi în trupul ei. După ce se lăsă, în cele din urmă, pe călcâie, repunând din nou palmele pe pielea lui fierbinte, ea îşi presă propriile braţe pentru ca ele să poată absorbi excesul de cremă, deşi nu era cazul. În ipostaza aceea vulnerabilă, cu ochii larg deschişi, o surprinse Chris când se răsuci spre ea.

Urmară câteva clipe lungi de tăcere. Chris o studie de aproape, surprins de umbra aceea de durere care se aşternuse pe chipul ei. Când el

se orientă cu faţa spre ea, nu fu în stare să se mişte, hipnotizată de privirea lui blândă, paralizată de surescitarea pe care o simţea în prezenţa lui. Cu mişcări lente, el îşi duse braţul în dreptul feţei ei, degetele lui lungi aranjându-i părul în spatele urechii, ca apoi să se întoarcă, pentru a-i mângâia obrazul. Când degetul lui mare urmări conturul buzelor ei, acestea se deschiseră, răspunzând instinctiv cererii lui.

Şoapta lui, „Arielle”, fu tot ce auzi înainte ca el să-şi lipească buzele de ale ei cu blândeţe, ca şi cum ar fi vrut să verifice dacă ea îşi dorea cu adevărat atingerea lor. El nu-şi dădea seama că ea nu avea altă soluţie. O forţă nouă pusese stăpânire pe ea. Asaltul brutal al trecutului fu dat imediat uitării.

Exista doar clipa aceea şi senzaţia delicioasă de greutate provocată de atingerea buzelor lor. Tremurai pe care-l conştientizase ceva mai devreme erupse spre suprafaţă. Timide la început, buzele ei se mişcară deasupra buzelor lui, tatonându-le fermitatea. Întrebarea fusese adresată şi primise răspuns fără a mai fi nevoie de cuvinte. Când el o sărută din nou, ea se simţi străbătută de un fior de plăcere.

Cu blândeţe, dar insistent, el o explora delectându-se cu ceea ce-i oferea ea. Iar ea făcu acelaşi lucru, urmându-i indicaţiile, într-un ritual pe care nu-l mai experimentase până atunci. Palmele ei urcară pe gâtul lui, înconjurându-i rotunjimea fermă, mângâind claia neagră de păr de la ceafă. Braţele lui formară un cerc de

fier în jurul siluetei ei, lipind-o de el. Costumul ci ud îi scotea în evidenţă sânii ale căror rotunjimi împungeau materialul acestuia.

— Oh, Arielle! exclamă el cu respiraţia întretăiată. Tu zăpăceşti minţile unui bărbat. Tonul lui răguşit era încă o dovadă a surescitării sale. Cât despre Arielle, ea nu se simţea în stare să vorbească. Îşi ţinea ochii închişi, încercând să capteze senzaţia, savurând-o la nesfârşit. Braţele ei se prinseră de umerii lui laţi, iar el o răsuci, lungind-o pe nisip. Se retrase apoi pentru a doua oară ceva mai departe de ea.

Privirea lui tandră o electriză, urmând o traiectorie sinuoasă peste curbele trupului ei, pentru ca apoi să revină în dreptul ochilor ei. În

momentul în care o sărută din nou, mâinile lui îi explorară umerii, talia, şoldurile pentru ca în cele din urmă să poposească în dreptul sânilor. Ea oftă cu buzele lipite de ale lui, vrăjită de puterea narcotică a pasiunii. Când degetele lui descoperiră sfârcurile tari, pe care le mângâiară cu şi mai multă ardoare, ea se arcui involuntar.

— Nu, Chris… murmură ea aproape de buzele lui. Nu face asta… Era, pur şi simplu, prea mult, prea repede, prea electrizant. O speria. Mâna ei îi împinse toracele, dar el o apucă strâns, o ridică în dreptul buzelor, sărutând-o tandru.

— N-am să-ţi fac rău, Arielle. Mai stai puţin cu mine. Era ca şi cum mintea ei s-ar fi evaporat brusc, spulberată de sinceritatea rugăminţii

lui. Ea nu se împotrivi în clipa în care el îi eliberă mâna, coborând-o din nou pe a lui între sânii ei, mângâindu-i uşor, în vreme ce-i susţinea privirea. Ochii lui continuară s-o îmblânzească, iar degetele lui alunecară de-a lungul trupului ei, provocându-i o surescitare şi mai puternică ce o făcu să se unduiască şi să geamă. Dar când buzele coborâră pe gâtul şi pe pieptul ei, atingând apoi partea dezgolită a sânilor ci, în vreme ce el trăgea în jos materialul fin al costumului, femeia se împotrivi. Frica instinctivă crupse, materializându-se într-un strigăt ascuţit.

— Nuuuuuuuuu!

Ochii ei erau umezi şi umbriţi de groază în secunda în care ea îi deschise pentru a-l privi.

Profund tulburat, el o privi atent, surprins de reacţia ei.

— Ce e? întrebă el încruntându-se uşor.

— Nu pot, şopti ca, mişcând uşor capul dintr-o parte în alta. Eu… pur şi simplu… nu pot. Şoapta ei abia dacă putea fi auzită.

Preţ de câteva momente fără sfârşit nu făcu nicio mişcare. Apoi, înjurând abia auzit, o eliberă din strânsoare, se răsuci într-o parte şi se ridică în picioare, luând-o la fugă spre apa mării. Când reveni pe plajă, Arielle nu mai era acolo.

4

Arielle găsi un colţ întunecat al sufrageriei, şi se cuibări într-unul dintre fotolii. Strângându-şi genunchii la piept în căutarea unei poziţii

confortabile, încercă să analizeze evenimentele petrecute pe plajă. Plaja... Ce ironie! Se înfruntaseră din nou în spaţiul acela. El o sărutase în prima zi, iar cruzimea lui reverberase înăuntrul ei. Dar astăzi sărutul lui nu fusese nicidecum plin de cruzime; i se păruse tandru şi divin.

La început îl urâse, în schimb se simţise transportată de plăcere. Dar lucrurile nu erau atât de simple. Sărutul lui de azi îi provocase un extaz incredibil, pe valurile căruia ea plutise atât de sus, încât se îngrozise. Oare trecutul avea s-o hăituiască totdeauna? Cu toate că se temuse de îndrăzneala palmelor lui pricepute, ea fusese curioasă. Plăcerea pe care o cunoscusc azi era una cu totul nouă pentru ea. Oare cât de departe ar fi fost în stare să

meargă?

La cei douăzeci şi şapte de ani ai ei, nu era o femeie inocentă. Cu toate că avusese parte de un singur contact sexual, iar atunci plăcerea şi satisfacţia fuseseră excluse, ea ştia la ce să se aştepte din punct de vedere fizic, biologic. Dar a şti ţine de tehnică; a simţi înseamnă cu totul altceva. Indiferent de mulţimea cunoştinţelor tehnice, acestea nu ar fi avut cum s-o pregătească pentru ceea ce simţise astăzi – o frenezie absurdă, un extaz care îi biciuise simţurile.

Inspirând adânc, îşi îndreptă gândurile în altă direcţie. Era vorba de o provocare. El procedase astfel ca să o provoace. Ieşise victorios în secunda în care ea răspunsese la mângâierile lui. Atunci de ce o lăsase atât de uşor să-i

scape? Părea a fi lipsă de caracter – asta dacă nu cumva îl judeca greşit. Dar cum putea şti care era adevărul? Cum putea să se lămurească în privinţa caracterului lui fără a-l pune într-o lumină proastă pe al său?

Era o dilemă pe care trebuia să o rezolve. În secunda în care un ciocănit puternic în uşă o făcu se tresară, se uită instinctiv la ceas. Unsprezece şi treizeci de minute – oare cine să fi venit în vizită?

Probabil că era Chris. O privire fugară aruncată pe fereastra care dădea spre intrare îi confirmă temerea. Ochii ei se plimbară de-a lungul încăperii, privind apoi spre dormitor, în căutarea unui loc în care să se ascundă, înainte de a-şi reprima această pornire. La urma urmei, era o persoană adultă.

Ascunzându-se, nu rezolva absolut nimic.

Înainte de a ceda tentaţiei de a se răzgândi, deschise uşa larg. Într-un moment de panică, ochii ei se îndreptară spre chipul lui tulburat. El purta o pereche de pantaloni uzaţi, nişte mocasini cu găuri şi un tricou şifonat pe care inscripţia „Fotograful e omul la care te repezi” părea cât se poate de potrivită.

— Pot să intru? Vocea lui era profundă şi distantă. După ce ea dădu aprobator din cap, el păşi în încăpere, ducându-se în colţul opus al acesteia şi întorcându-se apoi cu faţa spre ea. Aş vrea să stau de vorbă cu tine, Arielle. Ea închisese uşa, rezemându-se apoi de tocul lat al acesteia. Văzând că nu rosteşte un cuvânt, el o privi intens,

apoi continuă pe un ton ceva mai blând: Te simţi bine?

Ea încuviinţă înainte de a-şi da seama că era îmbrăcată doar într-un capot de prosop, lung până la genunchi, pe care-l îmbrăcase după ce-şi scosese costumul ud, ceva mai devreme.

— Nu sunt îmbrăcată potrivit, murmură ea, simţindu-se dezgolită, în ciuda capotului care-i acoperea corpul. Cu un gest nervos, legă capetele cordonului dureros de strâns.

Poate că într-o altă împrejurare, Chris ar fi făcut câteva completări sugestive. În clipa aceea, însă, nu avea chef de glume.

— Aşa e perfect, o aprobă el, uitându-se o clipă spre capot, pentru ca ulterior să-şi aţintească privirea asupra chipului ei surprinzător de palid.

Bărbatul se uită o secundă în altă parte, arătând spre canapea.

— Nu vrei să iei loc? întrebă el pe un ton calm. Când ea nu răspunse, el continuă: Aş vrea să stăm de vorbă. Ia loc, te rog.

De data asta era vorba de un ordin, adresat pe un ton blând, dar ferm. Plecând de lângă uşă după ce mimase încrederea în sine, ea se îndreptă spre fotoliul din colţ, unde stătuse ceva mai devreme. Înconjurată de pereţi atât în partea stângă, cât şi în cea dreaptă, se simţea mult mai în siguranţă. Chiar dacă Chris observase tertipul ei, el nu-l luă în seamă. Cu mâinile în şolduri, el o privi din colţul opus al camerei, păstrând distanţa. Arielle avea o figură înspăimântată.

— E evident că te sperie ceva.

Despre ce e vorba? o întrebă el.

Înghiţind în sec, ea se cuibări şi mai adânc în fotoliu. Acesta nu era genul de discuţie pe care se aşteptase vreodată să o aibă cu Chris, mai ales după acea primă după-amiază petrecută pe plajă. Cum ar putea să-i răspundă?

Din vocea lui răzbătea acelaşi îndemn categoric, dar blând, în clipa în care vorbi din nou:

— Aş vrea să-mi spui ce te frământă. Dar ea continuă să păstreze tăcerea. Arielle? o atenţionă el, uitându-se fix în ochii ei până când ea îşi plecă privirea.

Şoapta el fu rostită din adâncul inimii.

— N-are nicio legătură cu tine.

— La naiba! explodă el. Cum poţi

să-mi spui asta? Parcă ai fi un iepure speriat, stând acolo ascunsă într-un colţ. Nici măcar nu te uiţi la mine.

Acccptându-i provocarea, ea ridică privirea spre el, arborând o mină nepăsătoare.

— Mă uit la tine, zise ea încet, în vreme ce el îşi recăpăta stăpânirea de sine.

— De ce te-am speriat?

— Ce mai contează?

— Pentru mine contează, Arielle, te rog să mă crezi.

O motivaţie stranie o îndemnă să continue:

— Dar de ce? Când am apărut prima dată pe plaja ta, ai fost furios. Voiai să plec imediat. Atunci nu erai atât de îngrijorat pentru starea mea de spirit…

— Mi-am cerut deja scuze, mormăi el.

— Ah, e adevărat, dar asta nu explică interesul tău actual.

Un surâs neaşteptat îi îmblânzi chipul încruntat.

— Iar tu schimbi subiectul. Foarte inteligent, dar eu sunt cel care a adresat primul întrebarea. Ce te sperie atât de tare?

Aproape fără să-şi dea seama, ea încercase să evite întrebarea lui. Cu siguranţă nu putea să-i ofere un răspuns onest – nici acum, dar nici altă dată, fiindcă umilinţa ar fi fost mult prea mare, aşa că ea îşi lăsă capul în piept fără să scoată un cuvânt, jucându-se absentă cu cordonul capotului.

— Spune-mi, Arielle!!

Ea clătină încet din cap.

— Îmi parc rău, şopti ea, privind în continuare în jos.

Îl auzi îndreptându-se spre uşă.

— Atunci va trebui să presupun că am avut dreptate încă de la început, zise el îmbufnat. Nu poţi fi sinceră cu mine, fiindcă ai avea senzaţia că ţi se forţează mâna, nu-i aşa? Motivele pentru care ai venit aici n-au fost atât de nobile, nu-i aşa? Arielle se ghemui în fotoliu, nevenindu-i să-şi creadă urechilor. Dar el nu terminase. Eşti o actriţă desăvârşită. Mai trebuie să te fotografiez! Dar ce importanţă are? Conştiinţa începe să te supere? Sau te-ai îngrozit, pur şi simplu, gândindu-te la ce-ţi voi face atunci când voi descoperi adevărul? Toate sunteţi la fel…

— Nu! ţipă ea, apăsându-şi palmele peste urechi şi sărind din

fotoliu. Furioasă, îl atacă la rândul ei. Eşti nebun! Habar nu ai ce vorbeşti. Chiar dacă eşti un artist strălucit, în relaţie cu oamenii, te comporţi ca o broască râioasă. Din partea mea, n-ai decât să… Amuţi, observând rânjetul larg care-i lumina chipul.

— N-am decât să… ce?

Ea uită într-o clipă ce voia să-i spună.

— Ce e aşa de amuzant? încruntându-se, făcu un pas înapoi; în furia ei, se apropiase de el mai mult decât ar fi considerat înţelept în alte circumstanţe. În clipa aceea, ochii ei albaştri erau întunecaţi, tulburi. Îşi vârî adânc palmele în buzunarele laterale ale capotului, aşteptând un răspuns.

— Tu, Arielle. Cu siguranţă am reuşit să te enervez cu întrebarea

aceea, nu? Nu, adăugă el repede, ridicând palma pentru a o împiedica să riposteze, nu te răţoi din nou. Ca şi cum în clipa aceea ar fi fost pierdut în propriile gânduri, el se răsuci pe călcâie şi o pomi cu paşi mari spre fereastră. Momentul respetiv îi oferi lui Arielle ocazia de a-şi recăpăta stăpânirea de sine. O curiozitate nemărginită o determină să revină la subiectul anterior.

— De ce contează pentru tine, Chris? întrebă ea cu blândeţe, conştientă de vulnerabilitatea lui momentană pe care o sugera poziţia sa, cu capul mult aplecat. Ca şi cum s-ar fi dezmeticit pe neaşteptate, el îşi îndreptă poziţia şi se răsuci pe călcâie.

— Poate am decis că mi-ar plăcea să am pe cineva alături ori de câte ori

aş veni aici.

Hotărâse el? se întrebă ea, fierbând de mânie. S-ar putea ca el să-şi dorească puţină companie? Asta semăna mai mult cu „hai imediat la petrecerea lui Chris”. Dar înainte ca Arielle să protesteze, el se apropie din nou de ea.

— Totul a ieşit pe dos. Îmi pare rău… ah, am greşit din nou. Surâsul lui topi furia pe care i-o declanşaseră vorbele rostite mai devreme. Uite ce e, hai să mergem să mâncăm ceva. Probabil că nu ai mâncat nimic toate ziua. Am dreptate?

Ea dădu aprobator din cap.

— Perfect. Există un local plăcut ceva mai departe, în Grande Case. Ai fost deja în direcţia aceea?

Părul ei mătăsos şi negru străluci

în clipa în care ea clătină din cap. Deocamdată, toate explorările o duseseră spre Philipsburg, în partea de sud-est a vilei. Nu ajunsese încă în nord.

— Grozav! De ce nu te duci să te îmbraci…

— Chiar nu ar trebui, îl întrerupse ea, conştientă de posibilele necazuri pe care le-ar fi avut în preajma lui. Am… am atât de mult de lucru…

— Şi tocmai te pregăteai să te apuci de treabă? El ridică o sprânceană, provocând-o să-şi reprime starea de inerţie; privirea lui se îndreptă spre fotoliul în care ca petrecuse ultimele două ore, pentru ca apoi să se oprească asupra chipului ei.

— N-am chef.

— Arielle, oftă el, aranjându-şi

şuviţele de păr căzute pe frunte. Te menţii pe poziţie chiar dacă îţi promit că n-am să te ating? M-ai respins azi o dată şi niciunui bărbat nu-i face plăcere să fie pus într-o asemenea situaţie. Aş fi bucuros să-ţi promit acest lucru dacă asta te linişteşte. În regulă?

Surprinsă de noua întorsătură a situaţiei, ea se uită atent la trăsăturile lui rigide.

— Vorbesc serios, zise el cu convingere. Nu o să pun mâna pe tine. Vezi tu, chiar îmi doresc să am pe cineva alături. Ultima parte a frazei, care sună aproape ca o rugă, o determină să-şi revizuiască atitudinea.

— Mă duc să mă schimb, îl informă ea, răsucindu-se pe călcâie pentru a o porni spre dormitor. Ce-ar trebui să port?

— Ce vrei tu, numai să nu fie ceva provocator, zise el chicotind. Nu cred că aş putea rezista!

Fără a mai adăuga nimic, ea se retrase spre dormitor. Un surâs uşor îi îmblânzi trăsăturile în timp ce căuta prin garderoba sa destul de modestă. Cămaşa roz şi perechea ei de blugi uzaţi erau deja în mâinile ei în clipa în care îşi aminti ultimele lui cuvinte. Pentru prima dată în viaţă, avea într-adevăr puterea de a atrage un bărbat. Iar faptul că acel bărbat era unul experimentat precum Christopher Howe i se părea tulburător. Era un gând nou, cu care nu se putea obişnui atât de repede. Totuşi nu stătu pe gânduri când veni vorba să fie mai atentă în privinţa vestimentaţiei. Aşadar, îşi rulă de trei ori mânecile

bluzei, până ce acestea se poziţionară corect, şi, deşi se machia doar la ocazii speciale, în momentul de faţă îşi coloră cu grijă obrajii, îşi dădu cu puţin rimei pe genele deja negre, şi se rujă discret. Una peste alta, concluzionă ea, privindu-se pentru ultima dată în oglindă, arăta mult mai bine decât acum câteva minute.

După toate aparenţele, Chris era de aceeaşi părere, căci o privi lung în momentul în care ieşi din dormitor.

— Ar mai fi ceva, zise el, fără a-şi lua ochii de la ea. Dacă va trebui să-mi ţin mâinile cât mai departe de tine, va trebui să-mi promiţi că o să te relaxezi şi o să rămâi… aşa cum eşti acum. Ea se îmbujoră uşor, însă el continuă: Nu vreau să sari asupra mea în maşină sau la restaurant. Dacă fac ceva care nu-ţi

este pe plac, atunci spune-mi. De acord?

În acel moment, ea surâse vinovat fără să-şi dea seama cât de feminină, vulnerabilă şi atrăgătoare era. Întrebările şi cererile lui îi captaseră atenţia.

— De acord.

— Bravo. Acum, să mergem. Le-am spus că vom ajunge acolo înainte de ora douăsprezece jumătate. Cred că am întârziat puţin.

— „Le-ai” spus? repetă ea, în timp ce trecu dincolo de uşa de la intrare înaintea lui, ca apoi să se întoarcă şi să-l privească lung.

Chris schiţă un surâs drăgălaş.

— Am telefonat de la mine de acasă şi am făcut rezervările. Nu că ar fi fost neapărat nevoie de ele. Dar

există acolo o masă aparte care e aşezată cu faţa spre ocean, pe care voiam să o rezerv. O să-ţi placă la nebunie locul acela.

— Ştiai că voi veni?

Cu un licăr amuzat în ochi, el o prinse de cot pentru a o conduce spre locul din dreapta al automobilului, retrăgându-şi imediat mâna pentru a-i dovedi că promisiunea sa fusese sinceră.

— Mi-am zis că o să te manipulez eu cumva. O să fie foarte plăcut – dificil, dar plăcut.

Fără să ia în seamă înţepătura lui, ea se strecură pe scaunul micuţului automobil închiriat, ca şi al ei. După ce Chris se urcă la volan, ea îşi întoarse capul pentru a-l putea privi.

— Credem că o să ai o maşină din

State, adusă cu vaporul.

El se mărgini să zâmbească larg şi indulgent.

— Anonimatul pe care ţi-l conferă aceste cutiuţe este cu mult mai plăcut. Funcţionează; asta e tot ce contează.

Şi ea era de aceeaşi părere, dar fu surprinsă să descopere că el gândea astfel. Având în vedere imaginea lui de playboy de renume mondial, s-ar fi aşteptat la o maşină mai sofisticată, la un Jaguar, bunăoară. În timp ce o cotiră pe şoseaua principală, ea se întrebă ce îi mai rezerva soarta. Avusese destule surprize într-o singură zi, cea de faţă constând în faptul că se simţea relaxată în această maşină, alături de Christopher Howe. N-ar fi crezut niciodată una ca asta, dar el reuşise să o calmeze. După toate aparenţele,

fusese sincer cu ea. Dacă el era de fapt un bărbat prefăcut, atunci ea n-avea nicio scăpare. Dar ceva în forul său lăuntric îi spunea că nu era cazul. Abil, poate, manipulator, poate, dar nu prefăcut.

În timp ce maşina urcă pufăind ca o locomotivă coasta denivelată a dealului, îndreptându-se spre Grande Case, Chris îi atrase atenţia asupra unui marcaj.

— Acesta este frontiera oficială dintre regiunea olandeză şi cea franceză, explică el, făcând un semn spre marcajul care confirma acest fapt. Acesta e cel mai mic teritoriu din lume în care două naţiuni convieţuiesc în armonic. Ştiai lucrul acesta? Părea entuziasmat ca un copil în clipa în care întoarse privirea spre ea.

— Uh-huh. Arielle zâmbi la rândul său. Ea citise despre insulă înainte de a sosi aici, dar exaltarea lui o încântă, având darul s-o liniştească şi mai mult.

— Legenda spune că atunci când a venit vremea să se decidă care va fi partea olandeză şi care va reveni francezilor, un olandez şi un francez s-au aşezat spate în spate într-un loc anume, pornind-o apoi de-a lungul insulei pentru a-şi marca teritoriul. În timp ce vorbea, abordă cu uşurinţă o curbă, pentru a urca pe o pantă a şoselei, şi în clipa aceea în faţa lor se aşternu o privelişte magnifică a insulei. Francezul a mers mai departe îmboldit de vinul produs de conaţionalii săi. Olandezul, pretind ei, a înaintat mai încet din cauza ginului produs chiar în ţara de origine. El privi într-o parte,

observând surâsul de pe chipul ei. Ştiai?

Arielle nu se putu abţine să nu izbucnească în râs, văzând expresia de dezamăgire profundă care se întipărise pe chipul lui.

— Am citit povestea, dar tu ai reuşit să-i insufli mai multă viaţă, îl consolă ea.

Pe deplin satisfăcut, Chris îşi continuă relatarea.

— Regiunea olandeză s-a dovedit, ulterior, cea mai valoroasă.

— Nu ştiam lucrul acesta, interveni ea, îndemnându-l să-şi depene mai departe povestea.

El se conformă arborând o mină gravă:

— Francezii au plajele lor frumoase şi un lanţ diversificat de

restaurante, care au apărut imediat după ce şi-au dezvoltat regiunea, dar olandezii au salina.

— Salina?

— O s-o vizităm altă dată; se află pe drumul care duce spre Philipsburg. Exploatarea sării a reprezentat o vreme cea mai importantă industrie a insulei, înainte ca ei să se orienteze spre turism. Nişte porţi uriaşe erau lăsate deschise pentru ca apa mării să pătrundă în bazinul de sare, apoi se închideau, urmând ca soarele să desăvârşească lucrarea. După ce toată apa se evapora, sarea putea fi adunată în cutii pentru a fi exportată.

— Foarte interesant, zise ea, plimbându-şi privirea deasupra întregului ţinut în timp ce coborau spre Marigot, în drumul lor spre Grande

Case. Şi ambele regiuni au convieţuit în armonie?

— Totală.

În clipa următoare se lăsară absorbiţi de propriile gânduri. Cu toate astea, tăcerea lor le ţinea companie; când ajunseră la destinaţie, Arielle continua să fie relaxată.

Cina se desfăşură exact aşa cum îi promisese Chris. Micuţul restaurant francez nu-şi dezminţea renumele nici în privinţa atmosferei, nici a meniului. Arielle comandă pui, Chris optă pentru peşte, dar imediat după sosirea platourilor îşi împărţiră mâncarea frăţeşte. Vinul era rece şi răcoritor, favorizând orientarea conversaţiei către copilărie şi trecutul familiilor lor. Povestea ei, care nu cuprindea nicio referire la înfăţişarea ei şi la suferinţa

pe care i-o provocase aceasta, fu cât se poate de agreabilă, ea vorbind despre părinţii ei, despre fratele său, despre înţelegerea şi unitatea din familie, despre frumuseţea casei lor din Longmcadow.

Trecutul lui Chris fusese complet diferit. El se născuse la New York, fiind ultimul dintr-un şir de cinci copii, după cum se exprimase el. Tatăl lui era un muzician sărac, care rămăsese adesea fără slujbă, un violonist ale cărui vise fuseseră spulberate de o artrită ce-l transformase într-un invalid. Încă de la o vârstă fragedă, fiecare copil fusese nevoit să muncească, pentru a asigura mijloacele de trai ale familiei, căci tatăl lor nu mai avea posibilitatea să câştige vreun ban.

— Părinţii tăi sunt încă în viaţă?

întrebă ea încet.

— Mama locuieşte împreună cu una dintre surorile melc. Tata a murit înainte ca eu să fiu în stare să fac ceva care să-i fie de un real folos. Maxilarul lui încordat îi trăda frustrarea. Ce-i drept, nu se puteau face prea multe, chiar şi în zilele noastre, în privinţa bolii lui. Dar până şi aerul acesta călduţ, zise el ridicând privirea spre cerul albastru şi limpede care se întindea deasupra apei, ar fi putut să-i aducă puţină alinare.

Arielle păstră tăcerea câteva clipe înainte de a-i pune alte întrebări. Erau atât de multe lucruri pe care voia să le afle pentru a-l înţelege mai bine pe bărbatul din faţa sa.

— Îi vezi des pe surorile şi pe fraţii tăi?

El ridică din umeri, încruntându-se.

— Nu atât de des cât mi-ar plăcea. Munca îmi răpeşte foarte mult timp. În vacanţe – cum e aceasta – simt nevoia să evadez.

— Ai mulţi nepoţi? Era aproape sigură ce răspuns va primi la întrebarea ei. Cu toate că fratele ci le dăruise părinţilor săi trei nepoţi, ca aproape că renunţase la ideea de a-i călca pe urme. Cu toate acestea, se întrebă…

— Sunt, la ora actuală, dacă am socotit corect, doisprezece – şapte băieţi şi cinci fete.

— Care au probabil multe fotografii, adăugă ea, zâmbindu-i la rândul său.

El o privi lung.

— De fapt, nu au. Domeniul meu e

moda. Avem nevoie de un fotograf pentru copii.

Arielle nu ştia cum să interpreteze sugestia lui. Uimită în primul moment, ea încercă să soluţioneze problema.

— Sunt convinsă că faci fotografii familiei tale. Ce părere arc familia despre cariera ta?

Terminându-şi vinul, el se rezemă de spătarul scaunului.

— N-are prea multe păreri. Am rămas acelaşi puşti pe care l-au iubit dintotdeauna.

Ea dădu aprobator din cap.

— Te cred. Când el îşi întoarse privirea spre ea, Arielle avu senzaţia că se cunoşteau de-o veşnicie. Complet dezinhibată, ea remarcă: Seara asta a fost minunată, Chris. Îţi mulţumesc.

El o învălui cu privirea sa

întunecată.

— Hai, draga mea, să mergem, sugeră el cu blândeţe, pregătindu-se să-i tragă scaunul. Ţinând seama de atmosfera plăcută care domnea acum între ei doi, ea nu avu nicio obiecţie. În clipa aceea, gestul lui nu i se părea ofensator; era, mai degrabă, un soi de mângâiere, care o calma mai mult decât ar fi făcut-o mâna lui dacă i-ar fi strâns-o pe a ei, i-ar fi cuprins talia subţire ori s-ar fi odihnit uşor pe umerii ei. Dar ea îi smulsese promisiunea că nu va comite niciunui din aceste gesturi, iar el se purta de-a dreptul impecabil.

Drumul înapoi fu mai lent şi chiar mai reconfortant decât cel anterior, dacă se putea spune aşa. Din când în când, Chris se oprea pe marginea

şoselei, pentru a admira împreună insula ce clocotea de viaţă. După părerea lui Arielle, scenele de pe marginea şoselei erau cu mult mai încântătoare. Vaci, capre, cocoşi – toate mergeau libere pe pavajul plin de gropi, de pe marginea drumului. Localnicii înaintau în grupuri de câte trei sau patru, mergând în şir indian ori de câte ori un automobil se ivea în depărtare. Drumurile erau mărginite de verdeaţă, aceasta fiind mai bogată în spaţiile mai puţin înalte. Clădirile, puţin numeroase şi aflate la o distantă apreciabilă una de alta, erau scunde şi părăginite, fiind ascunse de vegetaţie. Cum soarele se înălţa mult deasupra capetelor lor, strălucind cu putere, priveliştea nu era dezolantă. Toate acestea accentuau impresia de splendoare şi simplitate

provincială.

— Te gândeşti la acelaşi lucru ca şi mine? îi întrerupse meditaţia vocea profundă a lui Chris. Speriată, ea se uită în jur, apoi îi urmări privirea spre marginea şoselei, acolo unde se afla un grup de copii. Surâsul îi înflori pe buze, în vreme ce-l privea nedumerită.

El opri automobilul pentru a le permite copiilor să traverseze, apoi îşi reluă drumul.

— Trebuie să vezi ceva.

În scurt timp, maşina străbătu micul centru al Marigot-ului, capitala franceză a insulei.

— Aici e un loc de parcare la fel de bun ca oricare altul. Restul drumului îl putem parcurge pe jos. Nu ai nimic împotrivă, nu-i aşa?

— Sigur că nu, îl asigură ea. Puţină

mişcare e bine-venită. Ca să scapi de kilogramele în plus şi de toate… încruntându-se, ea se întoarse, privind înainte. Nu mai folosise de foarte multă vreme fraza aceea care o făcea să se înfioare. Oricum, îşi putea permite să se îngraşe un kilogram-două. Clătinând din cap, coborî din maşină înainte ca Chris să se apropie pentru a-i deschide portiera.

În timp ce-şi potrivi paşii cu ai lui, Arielle îşi alungă din minte toate acele gânduri legate de „scăparea ei”. El nu-i adresase niciun fel de întrebare referitoare la acest subiect; poate că nici nu băgase de seamă.

Înaintau unul lângă altul. Centrul oraşului era diferit faţă de cel al Philipsburg-ului. În vreme ce acesta din urmă era compus din două străzi lungi

şi paralele, Front Street şi Back Street, Marigot-ul avea mai multe străduţe întortocheate. Din fericire, Chris cunoştea drumul.

Înaintând spre ceea ce părea a fi strada principală, având în vedere lungimea şi lăţimea ei, trecură pe lângă o farmacie, pe lângă secţia de poliţie şi pe lângă un încântător restaurant. Apoi Arielle descoperi ce anume dorea Chris să-i arate. Curtea şcolii – un spaţiu mare, mărginit pe trei părţi de clădiri monotone cu faţade de ciment, iar pe cea de a patra de nişte bare din fier printre care priviră ei în acel moment. Dincolo de ele zăriră mai mulţi copii de vârste diferite, atât albi cât şi negri, care se jucau, împărţiţi în grupuleţe.

— Ahhhh, aparatul meu foto, murmură Arielle, rezemându-se de

barele de fier şi privindu-i pe copiii aflaţi acolo. Nu se aşteptase să-i vadă pe copii la şcoală în perioada vacanţei. Prezenţa lui Chris alături de ea era cât se poate de reconfortantă. Copiii vorbeau în limba franceză, dar jocurile lor s-ar fi putut desfăşura în orice spaţiu de joacă, în orice ţară – şotron, coarda, leapşa, careul.

Chris îşi luă mâna de pe umărul ei, dând semnalul de plecare.

— O să venim altă dată... cu aparatele foto, o asigură el în timp ce o conduse la maşină. În scurtă vreme el parcă maşina în faţa vilei ei, aducând-o acasă.

— Îţi mulţumesc, Chris, îi spuse ea încet, înfrânându-şi entuziasmul stârnit de ceea ce fusese cel mai luminos moment al vacanţei ei.

Răspunsul lui fu la fel de simplu:

— Eu îţi mulţumesc, Arielle. Apoi plecase, fără a mai pomeni de promisiunea pe care i-o făcuse lângă curtea şcolii.

În zilele care urmară întâlnirile lor avură loc în principal pe plajă, unde se puteau bucura în voie de soare, mare şi nisip. Arielle era mulţumită de atitudinea reţinută a lui Chris. El nu o atinsese deloc, cu excepţia unor strângeri de cot ocazionale, pentru a o ajuta să escaladeze stâncile din jurul plajei, în căutarea scoicilor pe care Arielle urma să le fotografieze.

— De ce nu cumperi un aparat foto cu obiectiv macro care se potriveşte fotografiilor de genul acesta? o întrebă el într-una din după-amiezi, în vreme ce ea se străduia să înşurubeze cele trei

straturi ale filtrelor cu închidere superioară pe care se hotărâse să le folosească.

Ea îşi scutură părul castaniu cu reflexe aurii împrăştiindu-l deasupra bretelelor fine ale costumului său de baie.

— Acestea sunt mai simple şi mai puţin costisitoare. Dacă ai fotografia toată viaţa scoici, asta ar putea justifica costul unui aparat cu obiectiv macro, dar copiii mei nu au nevoie decât de unul de 105 mm pe care-l am în vilă. Ea se mişcă sprintenă în interiorul şi în jurul grupului de scoici multicolore pe care se chinuise să le aranjeze în nisip, la baza unei roci vulcanice închisă la culoare. Lumina nu cade cum trebuie, spuse ea, pentru sine, dându-se mai în spate ca să poată privi aranjamentul

dintr-un alt unghi.

Chris se duse lângă ea.

— Aşteaptă o secundă. Din numai câţiva paşi, ajunse la locul unde îşi întinseseră prosoapele. Când reveni, avea asupra lui tricoul alb pe care la sosire îl aruncase nepăsător pe nisip. Întinzându-l cu îndemânare de-a lungul uneia dintre coapse în timp ce îngenunchea, se aşează în aşa fel încât tricoul să capteze razele de soare, pe care le îndreptă spre locul ce trebuia să fie luminat.

— E perfect! Arielle se aplecă entuziasmată, gândindu-se cât de obtuză fusese atunci când se limitase la studioul acela curat de la ea de-acasă unde-i fotografia pe copii, când un obiect atât de simplu cum era acel tricou putea să înlocuiască cu succes

reflectorul ei greoi, alb cu argintiu. Eşti foarte ingenios, îl complimentă ea, simţindu-se tentată să-l chestioneze în legătură cu munca lui, despre care nu prea voia să discute. De câte ori ea abordase tangonţial problema, el îi dăduse răspunsuri cât se poate de succinte, pentru ca apoi să schimbe subiectul. În cazul de faţă, el o îndemnă să treacă la acţiune.

— Dacă nu te grăbeşti, va trebui să apelezi la propriile resurse. Piciorul meu e pe punctul să cedeze. Simt nevoia să fac o baie.

Fiindcă nu se putea dispensa de sprijinul lui, ea se apucă de treabă, fotografiind scoicile din toate unghiurile posibile. După ce terminară, reveniră pe plaja nisipoasă, ea pentru a se aşeza pe prosop, iar el pentru a se

cufunda în apa învolburată.

În timp ce el înota, Arielle se gândi la evoluţia relaţiei lor în ultimele zile. Descoperi că îl plăcea pe Christopher Howe, bărbatul a cărui aroganţă şi furie o speriaseră atunci când sosise în St. Maarten. Avea încredere în el, în asigurările pe care i le dăduse în dimineaţa precedentă, când se aflau în vilă, de a nu se atinge de ea – cel puţin nu în felul acela. În clipa aceea, în timp ce el plutea cu dezinvoltură printre valuri, ea tânjea după atingerea lui. Data trecută fusese atât de frumos; acum, când frica de el era ţinută în frâu de promisiunea pe care i-o făcuse, aproape că-şi dorea ca el s-o atingă iarăşi. Dar asta ar fi însemnat încălcarea promisiunii – şi era posibil să treacă prin chinuri şi mai mari. Pentru

că ea nu fusese niciodată în stare să dea uitării durerea şi umilinţa acelei nopţi petrecute în compania lui Peter Stoddard. Aceasta se gravase în creierul ci, revenind în pofida extazului pe care un bărbat îl putea provoca unei femei. Puterea de convingere a lui Chris depăşise cu mult toate aceste lucruri – dar până la un punct. În momentul în care îl atinsese, groaza trecutului revenise. Oare nu putea să aibă încredere totală în niciun bărbat? Chris era acum prietenul ei şi, ca atare, putea avea încredere în el. Dar dacă ar fi fost vorba de ceva mai mult…

— Arielle! strigă el în secunda aceea de la distanţă, stând în apă până la piept şi făcându-i semn să i se alăture. Vino! E minunat!

Cheful dejoacă fu mai puternic

decât ezitările pe care le-ar fi avut în alte condiţii. Dintr-un salt, ea fu în picioare, alergând spre mare, cu părul fluturând, zâmbind spre apa care se învârtea în jurul gleznelor, apoi al genunchilor şi al coapselor ei. Inspirând adânc, ea se aruncă în valuri, înotând distanţa scurtă care o despărţea de Chris, ca apoi să iasă la suprafaţă alături de el.

— E nemaipomenit, bolborosi ea, plutind înapoi şi trimiţând spre el un val de apă sărată. El opri piciorul care-l ataca, încercuindu-l cu mâna lui puternică, aruncând-o în sus şi apoi scufundând-o pe jumătate înainte să-i dea drumul. Când ea ieşi iar la suprafaţă, amândoi aveau chipurile surâzătoare. Aproape că m-am simţit precum un delfin. Plin de graţie. Dar

numai în apă, adăugă ea râzând, înotând spre ţărm pentru a evita privirea lui întrebătoare. Dar dacă sperase cumva că de data asta avea să scape de el, atunci se înşela. Înotând cu putere, el ajunse într-o clipă alături de ea.

— Eu nu aş spune asta, Arielle. Eşti o persoană foarte graţioasă şi pe teren solid. Dar tu nu crezi asta, nu-i aşa? El era în mod evident buimăcit de lipsa de încredere în sine pe care o vădea ea.

Speriată de licărul pe care îl zări în privirea lui, ea se îndreptă spre ţărm. În clipa în care degetele lui se strânseră iar în jurul gleznei ei, ea se lăsă pradă jocului, mulţumită că el nu permisese ca refuzul ei de a discuta pe tema respectivă să le afecteze

comunicarea.

Încă o vreme, valurile îi încercuiră, umflându-se încet în jurul lor, ca apoi să scadă în timp ce ei înotau spre larg. Era un cxerciţiu revigorant, acest joc de-a şoarccele şi pisica la care ei se dedau, comparabil ca efort cu stilul de înot pe care Arielle îl practica acasă. În cele din urmă, nemaiputând să respire, ea îl lăsă pe Chris s-o prindă.

— Am obosit, gâfâi ea, agăţându-se de umerii lui în căutarc de sprijin, rezemându-se de braţul care-i încercui talia. M-ai stors de puteri!

— Asta era ideea, se împăună el, respiraţia lui fiind surprinzător de calmă, după acea hârjoneală în apă. Dacă eşti epuizată, n-o să te mai lupţi cu mine.

În clipa în care ea se uită în ochii

lui, spiritul ludic se transformă în cu totul altceva. Ea îşi ţinu respiraţia din pricina intensităţii acelei senzaţii de moment; trupul ci deveni brusc conştient de trupul lui, care plutea lipit de al ei. Umed, puternic şi masculin, trupul lui o înfiora de plăcere. Poate că îşi dorise acest lucru încă din momentul în care stătuse de una singură pe plajă, lăsându-se în voia gândurilor. Îşi încleştă degetele de umerii lui, în vreme ce buzele sale se întredeschiseră încet.

— Ce fată cuminte, şopti el, simţind cum ea se relaxa şi mai mult, în braţele lui. Am să te sărut. Doar atât.

Asta fu tot ce făcu, dar forţa acestui sărut îi răpi lui Arielle şi fărâma de aer pe care o mai avea. Buzele ei se deschiseră neajutorate în faţa buzelor

lui care-şi continuau explorarea; braţele ei alunecară şi se încolăciră în jurul gâtului lui. Cu o lăcomie pe care abia dacă reuşea să o ţină în frâu, gura lui se repezi asupra gurii ei, devorând-o cu pasiune, ca apoi să se îndepărteze printr-o mişcare rapidă. Din ochi îi ţâşneau flăcări, dar tonul lui era blând şi prevenitor:

— Prin urmare, n-a fost chiar rău, nu?

Rău? Fusese nemaipomenit. Iar ea îşi dorea mai mult. Dar nu îndrăznea să ceară.

— Nu. Ea zâmbi supusă. N-a fost chiar atât de rău. Răspunsul ei dezvăluia totul, dincolo de cuvintele rostite. Iar faptul că şi el îşi dorea mai mult nu scăpă simţurilor ei ascuţite. Anatomia masculină ascundea mai

puţine mistere decât cea feminină. Zâmbetul ei larg îi dădu de înţeles că era conştientă de asta.

— Îmbujorarea ta e grăitoare, Arielle, o tachină el, presându-şi palma pe spatele ei îngust, ca apoi să o împingă ceva mai departe de el. Întoarce-te la prosopul tău. Ies şi eu imediat.

El dispăru în mijlocul valurilor, iar Arielle înotă uşor către ţărm, recunoscătoare că el se oprise exact la timp. Era conştientă de vraja pe care o exercita asupra e de magia trupului său subţire şi atât de viril, lipit de trupul ei. Cu toate că fusese ascuns de continua mişcare a valurilor în timp ce el o sărutase, tremurul ei lăuntric persista şi acum. Strângându-şi genunchii la piept în vreme ce-l urmărea pe Chris

cum înota cu toată puterea spre ţărm, pentru a i se alătura, se întrebă dacă acesta va fi satisfăcut în cele din urmă.

— Am ceva de lucru, zise el, pe un ton precipitat, ştergându-şi sarea de pe piele cu prosopul. Vocea lui era şi acum puţin răguşită, din cauza respiraţiei întretăiate. O oră sau două probabil. De ce nu vii acasă la mine, să cinăm împreună? Gătesc eu – fripturi. Ea îi răspunse cu o nonşalanţă care o egala pe a lui:

— Doar dacă pot să aduc puţină salată şi desertul. El o mai invitase de câteva ori la masă. În felul acesta se putea revanşa faţă de el, conferind în acelaşi timp cinei o ambianţă amicală.

— N-am nimic împotrivă. Cunoşti intrarea prin spate, prin pădure?

— Nu am fost niciodată la tine

acasă. Nu ştiu nici drumul prin pădure, dar nici pe cel dinspre şosea!

El rânji răutăcios.

— Ai dreptate. Atunci vin eu să te iau. La şapte fix? După ce ea aprobă, el îşi adună lucrurile. Oh, se opri el brusc, ca apoi să ezite şi să-şi aleagă cuvintele cu grijă, să porţi ceva… fin.

— „Fin?” Ochii ei se deschiseră larg privindu-l alarmaţi. De ce trebuie să port ceva „fm”? Pentru prima oară în decurs de câteva zile, că se simţi ameninţată.

Dându-şi seama de acest lucru, Chris veni mai aproape, punându-şi prosopul în jurul gâtului şi ţinând capetele acestuia cu ambele mâini.

— Te rog, ai încredere în mine, Arielle. Până acum ne-am descurcat foarte bine, nu? Când ea abia dacă

îndrăzni să-l privească, el repetă întrebarea: Nu-i aşa?

— Presupun că da.

— Vreau să fac câteva poze…

— Nu! Se ridică brusc în picioare.

— Arielle… Avertismentul abia sesizabil din vocea lui avu un efect liniştitor. Ai încredere în mine, nu?

— Da, dar… Se agăţa cu putere de un pai. Credeam că tu nu doreşti să fotografiezi persoane… ca mine. Asta e vacanţa ta. Nu vrei să-ţi pierzi timpul făcându-mi mie fotografii! Nu de asta ne-am certat în prima zi, pe plajă?

— Atunci nu te cunoşteam, Arielle. Acum încep să-mi dau seama cu cine am de-a face, cu toate că, uneori, mă nedumereşti. Lumina din ochii lui îi sugeră momentul la care se referea. El observă că ea remarcase lucrul acesta,

drept care continuă: Sunt lucruri pe care le observ şi aş vrea să le imortalizez. Ele sunt… trecătoare. Era o provocare. Tu eşti fotograf; sigur înţelegi ce încerc să spun?

— Cred că da.

— Atunci, fă-mi pe plac. Când că se crispă, el îşi justifică cererea: Dacă ţi se pare că e prea mult, atunci n-am să insist. Dar gândeşte-te. O să discutăm mai târziu despre asta. Bine? Ochii lui negri o ţintuiau în aşteptarea unui răspuns.

— Bine, şopti ea, dar nu o să mă răzgândesc. Fără fotografii.

Nevrând s-o supere din nou, el renunţă, studiind-o de aproape, în încercarea de a găsi acele „piese lipsă” menite să explice frica ei. Dar chipul ci nu-i oferi niciun indiciu.

— Cum vrei, acceptă el. Dar, Arielle… Ezită din nou înainte de a continua pe un ton şi mai blând… Îmbracă-te în ceva fin… de dragul meu.

Speriată, dar incitată, frustrată, însă emoţionată, ea desluşi o voce care semăna teribil de mult cu a ei şi care ceda în faţa dorinţei lui.

— Aşa voi face, zise ea. În vreme ce privirea ei albastră urmări bordura zimţată care înconjura suprafaţa de nisip, ca apoi să se facă nevăzută, buzele ei rostiră încă o dată, ascultătoare: Aşa voi face.

5

Probabil că era cel mai absurd şi îS periculos lucru pe care fusese de acord să-l facă! Nu numai că nu-şi dorea să fie fotografiată, dar nu voia să facă ceva anume „de dragul lui” Chris.

Hmmm – ceva „fân”. Oare ce-şi dorea el, o rochie vaporoasă din organdi în nuanţa levenţicăi, cu o trenă largă şi lungă? Ea nu avea ceva „fin” de felul acesta, în afara unei bluze de mătase bleu-pal pe care o adusese cu ea pentru a o purta în combinaţie cu pantalonii evazaţi albi.

Simţea că ar fi trebuit să facă următorul lucru: să ridice receptorul şi să contramandeze totul. Dar n-avea să facă asta dintr-un motiv extrem de simplu. Îşi dorea foarte tare să petreacă seara în compania lui Chris, la el acasă. Simţea nevoia de a afla unde locuia, cum locuia… şi multe altele. Oare unde avea să se sfârşească?

Ora şapte fix o găsi îmbrăcată şi aşteptând, uşor nervoasă, în ciuda faptului că-şi impusese să-şi păstreze

calmul. Pulsul i se accelerase la maximum în clipa în care îl auzi ciocănind în uşă. Ridicându-se, se mai privi o dată în oglindă.

Regreta că nu avea o vestimentaţie cu adevărat „fmă”. Oftând, deschise uşa.

El arăta senzaţional. Îmbrăcat într-o pereche de pantaloni bleumarin, călcaţi impecabil şi care se mulau perfect pe trupul lui zvelt, şi cu o cămaşă albă, cu mâneci scurte şi descheiată până la jumătatea toracelui, părea mai înalt ca oricând. Bronzul pe care-l căpătase în ultimele zece zile îi conferea o înfăţişare şi mai plăcută. Proaspăt bărbierit şi cu părul pieptănat cu grijă şi uşor înrourat din pricina duşului făcut de curând, strălucea.

În timp ce-l examina, Arielle simţi

cum el o studia, la rândul său. Ochii lui negri de neînţeles o mângâiară, îi măsurară trupul din creştet până în tălpi, revenind mult mai târziu asupra feţei ei, care acum era îmbujorată din cauza stânjenelii.

— Îmi pare rău, şopti ea. Asta a fost varianta care se apropia cel mai mult de „fin”. Neştiind ce exprima chipul ei în clipa aceea, îşi feri privirea. Nişte degete puternice şi calde o obligară să se uite din nou spre el.

— E perfect. Vocea lui era catifelată şi profundă, iar privirea lui o înfiora de plăcere. Te reprezintă.

Vorbele lui avură darul de a-i reda încrederea în sine. Nervozitatea ei începu să se risipească încetul cu încetul.

— Vin imediat. Ea vorbi încet,

pornind-o spre bucătărie. Deşi ai putea să-mi dai o mână de ajutor.

El fu lângă ea în secunda în care scoase salata din frigider. Un parfum suav de aftershave, nespus de masculin, o învălui, făcând-o să se înfioare. Înainte să-şi dea seama de intenţia lui, el luă bolul cu salată din mâinile ei şi îl aşeză pe blatul bucătăriei, apoi se întoarse spre ea. Arielle nu fu în stare să i se împotrivească. Palmele lui mari, dar blânde, îi cuprinseră faţa, trăgând-o mai sus, spre el. Buzele lui fierbinţi le luară în stăpânire pe ale ei, cerând un răspuns pe care ea avea de gând să-l ofere din proprie iniţiativă. Ea întâmpină cu bucurie explorarea lui plină de tandreţe, urmându-i exemplul. La sfârşit, sărutul îi provocă un tremur

pe care nu şi-l putu stăpâni.

— Te simţi bine? îi şopti el la ureche, respiraţia lui sacadată fiind un ecou al propriei ei respiraţii. Ea îşi frecă tâmplele de obrazul lui, dând aprobator din cap.

— Atunci, ar fi mai bine să plecăm. Situaţia s-ar putea să ne scape de sub control. Şi niciunul dintre noi nu vrea asta, nu? Incapabilă deocamdată să se dezlipească de el, scutură tăcută din cap, îmbătându-se cu aroma lui înainte ca el s-o îndepărteze.

— Ţi-ai încălcat din nou… promisiunea, murmură ea cu blândeţe, ridicând spre el privirea sa strălucitoare. În ochii ei se citeau deopotrivă timiditatea şi răzvrătirea. Dar mai mult decât orice, ea resimţea emoţia, plăcerea, mulţumirea.

El o privi amuzat, apoi ochii i se îngustară, plini de suspiciune.

— Regreţi? Regreţi cu adevărat?

Ea clătină din cap.

— Nu.

Prefăcându-se că respiră uşurat, el îşi ridică ochii spre tavan.

— Slavă Cerului! Şi acum, salata… spuse el, dregându-şi glasul răguşit şi aşezând bolul pe antebraţ. Şi desertul?

— Oh! Se simţea atât de răvăşită, încât ar fi putut să uite de acesta. Se îndreptă spre frigider, scoţând apoi dinăuntru un castron plin cu fructe confiate cu sos de coniac pe care turnase nucă de cocos proaspătă. Extrem de sănătos, explică ea, pornind-o înaintea lui spre uşa de la intrare.

În clipa următoare se trezi în mijlocul unor arbori pitici şi tufişuri,

care se înălţau dese şi stufoase de-o parte şi de alta a aleii înguste ce se întindea de-a lungul oceanului.

— Mă gândeam să pavez drumul acesta până la un anumit punct, zise el în chip de scuză pentru că ierburile acelea mici care ar fi putut să-i zgârie gleznele, dar se pare că nu e nevoie şi că este chiar o greşeală. Vegetaţia de aici are o frumuseţe aparte, continuă el, uitându-se în spate, la ea, în timp ce vorbea. Creşte liberă şi sănătoasă. El râse de propriile sale vorbe. Asta ne dorim cu toţii în viaţă!

Când ajunseră la el acasă, Arielle încă cugeta la ultimele lui cuvinte. Liberă şi sănătoasă – o dorinţă cât se poate de nobilă, dar oare omul era în stare să controleze aceste două aspecte? Sănătatea putea fi menţinută,

într-o oarecare măsură, numai printr-un stil de viaţă sănătos. Existau anumite lucruri, ca de exemplu boala de care suferise tatăl lui Chris, care surveneau pur şi simplu la un moment dat. Libertatea – asta era cu totul altceva. Atât ea cât şi Chris duceau o viaţă relativ liberă – fără a avea responsabilităţi faţă de alţii, fără angajamente pe termen lung, conflicte şi complicaţii. Dar oare asta era ceea ce-şi dorea ea cu adevărat? Aşa crezuse întotdeauna – însă acum începuse să aibă îndoieli.

— Ei, ce părere ai? Vocea profundă a lui Chris o trezi pe neaşteptate la realitate, în cazul de faţă întrebarea referindu-se la casa lui. Hei, unde erai? revenirea ei nu se produse atât de rapid încât să scape privirii lui pătrunzătoare.

Ea surâse timid, vorbind pe un ton blând în vreme ce intrau în vilă:

— Cred că eram cu gândurile în altă parte, întorceam pe toate feţele o frază de-a ta… ah… fără accente critice. În clipa următoare îşi roti privirea în jurul său. Oh, Chris, e minunat! Văzu în faţa ochilor o sufragerie, care respecta în mare structura de bază a sufrageriei ei, numai că era mult mai spaţioasă, cu mobilă în nuanţe de maro şi albastru, ce contrasta cu covorul alb. Existau trei dormitoare în loc de unul, o bucătărie cu un spaţiu generos şi două săli de baie.

— Cum, nu ai o cameră obscură? îl tachină ea după ce făcură turul casei.

Surâsul lui o făcu să se îmbujoreze de plăcere.

— Îmi propusesem ca locul acesta să fie doar o casă de vacanţă. Apoi, zise el spăsit, mi-am dat seama că nu rezistam fără ea. Aşa că am făcut un compromis. Nu am o cameră obscură propriu-zisă, dar în cel de-al treilea dormitor există un dulap imens care dă spre sala de baie. Voilr, prin adăugarea unei alte uşi pe care o pot monta în cinci minute, trec deja la treabă.

Privirea lui înflăcărată o făcu pe Arielle să se încordeze. Surâsul ei abia schiţat cedă locul unei atitudini temătoare.

— N-ai să-mi faci fotografii! îl informă ea pe un ton provocator, dându-se instinctiv înapoi.

— În momentul acesta nu am chef de fotografii, în schimb, ştii ce mi-aş dori să fac? Tonul lui insinuant

accentuă teama din sufletul lui Arielle. El nu-i lăsă timp să răspundă. Mi-ar plăcea să fac dragoste cu tine… acolo. El îşi îndreptă capul spre dormitorul principal, unde se afla un pat îmbietor de culoare închisă şi cu dimensiuni generoase, acoperit cu o cuvertură albastru-închis. Dar nu o să-mi dai voie, nu-i aşa?

Ochii ei semănau cu nişte farfurioare albastre care-l implorau să o înţeleagă. Dar cel mai rău era că, pentru prima dată, nu era foarte sigură de răspunsul pe care voia să i-l dea. Acesta trebuia să fie nu; prin urmare, ea clătină uşor din cap. Dar părea prea sigură de sine? Se simţi scuturată de un fior puternic în secunda în care îşi dădu seama că, în cazul în care Chris s-ar fi încăpăţânat să facă asta, ar fi putut s-o

ducă cu uşurinţă în patul lui… iar ea nu s-ar fi opus.

— Doamne, Arielle, exclamă Chris, parcurgând distanţa dintre ci şi lipind-o de toracele său solid. Nu te mai uita aşa la mine! Nu suport privirea asta – pari atât de pierdută, de rănită, de confuză. El vorbi cu o voce puternică, strângând-o la piept, pentru ca în clipa următoare să devină, pe neaşteptate, mult mai tandru. Când vorbi din nou, glasul lui era scăzut şi blând, respiraţia lui mângâindu-i uşor urechea. N-aş face niciodată un lucru pe care tu nu-l vrei, Arielle. Ar fi trebuit să ştii deja asta. Te rog să ai încredere în mine. Chiar dacă chestia asta mă omoară, m-am să te „violez” până ce nu vei fi pregătită să-mi faci aceeaşi favoare. Umorul lui era reconfortant pentru amândoi.

Râzând, ea se întrebă, preţ de o clipă, cum ar fi să facă dragoste cu Chris. Apoi gândurile serioase triumfară, iar ea îşi recapătă stăpânirea de sine.

— Îmi place casa ta, Chris. Te… te reprezintă! Ea îi fură replica, zâmbind, apoi se întoarse şi se îndreptă spre uşile glisante din sticlă care dădeau spre curte.

Cina fu relaxantă şi amicală, aproape la fel de plăcută ca şi timpul petrecut împreună în ultimele zile.

— Probabil că din cauza programului pe care-l ai, tu mănânci mai mult în oraş. Te supără lucrul acesta? întrebă ea din pură curiozitate.

— Da, răspunse el, încruntându-se uşor, dar nu am de ales. Asta face ca perioadele de timp petrecut acasă – el o

privi cu subînţeles – să fie şi mai plăcute.

Răspunsul lui o îndemnă să continue:

— Locuieşti singur? Dându-şi seama ce spusese, oftă adânc. Adică, nu ai o menajeră sau ceva de genul acesta? adăugă ea în grabă, îmbujorându-se.

Zâmbetul lui cu subînţeles o făcu să-şi îndoaie degetele.

— Nu am nici menajeră, nici iubită, dacă asta voiai să afli.

— Chiar nu voiam, zise ea scuturând din cap.

Dar el nu renunţă:

— De ce nu? Majoritatea femeilor adresează aceeaşi întrebare.

— Eu nu fac parte din majoritatea asta! strigă ea fără să se poată stăpâni,

apoi îşi reveni. Îmi pare rău. M-am exprimat greşit. Chiar nu e problema mea.

— Asta rămâne de văzut, murmură el încet, turnându-i un pahar de vin, în timp ce ea era nedumerită de remarca lui. Ce voia să spună?

Dar subiectul fu repede dat uitări, iar Chris vorbi, pentru prima dată, pe larg despre activitatea sa. Abia mai târziu, ea îşi dădu seama că el abordase subiectul din proprie iniţiativă, fără a avea nevoie de îndemnul ei. Satisfacţia pe care i-o provocă descoperirea aceea avea să dăinuie vreme de mai multe zile. În clipa aceea, ea stătea la măsuţa din curte, faţă în faţă cu el, sorbind încântată din vin.

— Eşti extrem de diferită faţă de majoritatea femeilor cu care am avut

de-a face, Arielle, spuse el pe un ton scăzut, privind spre ocean şi spre o lume aflată la mulţi kilometri distanţă. Aveam doar şaisprezece ani când am descoperit arta fotografică. M-am orientat spre fotografia dedicată modei pentru că asta presupunea mulţi bani. Ca să fiu sincer, la momentul acela, asta era mai important decât orice. Parcă nici nu voia să o privească, pentru a vedea o posibilă dezaprobare în ochii ei. În copilărie, am trecut printr-o perioadă foarte dificilă, iar banii păreau să fie unica rezolvare a problemei.

El respiră adânc, iar privirea lui Arielle fu atrasă de smocul de păr negru care se vedea pe lângă marginile cămăşii lui descheiate la gât, forţându-se apoi să privească în altă parte. În

momentul acela el se încruntă, dezamăgit.

— Am avut noroc. Existau locuri vacante şi oferte. Am avut şansa să mă aflu la locul potrivit în momentul potrivit, aşa cum spune zicala.

Ea îl întrerupse pentru prima dată:

— Cu siguranţă că talentul tău a contribuit, într-un fel, la succesul pe care l-ai repurtat.

El flutură din mână dându-i de înţeles că, după părerea lui, lucrul acesta nu era chiar atât de important.

— Oh, da, ştiam ce fac. Dar dacă nu obţii acele slujbe, nu ajungi nicăieri. Unii dintre colegii mei sunt la fel de talentaţi, dacă nu chiar mult mai talentaţi decât mine, dar dintr-un anumit motiv balanţa a înclinat în favoarea mea.

În ciuda modestiei lui, Arielle îşi închipuia foarte bine cum stătuseră lucrurile. Dat fiind faptul că era chipeş, că avea un şarm deosebit, că era ambiţios, că poseda o minte ascuţită şi avea un talent inegalabil în arta fotografică, motivaţia succesului lui nu mai reprezenta un mister.

— Cum e… slujba ta? întrebă ea aproape cu timiditate. Adică, în ce constă activitatea ta de zi cu zi?

El râse amar.

— Chiar vrei să ştii? El ridică din sprânceana întunecată, întorcându-se apoi şi străpungând-o cu privirea. După ce ea dădu aprobator din cap, el îi prezentă o zi obişnuită din viaţa lui. Mă trezesc dimineaţa, între ora patru treizeci şi cinci, ca să lucrez în camera obscură – nu că nu aş avea somn, ci

pentru că asta e singura perioada a zilei când nu sunt deranjat. Se opri. Ţine minte că asta se petrece în New York. Continuă relatarea pe un ton detaşat şi profesional: Telefoanele încep să sune pe la ora şapte, iar la ora şapte treizeci ajung la studio. Echipa ar trebui să fie deja acolo, sper eu. În caz contrar, se dau la repezeală o mulţime de telefoane. După aceea, ieşim. Coafura trebuie să fie în ordine, machiajul de asemenea, vestimentaţia corespunzătoare. Să ne ferească Dumnezeu dacă clientul ne aşteaptă deja! Atunci lucrurile chiar iau o întorsătură urâtă. O persoană care nu face parte din branşă n-are cum să-şi dea seama, în mijlocul unei şedinţe foto, cum va arăta produsul final. Apoi e vorba de muzică. El îşi ridică din nou o

sprânceană, cu un aer maliţios. Fotomodelcic au nişte gusturi aparte, să ştii. Ele au personalităţi diferite şi pretind ca fotografii să ţină scama de ele. De multe ori mi-ar plăcea să le spun să… ah, în fine, dar am nevoie de ele, ăsta e adevărul gol-goluţ.

Deziluzionată, dar fascinată, Arielle îl ascultă atentă în timp ce el vorbi mai departe.

— Din punctul meu de vedere, luminile reprezintă cel mai neînsemnat aspect. Ele doar se aprind şi se sting. Nu au de-a face cu temperamentele. Dacă una nu funcţionează, o înlocuieşti. El trase adânc aer în piept. Dacă avem noroc, până la unsprezece terminăm şedinţa. Luăm pauza de prânz până la ora treisprezece, apoi continuăm lucrul în decursul după-amiezii atât cât e

necesar, până când simt că am captat pe film exact ceea ce-mi doresc. Unele şedinţe durează până târziu în noapte, mai ales când e vorba de o locaţie, şi avem un termen-limită mult mai scurt.

El omisese un aspect esenţial – care ţinea de realizarea artistică preconcepţia şi planificarea. Arielle tocmai se pregătea să-i adreseze întrebarea în secunda în care el îi citi gândurile.

— Lucrurile prind viaţă în momente ca acestea – el întinse braţul pentru a da de înţeles că nici chiar vacanţa sa nu era adevărată – şi în timpul serii. Asta îmi place cel mai mult – să reflectez la un eveniment ce urmează să aibă loc, să-l vizualizez, să dau frâu liber imaginaţiei. Atunci când rosti ultima frază, în ochii săi apăru o

lumină, o scânteie de entuziasm pe care n-o remarcase până în acea clipă.

— Dacă ai putea alege, zise ea încet, ce ai face? Conceperea, inspiraţia trebuie să fie urmate de o hotărâre…

Ea amuţi în clipa în care el se ridică de pe scaun şi se îndreptă rapid spre sufragerie, revenind peste câteva minute împreună cu două volume groase, albe.

— Ai citit vreodată această lucrare? întrebă el, aşezând cele două cărţi pe masă, în faţa ei, ca apoi să o pornească spre capătul curţii pentru a se bucura de razele soarelui ce apunea.

— Notiţele lui Edward (Veston? Citi ea cu vocc tare, apoi îşi ridică privirea, surprinsă. E unul dintre pionierii fotografiei. Opera lui e magnifică, am apreciat-o întotdeauna!

Dar nu ştiam că e scriitor.

— Mulţi nu ştiu. Reprezintă un fel de jurnal din perioada pe care a petrecut-o făcând fotografii mai întâi în Mexic, apoi în California. Să le citeşti, Arielle. Aşa o să afli ce-mi doresc. Ca artist, mă confrunt şi cu dilema lui Weston, acel conflict între mercantilism şi conştiinţă. Poate că într-o bună zi, când voi avea suficient timp la dispoziţie şi banii necesari pentru a face ce îmi doresc, mă voi putea retrage într-un loc izolat, fotografiind doar ce vreau. Până atunci, trebuie să-mi păstrez inspiraţia pentru momente ca acestea. Ezitând câteva clipe, îşi aţinti privirea asupra ei, răscolindu-i simţurile. O să mă ajuţi, Arielle?

Deocamdată, ea deschise gura să spună ceva, dar nu fu în stare să

rostească niciun cuvânt, aşa că o închise la loc. Privirea ei alunecă dinspre ochi spre nasul bine conturat, spre buzele lui ferme, spre textura netedă a obrazului lui bronzat. Acesta era singurul lucru pe care-l putea face pentru a nu se apropia şi a-i mângâia faţa.

— Ce pot face eu? şopti ea în cele din urmă, ţinându-şi respiraţia în timp ce el vorbi.

— Dă-mi voie să te fotografiez. Vorbele fură rostite pe un ton atât de scăzut, încât ea nu le-ar fi desluşit dacă, într-un colţ al minţii ei, nu s-ar fi aşteptat să le audă. Brusc, trupul ei se încordă. Nu, nu-mi face asta, îi ceru el, simţind imediat că ea bate în retragere. N-am să te rănesc în vreun fel. Vreau doar să te fotografiez. De ce te supără

ideea asta?

Privirea ei coborâtă o evită pe a lui.

— Pentru mine e dureros… să mă aflu… în faţa aparatului de fotografiat. Probabil fiindcă sunt şi eu fotograf, râse ea, devenind apoi serioasă. Pur şi simplu, nu pot.

Chris îngenunchease alături de ea, iar acum îi cuprinse bărbia între degete, întorcându-i capul spre sine.

— Lasă-mă să te ajut. Nu va fi chiar atât de rău. Lucrul acesta înseamnă foarte mult pentru mine.

Ea se împotrivi preţ de câteva clipe. Ar fi fost ca şi cum ar fi purtat o îmbrăcăminte sofisticată doar pentru el. Chiar şi acum, gândindu-se la acele lentile nemiloase îndreptate spre ea, Arielle simţi un nod în gât.

— Doar nu vrei să fotografiezi faţa asta plinuţă şi neinteresantă, nu-i aşa?

— Da! Vreau să fotografiez chipul acesta, dar nu e deloc plinuţ şi neinteresant. De ce nu mă crezi, Arielle? Tu ai de oferit aparatului meu de fotografiat mai mult decât orice fotomodel pe care l-am imortalizat de-a lungul anilor.

— Dar eu nu sunt fotomodel. Şi nici nu aspir la aşa ceva! protestă ea, respingând complimentul lui, dar simţind că, în cele din urmă, va capitula. Ea nu îşi dădea seama ce anume sesizase el. Dar Chris schimbase brusc subiectul.

— Vino să mai bem puţin vin. Vreau să-ţi arăt o parte din lucrurile pe care le-am făcut de când am sosit aici.

Ora următoare şi-o petrecură

stând unul lângă altul pe canapeaua mare din sufragerie, ţinând paharele de vin în mână, în timp ce răsfoiau teancul de fotografii alb-negru pe care le adusese din camera lui obscură improvizată. Era vorba de planuri apropiate ale plantelor, fructelor, legumelor, surprinzând calităţile distinctive ale fiecăruia. Erau acolo şi portrete remarcabile, ale localnicilor surprinşi la ei acasă, alături de animalele de pe câmp, apusuri şi răsărituri, şi alte apusuri, unul mai spectaculos decât altul, cu razele lor roşii şi aurii care explodau din interiorul unei suprafeţe ce avea, în realitate, nuanţe alb-negru.

— Sunt foarte frumoase, şopti ea, profund impresionată, gândindu-se că, dacă ar fi băut mai puţin vin, ar fi reuşit

să poarte o discuţie mai coerentă despre ele. Dar vinul era lucrul de care avea nevoie… dacă intenţiona să-i permită lui Chris să-i facă fotografii. Ea nu protestă în secunda în care el luă fotografiile din poala ei şi le aşeză pe măsuţa de lângă canapea. O conduse apoi în curte, care era luminată în secunda aceea de lună, aflată sus pe cer, deasupra capetelor lor, şi de becurile aprinse în interiorul casei. Lumina aceea difuză i se părea reconfortantă, la fel ca şi gesturile lui mărunte, cum ar fi strânsoarea mâinii lui în timp ce o aşeza pe colţul zidului din piatră, rezemând-o cu spatele de trunchiul unui palmier.

El îi netezi o şuviţă rebelă de păr mângâindu-i obrazul cu tandreţe. Îi adresă cuvinte liniştitoare, de

încurajare în timp ce se retrase puţin mai departe, pentru a scoate la iveală camera foto.

Arielle simţi că pluteşte, atât din cauza vinului, cât şi datorită plăcerii de a se afla în compania lui. El îi repeta încontinuu că este frumoasă, blândă şi senzuală. La auzul clicul obiectivului ca avu o uşoară senzaţie de disconfort.

— Asta e, Arielle, vorbi el sigur pe sine, încurajând-o din nou. Te descurci de minune. Nu vreau decât să te relaxezi; reazăă mă-ţi capul de copac… da, foarte bine. Şi închide ochii. Acum, respiră profund de mai multe ori…

Subiugată de el, Arielle făcu ce-i ceruse, simţindu-se cea mai blândă şi fermecătoare creatură, cel puţin în noaptea aceea. Momentul acesta avea în el ceva ireal – căldura, liniştea,

mulţumirea sufletească. Inspirând profund, simţi cum inhibiţiile sale încep să se topească în aerul acela blând care-i mângâia obrajii la fel cum o făcuseră şi degetele lui Chris puţin mai devreme. Vorbele lui erau tandre, la fel ca şi mâinile care-i atingeau braţele, şoldurile, răsucind-o înainte de a se retrage şi a imortaliza imaginea pe care o văzuse.

Senzaţia de siguranţă pe care o avusese mai devreme dispăru în secunda în care el atinse nasturele de sus al bluzei. Tresări, făcând ochii mari, alarmată, şi-şi puse palma peste a lui pentru a-l opri.

— Nu face asta, şopti speriată, dar el îi duse mâna uşor la buze, sărutând-o tandru înainte de a o aşeza în poala ei.

— Un singur nasture, scumpo. N-o

să-ţi fac niciun rău. Buzele lui le atinseră uşor pe ale ei, trecând apoi peste pleoapele ei închise. Supusă, ea îşi rezemă din nou capul de copac, încântată să asculte vorbele lui dulci şi să-i urmeze comenzile. Alunecarca degetelor lui înăsprite de muncă pe mătasea moale îi biciuia simţurile, dar nu mai mult decât atingerea aceea rece pe pielea ei, în clipa în care el descheie nu unul, ci trei nasturi, desfăcând bluza până în dreptul taliei.

— Chris? murmură ea, ca prin vis, simţind nevoia să-i audă vocea, încurajările. Un fior îi străbătu fiecare celulă în secunda în care deveni conştientă de ceea ce se petrecea cu ea.

— E în regulă, scumpo. Ai încredere în mine.

Iar ea se supuse. Mâinile lui descoperiră închizătoarea frontală a sutienului ei, desfăcând-o cu abilitate, trăgând mai întâi în jos şi apoi într-o parte cupele din dantelă, aranjând în aşa fel bluza încât aceasta să se sprijine pe formele sânilor ei.

— N-ar trebui să porţi sutien, Arielle. Sânii tăi sunt foarte frumoşi. E păcat să-i ascunzi. Vigilenţa explodă în adâncul ei în momentul în care degetele lui alunecară de-a lungul acelor umflături ivorii, făcând ca sfârcurile să devină două vârfuri ascuţite. În timp ce inima îi bătea cu putere, ca deschise ochii larg ca să-l privească, dar el se îndepărtă ţinând camera foto în faţa sa. Instinctiv, ea ridică braţul zvelt în dreptul „V” – ului pe care mâinile lui abile ştiuseră cum

să-l dezvăluie, fără a-şi da seama câtă senzualitate emana gestul său.

— Aşa, scumpa mea. Asta eşti tu. Acum relaxează-te. El se mişcă încet, fără graba proprie unui fotograf obişnuit. Cu ochii larg deschişi, Arielle îi urmări fiecare gest. Mâinile sale care ţineau camera foto erau sigure şi calme, în clipa în care înlocui poziţia ei verticală cu cea orizontală. Când el se ridică în picioare pentru a o fotografia de sus, ea lăsă ochii în jos, impresionată de statura lui impunătoare, apoi îl privi pe furiş printre genele dese. Când el se mută ceva mai aproape pentru a-i încadra în imagine umerii şi capul, ea îşi trecu uşor limba pe deasupra buzelor sale uscate din cauza emoţiei. În clipa în care el se rezemă de zid, făcându-i

semn să privească spre vilă, ea se simţi în largul său, în faţa obiectivului aparatului său de filmat.

Cu toate că el abia dacă o atinsese, contactul acela fusese electrizant. Obiectivul aparatului de filmat era ochiul lui, care făcea dragoste cu ea tandru şi pasional, mângâind fiecare curbă a trupului ei, răscolindu-i simţurile, întărindu-i sfârcurile, în timp ce dorinţa din adâncul ei creştea necontenit. Şi dacă el ar fi fost dezbrăcat, nu s-ar fi simţit mai excitată ca în secunda aceea.

— Aici, scumpo. El se întinse pentru a o lua de mână. Hai să ne mutăm aici. Ea se lăsă condusă pe un pat moale de iarbă, unde, la comanda lui rostită în şoaptă, se lungi. Ochii ei se cufundară din nou într-ai lui, în timp

ce el îi aranja bluza.

Preţ de o clipă, avu senzaţia că mâinile lui alunecau peste tot, pe gât, pe sâni, peste zonele fierbinţi ale torsului ei. Apoi el se retrase, începând să o fotografieze. Ea îl privi printre pleoapele grele, urmărindu-i fiecare mişcare. Se simţea ameţită din cauza pasiunii care punea stăpânire pe ea.

Avu nevoie de câteva minute bune pentru a-şi da seama că şedinţa foto se încheiase, iar Chris stătea pe iarbă alături de ea, cu privirea plină de dorinţă, cercetându-i atent faţa, pieptul, V-ul larg al bluzei, conturul sugestiv al sânilor ei.

Mâna lui se încordă în clipa în care el o strecură pe lângă curba gâtului ei. Ea îşi întredeschise uşor buzele, în aşteptarea sărutului lui. Când acesta

sosi, ea îi răspunse cu pasiunea pe care o stârnise magistrala lui putere de convingere. Dezamăgirea puse stăpânire pe ea în momentul în care el se retrase, preţ de o secundă. Privirea lui îi adresă o întrebare, ţinând cont apoi de semnalul pe care îl transmiteau ochii ci umezi. Degetele lui se strecurară încet sub materialul care se odihnea pe umerii ci; îl îndepărtă uşor, scoţându-i braţele din mâneci. Sutienul dispăru odată cu bluza, iar ea rămase în faţa lui, goală până la talie.

Vocea lui deveni o şoaptă răguşită.

— Eşti foarte frumoasă, Arielle. El îşi lăsă degetele să alunece deasupra fiecărui contur, peste fiecare ridicătură, cuprinzând apoi în căuşul palmei formele generoase ale sânilor ei.

Arielle nu cunoscuse niciodată

bucuria pe care o simţea în secunda aceea. În ochii lui, ea era femeie: frumoasă, senzuală, dorită. Atingerea lui o înfiora, trezind în ea dorinţa de a primi mult mai mult.

Gâfâind, ea se apropie de el, lăsându-l să-i ghideze palmele pe toracele lui, îndemnând-o să-l atingă aşa cum o făcea el. Trecutul, cu umilinţa şi durerea lui, rămăsese în urmă, la mii de ani distanţă. Nimic din ce trăia acum nu semăna cu groaza de odinioară. Simţi cum se roteşte în vâltoarea plăcerii, bucurându-se de senzaţia provocată de toracele lui suplu, de muşchii lui puternici care se mulau sub degetele ei, în timp ce sfârcurile ei se întăreau la atingerea mâinilor lui.

— Sărută-mă, Chris, îi şopti ea cu

respiraţia întretăiată, iar el făcu întocmai, devorând-o cu lăcomie, ca apoi s-o ia în braţe şi s-o ducă în dormitor. Ea nu-şi dorea decât ca aceste senzaţii ameţitoare să nu se sfârşească niciodată. Visul era prea frumos ca să fie tulburat. Atunci când se aşeză alături de ea pe pat, el nu mai purta cămaşă, toracele lui lat făcând-o din nou să se înfioare. El o sărută iarăşi, tandru, dar apăsat, trasând apoi cu buzele o dungă fierbinte de la obraz până la gât, alunecând de la gât în jos şi, în cele din urmă, spre sânii ei. Instinctiv, ea se arcui dedesubtul lui, gâfâind, şoptindu-i numele, îngropându-şi degetele în părul său castaniu-închis, dorindu-şi din ce în ce mai mult.

Când trupul lui se mişcă, acoperindu-l pe al ei, ea îşi dădu seama

că dorinţa lui era la fel de mare ca a ei. Palmele ei coborâră pentru a-i mângâia şoldurile zvelte, până ce, într-un moment de o amărăciune inexplicabilă, ea simţi cum el devine rigid. Era ca şi cum acel flux continuu al dorinţei din adâncul lui s-ar fi oprit. Trăgându-se puţin în spate, el îi ridică braţele deasupra capului, rămânând deasupra ei.

Uimită şi frustratră, ea îşi înălţă privirea pentru a se uita în ochii lui, care îi sfredeleau chipul. El părea confuz, în expectativă, iar ea nu reuşea să-i ghicească gândurile. Când vorbi, cuvintele lui de o asprime stranie străpunseră pâcla extazului ei:

— Ştii ce faci, Arielle? Ştii co facem amândoi

— Ce vom face dacă nu mă opresc

acum? Ne apropiem de un punct de unde nu mai există întoarcere. Îţi dai seama de asta, nu?

El o privi atent, aşteptând un răspuns pe care ea, pur şi simplu, nu era în stare să-l formuleze. Maxilarul lui era ţeapăn în secunda în care el clătină din cap. Ea nu-şi dădea seama dacă privirea lui rece exprima amărăciune, dezgust, sfidare sau tristeţe.

— Nu te înţeleg! explodă el în cele din urmă. Ce s-a întâmplat cu teama ta? Cu privirea aceea de animăluţ pierdut? Brusc, parcă nu-ţi mai e frică. Ca să fiu şi mai direct, răspunzi ca şi cum ai fi de acord. Vinul a fost de vină, Arielle? Sau… te-ai prefăcut de la bun început? Ai şi tu două feţe – la fel ca celelalte femei pe care le-am cunoscut?

Paralizată de durere şi furie, Arielle nu fu în stare decât vsă se holbeze la el. Tot ce-şi dorea era ca el să continue s-o sărute, să nu pună capăt acestui extaz al iubirii. Dar Chris nu-i împărtăşea dorinţa. Cu o mişcare sprintenă, el coborî din pat. Îşi luă cămaşa din locul în care aceasta căzuse şi ieşi furtunos din încăpere, lăsând-o pe Arielle în stare de şoc.

Vinul fusese de vină, concluzionă ea mai târziu în noaptea aceea, la multă vreme după ce se ridicase stupefiată din patul lui, punându-şi sutienul şi îmbrăcându-şi bluza cu degete tremurătoare, înaintând împleticindu-se prin întuneric spre ascunzătoarea vilei sale. Vinul provocase o asemenea purtare, care fusese, din toate punctele de vedere, de neiertat Nici măcar nu

protestase în momentul în care o dusese în patul lui! Oare ce s-ar fi întâmplat dacă el nu s-ar fi oprit? Nu învăţase suficient de bine lecţia ce-i fusese administrată data trecută?

Îi făcu reproşuri amare, dându-şi seama de atitudinea sa iresponsabilă. Mai întâi fotografiile, apoi îmbrăţişarea lui – ce oribil! Nu era de mirare că el o considerase o prefăcută. Ea oferise acum de bunăvoie toate acele lucruri la care altă dată se împotrivise. Era firesc ca el să se îndepărteze de ea oripilat. Cu siguranţă că o considerase la fel de dezgustătoare ca pe toate celelalte femei! El nu avea cum să ştie despre trecutul ei; Arielle nu-i povestise decât puţin, neavând curajul de a-i face mărturisiri complete. El nu avea de unde să ştie ce efect avusese asupra ei

vinul pe care i-l oferise. Gestul lui fusese unul deliberat. Ea ştia lucrul acesta, dar nu-l putea învinovăţi. El dorise să o fotografieze; numai că ca înţelesese mult prea bine dorinţa lui implicită.

Într-o clipă de destindere, ea surâse, amintindu-şi de plăcerea pe care o resimţise în acel moment, atât în faţa aparatului de fotografiat, cât şi după aceea. Ce seducător i se păruse – puternic şi zvelt, muşchi şi came, un bărbat în toată puterea cuvântului. Chiar şi în secunda asta, ar fi vrut să-l atingă, aşteptându-se ca el să-i răspundă la mângâieri…

Îngrozită, ea se răsuci în pat. Vinul fusese de vină sau ea se înmuiase? Poate că nu va şti niciodată. Chris o respinsese cu duritate. El nu avea

încredere în ea. Dar ea nu era de acord să-şi dezvăluie trecutul pentru a-i câştiga încrederea – dacă o voia cu adevărat. Probabil că după această noapte el nu avea să se mai apropie de ea. El îşi dorea o persoană cu experienţă, pe cineva din lumea lui. Pe cineva care nu avea nevoie de vin ca să se relaxeze.

Somnul o ocoli aproape toată noaptea, sosind abia atunci când lumina zilei pătrundea înăuntru dinspre partea opusă a insulei. Fu un somn profund din cauza durerii de cap provocate de vin, de scenele de amor, de durere şi de frustrare. Fusese pe punctul de a descoperi adevărul cu privire la profunzimea feminităţii ei. Oare avea să-l afle vreodată?

Ultimul lucru la care se aştepta

era ca Chris să apară la uşa ei în dimineaţa următoare, dar el era într-adevăr acolo. Ea dormea în momentul în care fu trezită de ciocănitul lui. Ameţită şi indispusă, se înfăşură în capot şi o porni spre uşă.

El arăta la fel de rău cum se simţea ea – o mică consolare, având în vedere cele întâmplate, cugetă ea. Maxilarul lui era umbrit de barba neagră, avea cămaşa şifonată, iar pantalonii albaştri şi curaţi fuseseră înlocuiţi cu o pereche de blugi ponosiţi. Cu toate astea, privirea lui era aspră şi pătrunzătoare.

— Pot să intru? întrebă el calm.

Refuzând să mai joace rolul menajerei docile, ea îl înfruntă cu îndrăzneală:

— Doreşti ceva în mod special? Nu

mă simt prea bine. Dormeam.

În ochii lui apăru un licăr de îngrijorare, înainte de a-i da de înţeles, printr-un zâmbet timid, că e alături de ea.

— Îmi pare rău. Nu voiam decât să-ţi arăt fotografiile. Am stat toată noaptea să le developez.

Dacă ar fi fost vorba de altceva ea i-ar fi trântit uşa în nas. Dar… fotografiile… imaginile care o reprezentau pe ea… Bariera dintre ei se topi în vreme ce ea fu asaltată de emoţii contradictorii. Ea nu voia să le vadă, dar era obligată să facă asta.

— Sunt grozave, spuse el cu un surâs blând. O să fii încântată.

Ea părea nesigură de sine în momentul în care se retrase pentru a-i face loc să intre. El se duse direct spre

canapea, fără a privi în urmă, scoase fotografiile din plicul pe care-l ţinea la subsuoară, şi le împrăştie pe podea. Arielle nu se mişcase de lângă uşă, fiind ţintuită acolo de o rămăşiţă a vechii ei frici.

— Vino! El îi făcu vesel semn cu mâna, tonul lui incitând-o să i se alăture. Ea privi în jos cu timiditate, aplecându-se apoi să examineze fotografiile. Se încruntă, clipind de câteva ori. Aşa arătase ea cu o seară în urmă? Asta văzuse Chris?

Arielle cea din poze era cu adevărat femeie, femeie din cap până în picioare. Într-una din fotografii sugera ideea de seducţie, într-alta de vulnerabilitate, în cea de-a treia de blândeţe, iar în a patra de timiditate. Ele se completau una pe alta, în nu mai

puţin de opt fotografii. Ea le cercetă îndelung, refuzând să creadă ceea ce vedea în faţa ochilor. Exista frumuseţe acolo unde nu ştia că există, un aer sofisticat acolo unde se aştepta la naivitate, farmec pe care ea îl catalogase drept inocenţă. După un moment de tăcere ce păru interminabil, Chris vorbi, în cele din urmă.

— Ei, ce părere ai? întrebă el, plin de speranţă.

Ea se uită din nou la fotografii, nefiind în stare să-şi ia privirea de la ele.

— Nu mi-am dat seama că ai făcut atât de multe! şopti în cele din urmă.

— Arielle! exclamă el, apucând-o de umeri şi întorcând-o cu faţa spre el. Dar în locul furiei şi dispreţului la care se aştepta ea, văzu întipărită pe chipul

lui o sinceră emoţie. Atâta ai de spus? Ce părere ai despre fotografii? O aşează lângă el ca să privească încă o dată fotografiile, strecurându-şi braţul după umerii ei pentru a o lipi de el. Era ca şi cum ar fi împărtăşit amândoi acest moment de triumf.

— Sunt... frumoase. Trupul ei tremura uşor din cauza emoţiei. Nu m-am aşteptat niciodată la aşa ceva. Chiar sunt eu? Aproape şoptite, vorbele ei exprimau o uimire nemărginită.

Forţa privirii lui Chris o impresionă, dar ea nu era în stare să se uite în ochii lui.

— Am tot încercat să-ţi spun cât de frumoasă eşti. De ce nu mă crezi? Acum te poţi convinge şi singură. Încă mai vrei să mă contrazici? Dincolo de admonestările lui fireşti se ascundea o

oarecare duritate. Abia în secunda aceea îndrăzni Arielle să ridice privirea spre el. El era mentorul ei, protectorul şi salvatorul ei. Merita să afle adevărul.

— Trebuie să-ţi arăt ceva, spuse ea pe un ton convingător. Smulgându-se din braţele lui, ea se ridică, dispărând apoi în dormitor, de unde reveni peste câteva momente cu o fotografie micuţă, pe care o strângea în palmă. Ajungând în faţa lui, privi cu tristeţe spre fotografie înainte de a inspira adânc şi a o întoarce spre Chris.

El întinse mâna şi luă micuţa fotografic pe care o studie preţ de câteva clipe nesfârşite.

Încercând să-i surprindă până şi cea mai neînsemnată reacţie, Arielle era conştientă doar de bubuitul inimii sale. Când el îşi înălţă privirea în cele

din urmă, ea simţi cum se face mică. Dar el întinse mâna, apucând-o pe a ei şi strângând-o cu putere. Impresionat într-un mod straniu, el vorbi în şoaptă:

— Asta explică foarte multe, Arielle. Mi-aş fi dorit, pur şi simplu, să mi-o fi arătat mai demult.

Ochii ei se umplură de lacrimi, care, din fericire, nu i se rostogoliră pe obraji.

— Nu cred că au văzut-o mai mult de cinci persoane. Nu sunt mândră de felul cum arătam pe vremea aceea; nu a fost cea mai fericită perioadă din viaţa mea. Chiar în secunda în care rostea aceste vorbe, ea se simţea extrem de vulnerabilă.

Sesizând durerea ei, el o trase uşor lângă el, pe podea. Palmele lui mângâiară şuviţele ei răvăşite de somn,

dându-le la o parte şi netezindu-le pe cele care-i căzuseră pe faţă.

— Eu văd în fotografia asta un chip frumos şi vulnerabil, dincolo de constituţia durdulie a unei fetiţe. Acum te-ai maturizat, Arielle. Nu observi? El vorbi cu blândeţe, aducându-i alinare prin cuvintele sale. Vino lângă mine, îi ceru el cu tandreţe, aşezându-i capul pe umărul lui şi înconjurând-o cu braţele. Povesteşte-mi despre asta, Arielle. Vreau să ştiu. Acest lucru mă va ajuta să te înţeleg mai bine.

De data asta, când vorbi despre copilăria sa, ea nu omise niciun amănunt. Îi povesti despre acei ani trişti ai adolescenţei, iar când ajunse la perioada anilor de liceu, mai adăugă câteva detalii despre sine. Totuşi, fotografiile din faţa ei şi bărbatul acela

tandra de lângă ea îi dădură puterea de a dezvălui cât de neatrăgătoare era în anii aceia ai adolescenţei, fără a fi însă capabilă să-i mărturisească nebunia pe care o comisese. Scena aceea deosebit de dureroasă rămânea mai departe ascunsă în adâncul sufletului ei.

— Când ai început să slăbeşti? întrebă el când ea termină, în sfârşit, de vorbit.

— Am slăbit treptat… după ce am… absolvit liceul, zise ea cu glas scăzut.

— Pe vreme aceea locuiai în Rockport?

— Nu. Ea clătină din cap la pieptul lui, recăpătându-şi forţele datorită bătăilor regulate ale inimii lui. În momentul când am preluat studioul fotografic, pierdusem deja destule

kilograme. Dar mi-am închipuit întotdeauna că sunt grasă!

El o mângâie înduioşat.

— Nu e chiar atât de rău să fii gras. Ce există în interior contează, nu?

— Hmmm-hmm… unde am mai auzit chestia asta? Vorbeşti exact ca părinţii mei.

— Sper că nu.

Atitudinea lui îi aduse aminte de cele întâmplate în seara precedentă.

— Chris, în legătură cu seara trecută, începu ea, încercând să se îndepărteze de el, dar fără rezultat, căci îmbrăţişarea lui deveni şi mai strânsă.

— Seara trecută a fost dată uitării, Arielle. Băuseşi prea mult vin, iar pe mine mă îmbătase lumina lunii. Uneori mi-e greu să cred că eşti atât de

neexperimentată. Când vine vorba despre... Cuvintele lui erau blânde, dar ea se închise în sine. În clipa aceea, el interpreta greşit starea ei de jenă. Nu, să nu te ruşinezi pentru felul în care ai reacţionat, Arielle, concluzionă el tandru, strângând-o şi mai tare la piept. Rar găseşti o femeie atât de pasională ca tine. Poate că ăsta este şi motivul pentru care am simţit nevoia să te fotografiez. Combinaţia aceea de inocenţă şi pasiune – e ceva cu totul aparte.

Se simţi copleşită de un sentiment de vinovăţie. Chris o credea totalmente inocentă, iar ea nu era deloc astfel. O diferenţă tehnică totuşi exista. Cu toate astea, într-adevăr era neexperimentată. Partea pasională a firii ei, cea pe care o descoperise Chris, reprezenta o latură

pe care nu o mai remarcase niciun alt bărbat. Dar… virgină? În adâncul inimii, îşi dorea cu disperare să-i dezvăluie adevărul. Nu-i plăcea să-l lase pe Chris să creadă una ca asta, chiar dacă era vorba de un aspect cât se poate de tehnic. Dar nu se simţea în stare să-i spună. Nu putea! Umilinţa era una mult prea mare! Buzele ei rămaseră ferecate. Dar când el se aplecă pentru a o privi, ea se uită la el în tăcere.

— N-am cum să-ţi promit că nu se va mai repeta, Arielle. Să te fotografiez – să fac dragoste cu tine – sunt două dorinţe la fel de puternice. Combinaţia aceasta de puritate şi pasiune…

— Chris!

— Şşşşşt. El îi puse degetul pe buze, împiedicând-o să se confeseze.

Nu are de ce să-ţi fie ruşine. E o combinaţie extrem de puternică. El oftă. Mi-aş dori să pot sta departe de tine, dar nu pot. O să încerc… Dumnezeu mi-e martor că voi încerca… până când vei fi pregătită. Dar nu promit nimic. Te doresc; ştii asta, nu-i aşa?

Ea dădu aprobator din cap. Da, ştia şi asta, aşa cum ştia cât de tare îl dorea o parte a fiinţei ei. Dar erau atâtea lucruri la care trebuia să reflecteze. Odată, de mult, se dăruise unui bărbat, doar pentru a descoperi că fusese victima unei glume pline de cruzime. Când se va dărui din nou, lucrurile vor sta cu totul altfel.

Când. Oftă în tăcere. Când, nu dacă – asta era o schimbare – la fel cum şi fotografiile de pe podea, din faţa ei,

reprezentau o schimbare faţă de imaginea pe care o avusese ea despre sine ani şi ani de zile. Existau atât de multe lucruri pe care trebuia să le ia în considerare – atât de multe! Tulburată, ea clătină din cap.

— Mă simt atât de confuză. Rosti fără voie acele cuvinte. Dar nu era nimic rău în asta. Chris o îmbrăţişă din nou, legănând-o uşor, iar înţelegerea de care el dădea dovadă nu făcea decât să-i accentueze sentimentul de vinovăţie.

— Timpul rezolvă toate problemele. El vorbi ca pentru sine. O să avem răbdare. Poate că lucrurile se vor clarifica încet-încet.

Dar Arielle avea îndoieli. Erau atât de multe lucruri pe care nu le înţelegea. Într-un fel, Chris avusese dreptate. Pentru o persoană

neexperimentată ca ea, dincolo de întâlnirea aceea de care nu-i pomenise, ea se abandonase cu sălbăticie, cu o pasiune dezlănţuită. Cum de fusese capabilă să reacţioneze astfel? Exista un singur răspuns. Era vorba de Chris – de Chris care deţinea cheia trupului ei, Chris care ţinea hăţurile inimii ei.

Zilele următoare marcară revenirea la un nivel mai platonic al prieteniei lor, pe care Arielle îl considerase atât de plăcut cu puţină vreme în unnă. Cu fiecare zi care trecea, amintirile legate de prima lor întâlnire pe plajă şi de noaptea aceea îngrozitoare se estompară, datorită şarmului şi agreabilei companii oferite de noul Christopher Howe. Uneori, cădea pe gânduri, devenind o vreme tăcut şi posac, ca apoi să-şi recapete

veselia, dar ea acceptă acest lucru ca o particularitate a firii lui. Oricum, ea considera liniştitor faptul că el, în general, îşi ţinea sub control stările de spirit. Uneori se întreba ce secrete îl făceau să arboreze o mină atât de întunecată, dar el se relaxa întotdeauna înainte ca ea să poată trage o concluzie. Se hotărî să alunge din mintea ei toate aceste neajunsuri.

Alungă, de asemenea, toate gândurile legate de expresia-capcană – hăţurile inimii ei – sau cel puţin încercă. Dar nu-i venea uşor. Trebuia să existe o explicaţie pentru atracţia pe care o simţea faţă de Chris, refuzând să creadă că motivaţiile erau numai de ordin fizic. Acolo exista însă mult mai mult decât se aşteptase ea vreodată să întâlnească, mai mult decât visase să

găsească atunci când plecase din Rockport în dimineaţa aceea rece de iarnă, cu aproape două săptămâni în urmă. Oricât le-ar fi căutat, soluţiile nu se întrezăreau. Un lucru era cert – cu fiecare zi care trecea, ea aştepta cu şi mai mare nerăbdare să-l întâlnească, conştientă de faptul că-i va fi cu adevărat dor de el la capătul acestei luni. Alungă imediat acest ultim gând din mintea sa, dornică să se bucure de şederea în acel loc. Anticiparea viitorului nu făcea altceva decât să arunce o umbră asupra prezentului. Iar prezentul era mult prea frumos pentru a-l minimaliza în vreun fel.

6

Chris continuă să-i facă fotografii. Aparatul de fotografiat părea o extensie a fiinţei lui în vreme ce ei îşi petreceau

timpul pe plajă, sau plimbându-se în jurul insulei. Era un trio inseperabil la care se adăuga, din când în când, şi „Nikon” – ul ei, în faţa cărora Arielle poza destul de des. După acea primă dată, mai ales după ce văzuse rezultatele, iar el îi oferise o parte din fotografii, în timp ce ea le privea seară de seară mai întâi cu neîncredere, apoi cu mândrie, conştiinţa de sine îşi pierdu din importanţă, până ce ea se simţi în faţa obiectivului aparatului lui fotografic la fel de degajată ca în faţa privirii lui. Bărbatul care la început o îngrozise atât de tare nu mai avea acelaşi efect asupra ei. În cazul în care stările lui de spirit o nedumereau, trebuia să se arate indulgentă faţă de el. La urma unnei, la fel reacţionase şi el în cazul temerilor ei şi, cu toate că se

simţise probabil frustrat, nu făcuse presiuni asupra ei.

Cinele intime la el acasă nu se repetară; cu toate că luau masa împreună aproape în fiecare seară, preferau să meargă la restaurant, sau ocazional, se retrăgeau în bucătărie şi, printr-un acord tacit, renunţară la vin. Chris nu mai aduse vorba despre cariera lui şi despre viitorul său alături de ea. El nu-i mai sugeră să-l studieze pe Weston pentru a-l înţelege mai bine pe Howe. Arielle ştia că „Notiţele”, se aflau printre alte volume dedicate artei fotografice, pe raftul lui din sufragerie. Când şi dacă voia să se uite vreodată pe ele, îi stăteau la dispoziţie.

Cu cât vizita mai multe locuri, cu atât se simţea mai în largul său în St. Maarten. Într-o după-amiază, ea şi

Chris făcură turul întregii insule, străbătând atât partea franceză, cât şi pe cea olandeză. Timpul de o oră şi ceva care ar fi fost necesar pentru a le parcurge cu maşina fu prelungit datorită numeroaselor opriri pe care le făcură – pentru a fotografia, a se plimba, sau pentru a combate efectul căldurii tropicale bând un suc rece. Şoselele, cu toate că aveau o singură bandă pentru fiecare direcţie de mers, erau mult mai bine întreţinute în regiunea olandeză, acolo unde atmosfera specifică Americii contrasta izbitor cu eleganţa continentală pe care o arborau francezii.

În zona franceză ea descoperi lucruri mult mai interesante pentru a le fotografia. Drumuri înguste şerpuiau printre porţiunile de teren destinate

livezilor, pentru ca apoi să traverseze câteva aşezări, înainte de a coti din nou spre localităţile rurale. Ea imortaliza expresia posomorâtă şi rugătoare a unui căţel cu urechile blegi, chinuit şi murdar, la fel de pitic ca şi cârdul de gâşte, mult mai sănătoase, care-l înconjura. Se lăsă pe vine la marginea drumului pentru a surprinde în cadru înaintarea unor vaci aflate în căutarea unui păşuni potrivite. Fotografie casele localnicilor, dintre care multe erau nişte cocioabe, toate fiind înconjurate de terenuri cu o vegetaţie luxuriantă. Şi spre marca ei încântare, găsi o familie pe care s-o fotografieze – mama, tatăl şi cei patru copii, care nu aveau mai mult de şase ani.

Chris conducea cu viteză mică în momentul în care ca zări pentru prima

dată grupul respectiv. Familia stătea în cele mai fireşti poziţii, pe şi în jurul verandei casei lor dărăpănate care era situată la marginea drumului.

— Chris, priveşte! Oh, opreşte, te rog! în clipa în care că îi făcu semn într-acolo, el parcă maşina pe terenul nămolos. Arielle ieşi îndată din maşină. Mă întorc imediat. E mult prea tentant ca să las să-mi scape un asemenea prilej.

Ea îi urmări cu privirea pe membrii familiei în timp ce se apropia încet. Surâsul de pe chipul ei vorbea acel limbaj internaţional al prieteniei pe care locuitorii îl pricepură imediat, răspunzând cu amabilitate. Într-o franceză stricată, ea le explică că dorea să facă fotografii, ridicând aparatul foto şi recurgând la gestică atunci când nu

găsea cuvintele potrivite.

Zâmbind în continuare, acum datorită încântării, începu să-i fotografieze. Nu mai conta nimic în afara imaginii pe care o zărea în obiectivul camerei. Familia ca un întreg, părinţii stând tăcuţi unul lângă altul, copiii, cărora nu mai le era teamă, începând să zburde prin grădina cu vegetaţie bogată din faţa casei. Dintre cei mici, unul era mai timid; pe acesta ea îl îndemnă să se apropie folosind cuvinte blânde şi gesturi simple. Unul era mult mai agresiv; pe acesta îl temperă cu răbdare şi cu indulgenţă, permiţându-i să cerceteze aparatul de fotografiat până ce el decise că-i poate da voie să-l fotografieze.

Ea aprecie faptul că aceşti oameni frumoşi şi mândri îi dăruiseră o parte

din timpul lor lăsându-se priviţi, cu toate că se numărau printre cei mai săraci oameni ai insulei. În cele din urmă se întoarse la maşină, doar atunci când îşi termină filmul, mulţumindu-le prin gesturi membrilor familiei. După aceea, oarecum şocată, îşi aminti de Chris, care stătuse acolo, aşteptând-o şi privind-o.

— Îmi pare rău, Chris! Am pierdut noţiunea timpului! Ea râse cu respiraţia întretăiată, aşezând aparatul alături de ea şi trântind portiera.

— Te-ai simţit minunat. Iar mie mi-a făcut plăcere să te privesc.

Chris pomi maşina şi cei doi îşi continuară drumul. Aceste opriri fură în beneficiul ambelor părţi. La rândul său, Chris o fotografie pe Arielle. El consideră că dezinhibarea ei, care

devenea din ce în ce mai evidentă, era încântătoare, la fel ca şi concentrarea ei atunci când făcea fotografii altora. La un moment dat, când ea se răsuci cu faţa spre el pentru a-l fotografia, el slobozi un răcnet fioros, la auzul căruia amândoi izbucniră în hohote de râs.

Nu făcuse niciun progres în scrierea cărţii ei, pentru că majoritatea timpului şi-l petrecea în afara vilei, de obicei în compania lui Chris. Spre uimirea sa, ţinând cont de stricteţea programului ei, Arielle nu părea prea afectată din această cauză. Timpul petrecut în compania lui era prea plăcut pentru a-şi face probleme pentru ceea ce nu reuşise să realizeze; în cazul în care nu va avea timp să studieze acele fotografii dedicate copiilor, pe care le adusese de acasă, atunci va face

acest lucru la întoarcere.

Existau multe alte lucruri de făcut, afară, la soare, în atmosfera aceea relaxată a Caraibelor. Aşa cum promisese, Chris o duse din nou în curtea acelei şcoli din Marigot, unde ea făcu fotografii după pofta inimii, cu permisiunea conducerii şcolii. Cu toate că barierele lingvistice împiedicară o comunicare mai amplă cu copiii întotdeauna curioşi, exista un limbaj internaţional al zâmbetelor, gesturilor şi mimicii care făcu ca plăcerea ei să sporească şi mai mult. Pentru scurt timp, devenise ea însăşi un copil, de vârsta subiecţilor săi pe care-i încuraja să facă tot soiul de caraghioslâcuri în vreme ce aparatul ei imortaliza. Chris era un observator atent, rămânând adesea în urma ci, zâmbind sau pufnind

în râs din când în când, mai mult pe socoteala lui Arielle decât a copiilor. În câteva ocazii, ea surprinse privirea lui care exprima un fals reproş, dar, în realitate, prezenţa lui conferise un plus de savoare acestei experienţe.

— Te porţi minunat cu copiii, o complimentă el într-una din după-amiezi, în vreme ce ea îşi atârna camera pe umăr, fluturând pentru ultima dată braţul în semn de rămas-bun spre drăcuşorii prezenţi în curtea şcolii, ca apoi să păşească pe trotuar alături de el. Aşa se explică succesul tău profesional. O să fii o mamă minunată.

— Ei, nu sunt chiar atât de sigură de asta, protestă ea tărăgănând cuvintele, în încercarea de a minimaliza un subiect care se putea dovedi

stânjenitor. E cu totul altceva să ai de-a face cu copiii ştiind că le poţi întoarce spatele şi ieşi pe uşă oricând simţi nevoia să procedezi astfel. Închipuie-ţi cum ar fi să-i trimiţi acasă pentru că s-au purtat urât – dându-ţi seama că acasă te afli tu!

Chris râse uşor, privind-o înţelegător, cu toate că, după toate aparenţele, nu renunţase definitiv la subiect. Ea îi simţi încordarea în vreme ce se îndreptară mergând unul lângă altul spre port, pentru a admira expoziţia pitorească de vase – goelete, iahturi şi trailere.

— Nu ţi-ar plăcca să ai propriii tăi copii într-o bună zi? întrebă el într-un târziu, admirând priveliştea ce se deschidea în faţa lor.

Arielle ridică din umeri pentru a-i

da de înţeles că n-avea nicio putere în această privinţă.

— Bănuiesc că da, dar nu sunt sigură că se va întâmpla vreodată. Ea ar fi preferat să încheie acest subiect, însă Chris era de altă părere.

— De ce nu? Eşti tânără, atrăgătoare; probabil că în Rockport există destui bărbaţi interesanţi din rândul cărora l-ai putea alege pe cel potrivit.

Refuzând să muşte momeala, ea făcu o grimasă, murmurând pe un ton nepăsător:

— Sunt sigură că există.

Acestea fiind zise, ca îşi continuă drumul.

Chris o ajunse din urmă.

— Ţi-ai dat întâlnire cu mulţi bărbaţi? Vocea lui devenise

poruncitoare; spre uimirea ei, el părea hotărât să afle lucrul acesta.

— Nu. În ochii ei se reflectau valurile mării spre care se uita în secunda aceea, evitând să-l privească.

— De ce nu?

Ea se opri încruntată întorcându-se spre balustrada de lemn, vopsită într-o nuanţă de roşu-aprins, şi rezemându-se apoi de ea. Ce-ar fi putut spune? Adevărul era că toţi bărbaţii pe care-i cunoscuse nu numai că fuseseră aroganţi, plictisitori sau căsătoriţi, dar îi şi provocaseră aceeaşi spaimă ca şi el. Însă mărturisirea respectivă l-ar fi determinat să-i ceară amănunte, lucru pentru care nu era pregătită.

— Mi-au fost alături munca şi prietenii.

— Şi care-i treaba cu Sean?

Dacă s-ar fi uitat în ochii lui Chris, poate că ar fi zărit flacăra ce i se aprinsese în ei. Dar privirea îi era atrasă de un iaht uriaş care ocolise bariera stâncoasă, ivindu-se acum în faţa lor. La auzul numelui lui Sean, pe buzele ei se ivi un surâs spontan.

— Sean e o persoană apropiată.

Se gândi la el cu afecţiune, aşa cum făcea întotdeauna. Se simţea minunat în preajma lui Sean, ceea ce s-ar putea spune şi despre Chris. Dar, între cele două relaţii exista o mare diferenţă. Faţă de Sean nu simţise niciodată nici cea mai mică atracţie, în schimb Chris o subjugase prin farmecul său. Mângâierea lui, privirea lui, prezenţa lui tăcută alături de ca – toate astea o înfiorau de plăcere. Dar, aşa cum se deprinsese să procedeze, ea se

strădui să-i dea un răspuns.

— Ieri am primit o scrisoare de la el, zise ea, întorcându-se veselă către Chris. De fapt, o carte poştală. Spune că acasă totul e în regulă; s-a abătut asupra lor o furtună de zăpadă; viaţa şi-a încetinit ritmul pentru o vreme. Bănuiesc că asta contează mai puţin pentru el, având în vedere faptul că Sean duce o viaţă de artist…

Se întrerupse, studiind încruntarea aceea bruscă care întunecă expresia lui Chris. Era gelos? Pe Sean? Ideea părea ridicolă, cu toate că o încânta. Dar ca şi Chris nu discutaseră niciodată despre relaţia lor, aşa că nu îndrăzni să-l provoace.

— Dar tu? îi răspunse ea cu aceeaşi monedă. Precis ai avut pe cineva în New York. Îşi aminti de

spusele lui Michael. Potrivit lui Tom Kendrick, în acel moment, în viaţa lui Chris nu exista o persoană anume, însă prin viaţa lui se perindau o grămadă de prezenţe „nesemnificative41. Atunci când Michael îi oferise pentru prima dată această informaţie, ei i se păruse lipsită de importanţă. Acum însă, aşteptă răspunsul lui Chris cu o oarecare încordare.

El îşi îndreptă poziţia, părând ceva mai înalt în momentul în care îşi vârî mâinile în buzunarul blugilor săi uzaţi. Această subtilă schimbare de atitudine reprezenta o declaraţie de independenţă; el nu se baza pe nimic şi pe nimeni.

— Acasă există o mulţime de „prezenţe14, dar niciuna din ele nu înseamnă ceva pentru mine. Stilul meu

de viaţă nu-mi permite, de fapt, să am o relaţie de lungă durată. Din tonul lui răzbătea din nou amărăciunea, dar ea nu dură decât un minut. Ţi-e sete? Schimbând pe neaşteptate subiectul, el privi spre chipul nedumerit al lui Arielle.

— Da. E atât de cald!

— Vino. La colţul acela, chiar acolo… Degetele lui lungi, bronzate făcură semn spre chioşcul cu răcoritoare, situat în capătul străzii. Peste numai câteva clipe, ei sorbeau cu lăcomie din băuturile răcoritoare care tocmai fuseseră preparate – limonadă pentru Arielle şi suc de grepfrut pentru Chris. Subiectul referitor la viaţa lor amoroasă fusese abandonat printr-o înţelegere tacită între ambele părţi, cu toate că Arielle nu se putea gândi la

altceva. El avea dreptate; cu un program şi un stil de viaţă ca al lui, soţia şi familia nu-şi aveau rostul. Marc păcat! O femeie ar fi descoperit în el un soţ încântător, iar copiii un tată devotat. Amintirea privirii sale blânde în momentul în care povestise despre hoarda sa de nepoţi şi nepoţele îi confirma presupunerea. Arielle se întristă fără să-şi dea seama de motivul acestei tulburări.

Admirarea priveliştilor, explorarea şi fotografierea insulei ofereau un teren neutru pentru cultivarea prieteniei dintre Chris şi Arielle. Însă neutralitatea era mai greu de menţinut în zona unde se aflau vilele lor, în mod special pe plajă. Veselia şi spiritul ludic contrabalansau atmosfera „încinsă”, ceea ce se întâmpla destul de des.

Oricât ar fi încercat să nege, Arielle nu putea să facă abstracţie de senzualitatea asociată cu aparatul de fotografiat ori de câte ori Chris îndrepta camera spre zonele ceva mai intime. Din nefericire, tonul fusese dat de acea primă seară; se simţea învăluită de aceeaşi aură de erotism, blândă, dar persistentă, ieşea mult prea des la suprafaţă. În majoritatea ocaziilor, Arielle trecuse cu brio aceste teste ale autocontrolului.

Hotărât să evite o confruntare, Chris era atent când şi unde o mângâia, săruta şi îmbrăţişa. În timpul acestor şedinţe foto private el avu o comportare impecabilă, adoptând o atitudine detaşată, ceea ce-i sporea tulburarea lui Arielle. Cu toate că teama ei încă mai persista, tânjea să fie mai aproape

de el. În adâncul sufletului ei se dădea o bătălie, care adesea îi lăsa gustul amar al înfrângerii. Deşi nu mai era chiar atât de inhibată în faţa acestui fotograf înalt, suplu şi viril, nu ajunsese în situaţia de a prelua iniţiativa. Iar Chris continuă, cu o consecvenţă înnebunitoare, să evite orice exprimare directă a unei sexualităţi nedisimulate – până într-o după-amiază deosebit de caldă petrecută pe plajă.

Se scurseseră aproape trei săptămâni de când venise pe insulă. Merseseră împreună cu maşina în Marigot, unde Arielle porni în căutarea piperului verde, a roşiilor şi a lăptucilor, lăsându-l pe Chris să-şi rezolve propriile treburi. Peste o oră, el o conduse la vilă, promiţându-i că se vor vedea pe plajă după ce îşi va

schimba hainele. Dar când ea deschise portiera pentru a ieşi din maşină, el îi atinse uşor braţul.

— Aşteaptă puţin, Arielle. În vocea lui se simţea aceeaşi tensiune stranie pe care ea o remarcase şi altă dată la el ori de câte ori încerca să-şi domine tulburarea. În cele din urmă, dând din cap imperceptibil în semn că luase o hotărâre, el se aplecă spre podeaua de lângă bancheta din spate, dând la iveală o pungă micuţă din plastic pe care era imprimată sigla strălucitoare a unuia dintre cele mai exclusiviste magazine de haine din Marigot, despre care Arielle ştia că pune în vânzare doar articole provenite din Paris. Ai vrea să porţi asta? întrebă el, luând-o prin surprindere.

Ea îşi coborî privirea spre pungă

ca apoi să se uite din nou la faţa lui, întrebând:

— Ce e asta?

— Un costum nou.

— Un costum de baie? Dar am deja unul! Ah – ea îşi înclină capul într-o parte, fluturându-şi genele dese – cred că tu vrei să-mi transmiţi un mesaj, Chris. Costumul meu bleumarin e chiar atât de groaznic?

El surâse, simţindu-se uşurat datorită umorului ei sănătos, sperând că asta o va ajuta să-şi păstreze cumpătul atunci când va descoperi ce se afla în punga respectivă.

— Ador constumul tău bleumarin, dar acesta e cu totul altfel. Te rog să-l porţi – de dragul camerei mele. Şarmul pe care îl degaja ori de câte ori făcea rugăminţi de felul acesta reuşea s-o

cucerească de fiecare dată. El descoperise asta mai devreme, iar acum apela cu nonşalanţă la trucul respectiv.

Ea surâse.

— Încep să-mi pun întrebări în privinţa aparatului respectiv, Christopher Howe. Ştii ce se spune – nu aparatul realizează fotografia, ci fotograful. Apoi îi trecu prin minte o altă idee. De unde ştii că o să mi se potrivească? Acasă a trebuit să probez zece costume până să găsesc unul care să-mi vină bine.

— O să se potrivească, zise el cu convingere.

Acestea fură ultimele cuvinte pe care le rosti înainte de-a întoarce maşina îndreptându-se spre vila lui. Fără îndoială el o luase prin

surprindere… până ce desfăcu punga în intimitatea dormitorului său. Nu era de mirare că se arătase atât de convins! exclamă ea în gând. Având în vedere dimensiunile minuscule ale costumului nici nu era nevoie să se potrivească. Ea ţinea în mână cei mai înguşti bikini posibili, costumul fiind alcătuit din două piese – sutien şi bikini confecţionate dintr-un material maroniu. Nu avea nicio îndoială că acesta era de calitate. Şi nici nu se îndoia că acele piese din mătase aveau să-i vină perfect. Dar nu putea să poarte aşa ceva. Ar fi fost de-a dreptul obscen, se împotrivi ea, trecându-şi mâna peste textura moale a materialului. Acasă, n-ar fi îndrăznit nici măcar să probeze un asemenea costum, deşi pe de-altă parte, nu se

pusese problema să facă aşa ceva, din moment ce magazinele de acolo comercializau foarte rar asemenea articole.

Ea lăsă costumul pe pat, luându-l din nou în mână câteva secunde mai târziu. Cum ar fi arătat îmbrăcată cu el? Faptul că Chris considerase că se potrivea trupului ei astfel încât decisese să-l cumpere reprezenta un compliment măgulitor. Fără să mai stea pe gânduri, se dezbrăcă, lăsându-şi hainele în dezordine pe podea, ca apoi să-l îmbrace sau, mai bine zis, să se strecoare în… de bikini.

Ogimda aflată deasupra măsuţei de toaletă reflecta o imagine care îi tăie respiraţia. Semănând îndeaproape cu aparatele de filmat, oglinzile erau duşmanul ci de moarte. În perioada în

care majoritatea fetelor îşi petrecuseră timpul studiindu-şi formele voluptuoase în oglindă în spatele uşilor închise, Arielle le evitase cu regularitate. Chiar şi după pierderea ultimelor kilograme, ea continuase să vadă locuri unde se depusese grăsimea şi tot felul de imagini neplăcute. Din câte-şi amintea ea, nu stătuse niciodată complet dezbrăcată în faţa unei oglinzi. De fapt nici acum nu era goală… asta depinzând, bineînţeles, de felul în care interpretai lucrurile.

Ea îşi privi trupul zvelt şi plin de feminitate, făcând ochii mari de uimire. Era într-adevăr \rielle Pasteur? Bronzul pe care îl căpătase oferise pielii ei o uşoară strălucire, făcând ca roşeaţa obrajilor să pară mai accentuată. Răsucindu-se uşor, ea se uită peste

umăr, pentru a se privi şi din spate. Poate că atingerea razelor de soare camuflase protuberanţele acelea posterioare cu pungi inestetice de grăsime. Sau poate că, îşi spuse ea, era vorba de o oglindă fermecată.

— Foarte drăguţ, se auzi din dreptul uşii o voce profundă, ceea ce o făcu pe Arielle să ridice capul, speriată. Ruşinată că era îmbrăcată atât de sumar şi că fusese surprinsă în timp ce se autoexamina din toate părţile, se înroşi puternic.

— Ar fi trebuit să baţi la uşă! strigă ca, furioasă, neştiind ce să acopere mai întâi şi ridicând, în cele din urmă, braţele cu o figură disperată. Nu pot purta costumul acesta, Chris! Cum de mi-ai cerut una ca asta? E… E…

Privind-o cu o plăcere

nedisimulată, Chris încheie propoziţia în locul ei, deşi cuvântul nu era cel pe care l-ar fi ales ea.

— …senzaţional. Arăţi senzaţional, Arielle!

— Nu e deloc aşa! Privirea ci fioroasă făcu ca rânjetul lui să devină şi mai larg. Nu pot să-l port!

Chris se apropie de ea, lipindu-şi uşor palmele de carnea moale a şoldurilor ci, ce nu mai fusese niciodată expusă vederii, şi cu atât mai puţin atinsă.

— Acum nu ai absolut niciun motiv să nu-l porţi. Privirea lui alunecă nesangherită peste curbele ei, făcând-o să se înfâoare de plăcere. Eu sunt obişnuit cu asemenea privelişti, aşa că nu ai de ce să te ruşinezi. Se îndepărtă apoi de ea preţ de o clipă, clătinând

uşor din cap. Chiar arăţi minunat!

Fără să-şi dea seama, ea îşi puse mâinile pe antebraţele lui puternice acoperite de un perişor negru şi moale. Ca şi cum ar fi posedat o voinţă proprie, palmele ei se încleştară, iar privirea ei coborî, pentru a-i cerceta cu atenţie înfăţişarea, acum că propria ei stânjeneală se diminuase. Purtând doar un slip negru, el emana virilitate din creştet până în tălpi, începând cu umerii laţi şi bronzaţi şi terminând cu picioarele musculoase şi lungi.

— Oh, Chris! şopti ca involuntar când îşi ridică privirea spre el şi descoperi în ochii lui un chin care îl reflecta pe al ei. El îşi mută palmele pe umerii ei, iar ea îşi lipi capul de pieptul lui, petrecându-şi braţele în jurul taliei lui.

— E din ce în ce mai rău, nu-i aşa, iubito? murmură el cu un glas răguşit. Sensul vorbelor lui era cât se poate de clar. Îmi pare rău că nu pot face ca lucrurile să fie mai uşoare pentru tine…

— Mie îmi pare rău, îl întrerupse ea, inspirând adânc. Dacă n-ar fi fost… înghiţind în sec, ea se opri înainte de a face cea mai umilitoare dintre dezvăluiri. Preţ de o clipă, timpul se opri în loc, apoi Chris se crispă, ajungând la o concluzie eronată. Împingând-o, el o îndepărtă de el, se răsuci pe călcâie şi părăsi mai întâi dormitorul, apoi casa.

Arielle rămase ţintuită locului, împietrită de uimire, neştiind cum ar trebui să procedeze în continuare. În timp ce amorţeala membrelor ei dispărea încet-încet, ea se plimbă de-a

lungul livingului, cu privirea coborâtă şi pierdută în gânduri. Furia lui părea inexplicabilă; ea nu-şi dădea seama ce o provocase. Chris nu avea nici cea mai vagă ideea despre ce intenţiona ea să spună. Atunci de ce reacţionase astfel? Nu putea exista decât un singur răspuns – şi acesta era faptul că el îşi înfrânase continuu dorinţa de a o face femeia lui, cu trup şi suflet. Mărturisirea ei, oricât ar fi fost de trunchiată, dovedea că ea nu era, deocamdată, pregătită pentru a face acest pas. El îşi spusese deja părerea în legătură cu această respingere; acum o exprimase, pur şi simplu, în alt mod.

Se simţea străbătută de o durere copleşitoare. Disconfortul lui era şi al ei, durerea lui era şi a ei. Ce putea face? Pe parcursul acestor săptămâni,

Chris devenise foarte important pentru ea. Cu toate că nu era pregătită să-i cedeze, nu suporta gândul de a sta departe de el. Ea îşi plimbă agitată privirea prin încăpere. Brusc, atenţia îi fu atrasă de un obiect de culoare închisă cu margini cromate. Camera lui foto! El ieşise afară ca o furtună, vrând să scape de prezenţa ei, şi îşi uitase această a treia mână a sa, atât de supărat fusese!

În numai câteva secunde, Arielle fu în curte, apoi pe treptele de lemn, cu camera în mână. Ştia că-l va găsi acolo, pe plaja care fusese martora atâtor scene petrecute între ei. El era cu spatele la ea, stând în picioare, cu mâinile în şolduri, privind spre valurile ce se mişcau încet spre adâncul oceanului.

— Chris, zise ea, respirând încet în spatele lui, cu ochii aţintiţi asupra părului lui care crescuse mult în ultimele săptămâni. Fiindcă el nu dădu niciun semn că i-ar fi observat prezenţa, ea făcu un mic pas lateral, contrariată de duritatea expresiei lui. Nu era nevoie de cuvinte ca să-ţi dai seama că fierbea de furie. Preţ de o clipă, fu cuprinsă de teamă, amintindu-şi de acea primă zi când el o îngrozise chiar aici, pe plajă. Oare acum avea de gând să răbufnească? O s-o atace iarăşi? Atunci i se împotrivise; oare acum ar proceda la fel? Chris, te rog, vorbeşte cu mine, îl imploră ea în şoaptă.

— Ce e? În mod surprinzător, în vocea lui nu exista nici urmă de furie. Părea însă încântat, ceea ce o supără

pe Arielle la fel de mult cum ar fi făcut-o mânia lui.

Pe neaşteptate, ea nu-şi mai găsea cuvintele.

— Eu, ah, eu… Ţi-am adus camera foto, zise ea în cele din urmă, pe un ton slab, încercând să comunice cu el. M-am gândit că poate vei dori să faci fotografii.

Maxilarul lui se încordă.

— Nu ţi-a făcut plăcere acest lucru.

Privind spre nisip, ea încercă să facă abstracţie de dispreţul lui.

— Eu… eu n-am vrut, Chris. Ştiu că e… e dificil.

— Chiar ştii? i-o întoarse el, stând cu faţa spre ea şi atacând-o în mod deschis. Habar nu ai ce simt, Arielle! în ultimele zile, am suferit cumplit din

cauza efortului de a mă controla şi m-am întrebat întruna de ce! De ce ai şi acum reţineri?

Ştiu că nu eşti insensibilă – răspunzi suficient de bine la mângâierile mele. El îşi miji ochii. Atunci, de ce nu renunţi la inhibiţiile astea blestemate? Cum ea nu răspunse, el insistă: Te păstrezi pentru Sean? Cu toate că ridică privirea, uluită de insinuarea lui, ea tot nu fu în stare să scoată un cuvânt. Sau e vorba de o moralitate adânc înrădăcinată? Habar nu ai prin ce trec. Cum poţi să spui că ştii cât de dificil e?

Ea îşi înălţă capul şi aţinti asupra lui o privire rece.

— Ştiu! Şi eu simt exact la fel!

— Simţi? Tonul vocii lui coborî brusc. Tu simţi – începusem să mă

întreb cât de multe simţi tu de fapt. Ai străbătut un drum foarte lung faţă de punctul în care te aflai în momentul sosirii tale, Arielle. Dar, brusc, se pare că ne întoarcem de unde am plecat.

Privindu-i atent chipul întunecat şi frumos, Arielle intui patima ce se ascundea dincolo de vorbele lui. Senzaţiile acelea profunde îi fuseseră străine până acum. Într-un moment de uitare de sine, ea îşi dori cu disperare să-i strige: „lamă, sunt a ta!” Golul acela tânjea să fie împlinit, era un gol de care fusese conşticntă în ultimii ani. Cu toate astea, nu se simţea în stare… nu încă. Mai existau multe piese ale puzzle-ului pe care trebuia să le pună cap la cap.

Vocea ei părea o şoaptă pe deasupra valurilor.

— Nu, Chris. Nu ne-am întors în punctul acela. Ai dreptate; am străbătut un drum lung, într-un timp foarte scurt. De multe ori mă simt copleşită. Există câteva lucruri pentru care, pe moment, nu sunt pregătită. Dar… Ea ezită, amintindu-şi de acuzaţiile lui din acea primă după-amiază, înainte de a declara: Aş vrea să mă fotografiezi… dacă mai doreşti lucrul acesta. În tăcere, ea îi întinse camera foto, fiecare celulă a trupului ci implorându-l s-o ia, să-i mai acorde o şansă. Când el întinse braţul, ridicând greutatea din palma ci, ea respiră uşurată. Dar se crispa din nou când observă că ochii lui îşi păstraseră expresia glacială.

Ea lăsă dorinţa să se sfarme chiar sub privirea lui. Când intensitatea acesteia scăzu, plimbându-se cu o

deliberare încrâncenată peste pieptului ei, mângâindu-i sânii, acoperiţi atât de puţin de costumul acela elegant, ea nu voia să dea dovadă de laşitate. Atunci când privirea lui reveni, în cele din urmă, asupra chipului ei, ea simţi că trecuse un soi de test. Dar adevărata provocare încă nu sosise.

— Dă-l jos. El vorbi atât de încet încât ea se întrebă dacă auzise bine. Dar privirea lui îi confirmă temerile chiar înainte ca el să repete îndemnul: Dă jos! Sutienul.

Aceasta urma să fie pedeapsa ei pentru că se opusese încontinuu şi un test în privinţa dorinţei ei de a-i face pe plac. Îşi dădu seama într-o clipă. Era forma lui de tortură. Puterea pe care o resimţise în urmă cu câteva momente se topi cât ai clipi din ochi. În locul

acesteia, în sufletul ei se strecură binecunoscuta teamă. El avea s-o oblige să se con formeze? Nu, o voce interioară îi spuse că el n-avea să facă aşa ceva. Dar dacă exista vreo speranţă pentru relaţia lor, ea nu avea de ales în clipa asta. Acesta era cel mai dificil test de până acum – referitor la încrederea pe care o avea ea în el. Să accepte pedeapsa pentru a trona din nou pacea între ei? Ea mai ţinu încă o secundă ochii plecaţi, luptând din răsputeri să-şi reprime teama.

Apoi, inspirând adânc, ridică nişte degete tremurânde spre şiretul legat în jurul gâtului, desfăcându-l mai întâi pe el şi apoi pe cel de la spate. După ce bucata de material căzu pe nisip, căldura soarelui îi învălui pielea pentru prima dată, contrastând cu fiorul care îi

străbătu întregul corp. Ochii ei umezi se înălţară spre chipul lui, cerând tacit ajutorul. Dar privirea aceea care se oglindi în ochii ei rămase impasibilă. Tremurând, ea aşteptă indicaţiile.

— Întinde-te pe nisip – acolo. El părea complet detaşat în vreme ce ea îi urma indicaţiile pe care el le rosti înclinându-şi capul spre o porţiune de nisip fără denivelări, aflată în apropierea mării. Arielle se îndreptă încet spre locul respectiv, întinzându-se pe spate, conştientă de faptul că, între timp, Chris se întorsese lângă stânci; ştia prea bine ce urmărea. Aceasta avea să fie o parte vitală a pedepsei ei, a chinului şi a încercării la care o supunea – iar ea era hotărâtă să le facă faţă.

Fiindcă se aştepta la una ca asta,

senzaţia rece a loţiunii aplicate pe pielea ei catifelată nu o surprinse. Palmele lui Chris întindeau crema făcând-o să se înfioare de plăcere. Stând aplecat deasupra ei, pe nisip, umerii lui laţi îi făceau umbră pentru moment, dându-i posibilitatea să-l privească în ochi în vreme ce el acoperea cu loţiune fiecare centimetru al trupului ei, cu excepţia zonei acoperite de bikinii rămaşi la locul lor.

Degetele lui se mişcau încet, în cercuri înnebunitoare, în jurul toracelui, al sânilor, deasupra lor, pe lângă ei şi din nou deasupra lor. Sfârcurile i se întăriră sub mângâierea lui, sânii mărindu-şi volumul în palmele lui. Strângând din dinţi, ea închise ochi, întorcându-şi capul într-o parte. Dar mişcarea respectivă nu avea să-i aducă

alinarea. Palmele lui se întinseră pentru a-i cuprinde sternul, trasând nişte linii de culoare albă de-a lungul taliei ei, ca apoi să se mute mult mai jos. Ombilicul său îi captă atenţia preţ de câteva clipe, degetele lui întinzându-se de-o parte şi de alta, atingând triunghiul acela maro-închis care acoperea atât de puţin. Atunci când el ridică fâşia aceea subţire care se odihnea pe şoldul ei, strecurând înăuntru degetele îmbibate cu loţiune, ea gâfâi.

— De ce îmi faci una ca asta, Chris? scânci ea, muşcându-şi buza inferioară.

— N-aş vrea să capeţi arsuri solare, mai ales până mă voi duce cu în casă să iau câteva lucruri, zise el pe un ton degajat. Era evident că savura frustrarea ei, ca o pedeapsă pentru

comportarea ei anterioară.

Dar înainte ca ea să-l întrebe ce voia să aducă, el dispăruse, lăsând-o singură şi expusă. El luă dinăuntru lucrurile de care avea nevoie, apoi reveni cu un aparat de fotografiat mult mai mare, un trepied şi un cablu mai lung.

Ea rămase nemişcată, încercând să nu se agite sub ochii lui. Nisipul de sub spatele ci era moale, iar soarele îi încălzea sânii. Poate că loţiunea antisolară fusese o idee bună, cugetă ca, deşi ştia că, la urma urmei, Chris nu-şi făcea griji pentru arsurile ei. El savurase tortura aceea, se bucurase pentru suferinţa ei, ştiind cu precizie ce impact va avea asupra ei. Tar el urmărea un anumit efect – ca nu trebuia să u te lucrul acesta. În clipa

aceea trupul ei uns cu cremă avea să strălucească şi să radieze, adăugând o nuanţă electrizantă fotografiilor realizate de el.

Potrivindu-şi echipamentul, el se apucă de lucru, cerându-i pe un ton scăzut să se răsucească de pe-o parte pe cealaltă, să stea în şezut, să stea pe spate sprijinindu-se pe coate, să se întindă pe burtă. Din când în când, se oprea pentru a-i scutura trupul de nisip şi pentru a aplica din nou loţiunea, ca şi cum ar fi vrut să-i reamintească faptul că lucrurile nu vor fi uşoare. Dar, spre surprinderea lui Arielle, acestea se dovediră extrem de simple. După ce şocul iniţial de a se şti aproape goală sub ochii lui dispăru, ea începu să se relaxeze. Cu toate că figura lui era impasibilă, el o trată cu o afecţiune pe

care nu era în stare s-o nege, apreciindu-i trupul, curbele şi textura pielii netede şi catifelate. Da, pe măsură ce minutele se scurgeau, devenea din ce în ce mai uşor. Când şedinţa luă sfârşit, ea se ridică în picioare şi se îndreptă spre una din rocile uriaşe aflate în apropiere, aşezându-se pe piatră şi strângându-şi genunchii sub ea, ca în final să-şi întoarcă faţa către soare.

Chris studie câteva minute interminabile naturaleţea ei, ca apoi să-şi repoziţioneze camera foto, pentru a o fotografia acolo. După aceea o fotografie pe fundalul cerului, care acum era limpede, albastru şi fără nori. Arielle aproape că nu observă înaintarea lui spre ea până ce palmele lui nu-i cuprinseră faţa, iar degetele lui

lungi se strecurară prin şuviţa ei neagră de păr pentru a o îndepărta de pe faţă. Speriată, ea deschise ochii larg, privindu-l întrebător.

— Vreau privirea aceea aparte, rosti el pe un ton răguşit, care amintea pentru prima dată de un „posibil iubit”. Buzele lui puseră stăpânire pe ale ei, mângâindu-le aşa cum făcuseră şi degetele lui, ceva mai devreme, cu trupul ei. Cum şi dorinţa ei era la fel de mare, ea îi răspunse la sărut, într-o atitudine de abandon, fără să-şi dea seama că aparatul intră în funcţiune în secunda în care el se retrase. Asta e. Exact. Tandreţea întipărită pe chipul lui îi umplu ochii de lacrimi. Preţ de o secundă care trecu parcă în zbor, ea se simţi… iubită. Era un sentiment straniu, nou, aproape ireal.

Iar clipa aceea se scurse cât se poate de repede. Vino, hai să înotăm puţin.

Chris o prinse de mână, ajutând-o să coboare de pe stâncă, apoi o conduse în fugă spre ocean.

— Chris, sunt fără costum! strigă ea, râzând de zăpăceala sa.

El nu răspunse; cuvintele ar fi fost de prisos, l ură cuprinşi de răcoarca valurilor, care contrabalansă flacăra dorinţei ce se aprinsese acum câteva clipe. Când ieşiră la mal, în cele din urmă, Arielle îşi apucă cu un gest automat sutienul.

— Nu-l pune. Vocea lui se auzi chiar în spatele ci, făcând-o să-şi întoarcă privirea. Eşti atât de frumoasă. Am terminat şedinţa foto; hai să facem o vreme doar baie de soare. Ochii lui se

îngustară răutăcioşi, mascând o încordare aflată în fază incipientă. Ai putea căpăta un bronz minunat; ai avea ce să le arăţi – să le arăţi pe bune – când te întorci acasă.

— Chris! exclamă ea, ofensată de insinuările lui, liniştindu-se însă instantaneu la vederea surâsului care apăru pe buzele lui. E absurd! Acesta fu unicul ei protest. Cu toate astea, se lungi din nou pe nisip fără a-şi pune topul – bucurându-se de frumuseţea acelei dimineţi.

Acesta era un tribut adus stadiului la care ajunsese relaţia lor. Când sosise în St. Maarten, se confruntase mai întâi cu privirea ageră a lui Christhopher Howe, devenind micuţă şi laşă. Acum se lungise nestingerită şi fără rezerve pe nisip, alături de el, nefiind

înveşmântată decât într-o frumoasă pereche de bikini cu margini minuscule. Şi spre mirarea ei, ce persista şi acum, ea nu simţea nici pic de jenă.

În perfect acord cu dimineaţa respectivă, urmă o după-amiază a sondării sufletului pe parcursul căreia Arielle, aflată de una singură în vilă, încerca să înţeleagă schimbările pe care le pricinuise această vacanţă. Era ca şi cum răţuşca cea urâtă se uitase în sfârşit la propria sa imagine. Cu toate că nu se considerase niciodată o adevărată frumuseţe, ea se simţea cu adevărat frumoasă – cu totul alta, îndrăzneaţă, senzuală. Chris era răspunzător pentru asta, fiind oglinda ei extrem de flatantă. Oare la revenirea sa în Rockport, avea să redevină ce a

fost odată, o fiinţă excesiv de riguroasă?

Se hotărî să-şi revizuiască atitudinea. Fără să stea prea mult pe gânduri, se urcă la volanul Chevette-ului şi o porni pe drumurile de-acum familiare ce duceau spre Marigot, apoi parcă în faţa magazinului de unde achiziţionase Chris costumul de baie. După numai un ceas, când ieşi din magazinul acela exclusivist, braţele ei erau încărcate cu pachete, în timp ce portofelul se uşurase de câteva cecuri de călătorie, iar conştiinţa ei se eliberase de orice urmă de vinovăţie. Zâmbind, se simţi plină de viaţă şi plutind – o pasăre care se avânta în înaltul cerului, purtată de un curent de aer cald. Părea că nimic nu avea să-i diminueze plăcerea… până în clipa în

care ajunse din nou la vilă, unde, în faţa uşii ei, se agita un nor negru şi periculos.

— Ce s-a întâmplat, Chris? întrebă ea alarmată, sărind din maşină şi apropiindu-se de el.

— Unde ai fost? ţipă el, frustrat, privirea lui mijită părând o lamă ascuţită.

Surâsul care o însoţise toată după-amiaza i se şterse de pe obraz.

— Am fost în Marigot, explică ea încet, încruntându-se. Ce se întâmplă? Şoapta ei era însoţită de o undă de teamă. Deşi Chris îşi ieşea din fire câteodată – cel mai recent moment petrecându-se chiar în dimineaţa aceea – în clipa de faţă părea cuprins de o agitaţie iraţională. Cel puţin dacă i-ar da o explicaţie.

Îndreptându-se de spate, el o domină cu statura sa impunătoare.

— Lucram de zor în camera obscură în momentul în care poştaşul a adus asta! El scoase o scrisoare din buzunarul de la spate, punându-i-o în mână. Aruncând o privire asupra ei, Arielle observă că pe faţa plicului era trecut numele ei. Dar ea ridică repede privirea spre Chris, dându-şi seama că mai era şi altceva. Nu numai că am dat fuga la uşă şi am distrus fotografia la care lucram de o bună bucată de vreme – o fotografie cu o semnificaţie apare, dar când m-am întors, nu mai aveam apă.

— Se oprise apa?

— M-ai auzit, mormăi el, ca şi cum ea ar fi fost, într-un fel, vinovată. Se oprise apa.

Ea îşi împreună sprâncenele în semn de nedumerire.

— Nu înţeleg. Vrei să zici că apa nu mai curge, pur şi simplu?

— Exact! Furia lui nejustificată continua să o uimească.

— Eu n-am nicio legătură cu apa, se scuză ea în încercarea de a-şi dovedi nevinovăţia.

— Ştiu asta! izbucni el, trecându-şi degetele prin păr. De parcă n-ar fi suficient de rău că mi-ai distras atenţia de când ai sosit pe insulă! Dacă nu ar fi fost poştaşul acela blestemat şi nefericita asta de scrisoare pe numele tău, aş fi reuşit să developez fotografia înainte să sece apa.

— Să sece? Chris, nu înţeleg la ce te referi! Ea izbucni pe neaşteptate. Cum să sece apa aşa, dintr-odată? Unde

să dispară? Vrei să spui că nu mai avem apă deloc? Fără apă de băut, fără duşuri, nici la baie, pe nicăieri?

— Exact asta vreau să spun. Lovind violent cu pumnul în palma celeilalte mâini, el se răsuci pe călcâi, dând să plece.

— Aşteaptă puţin, Chris! Unde te duci? Eu nu am pic de apă!

— La naiba! Ştiu asta! El se opri, ţipând la ea peste umăr: Mă duc să văd ce pot face! Rămâi aici!

În timp ce silueta lui întunecată se făcu nevăzută pe aleea cu vegetaţie deasă, Arielle rămase locului, cu gura întredeschisă, complet buimăcită. Doar peste câteva momente îşi aminti de scrisoarea din mâna ei. Aceasta fusese expediată de Sean, aşa cum se preciza în dreptul expeditorului. Dar în secunda

aceea, Sean era ultima persoană la care-şi dorea să se gândească. Vârând scrisoarea în buzunarul din spate al blugilor, ea se îndreptă către maşină şi, gândindu-se la cu totul altceva, scoase dinăuntru pachetele, le duse în casă şi le puse pe un colţ al patului, apoi se întoarse în sufragerie şi se aşeză pe canapea.

Oare dj ce fusese el atât de furios? Din cauza scrisorii? A apei? Pentru că ea nu se aflase în vilă atunci când sosise el? Dar ei un plănuiseră să-şi petreacă după-amiaza împreună. El îşi exprimase de câteva ori intenţia de a se retrage în camera obscură pentru a developa filmul pe care-l expusesc în dimineaţa respectivă. Ea cunoştea foarte bine frustrarea aceea care te cuprinde atunci când eşti întrerupt în

mijlocul unei şedinţe de developare în camera obscură; oare asta era singura explicaţie a furiei lui?

Apoi întrevăzu o altă posibilitate. Gelozia. Mâna ei se strecură în buzunarul din spate, scoţând de acolo scrisoarea şifonată. Era gelos pe Sean? HI îi adresase destule întrebări cu privire la relaţia dintre ea şi Sean – îşi dădu ea seama – pentru a justifica o astfel de supoziţie. Chiar era gelos?

Oare n-o acuzase că „se păstrează pentru Sean”? Dar în afara unei dorinţe fizice evidente, de ce ar fi fost lucrul acesta atât de important pentru el? Nu-i povestise el însuşi despre statutul lui de persoană lipsită de responsabilităţi? Nu-şi exprimase în mod deschis dispreţul faţă de femeile care îţi îngrădesc libertatea? Oare ce voia el cu

adevărat?

Retrăi clipele plăcute din ultimele zile. Dacă n-ar fi ştiut că nu e posibil, ar fi putut bănui că era pe jumătate îndrăgostită de Chris. I-ar fi fost extrem de uşor să se lase subjugată de farmecul şi virilitatea lui – în ciuda recentei lui răbufniri, pentru care se credea, într-o mică parte, vinovată. Dar, nu! Asta nu i se potrivea lui Arielle! Dragostea nu făcea parte din planurile ci. Să se îndrăgostească de o fiinţă atât de independentă precum era Christopher Howe ar fi fost cea mai mare nebunie posibilă. Dragostea era eternă, dar un viitor alături de Chris i se părea imposibil. Dragostea pentru el nu-i putea aduce decât suferinţă, dureri de cap şi singurătate. Iar ca nu avea nevoie ca acestea să revină în viaţa ei.

7

Avea senzaţia că trecuseră mai multe ceasuri de când stătea ca pe ghimpi lângă telefon, aşteptând informaţii despre situaţia apei. Dar telefonul nu sună şi nici uşa de la intrare nu se deschise; Chris nu dădea niciun semn de viaţă.

Mapa aceea de fotografii abandonată într-un colţ îi atrase atenţia. Ea răsfoi absentă primele fotografii, ca apoi să le arunce jos, dezgustată de faptul că nu-i trezeau niciun interes. Amintindu-şi de scrisoarea lui Sean, o deschise şi o citi fără ca acest lucru s-o smulgă din starea de apatie ce pusese stăpânire pe ea. Disperată, se îndreptă spre dormitor, apucându-se apoi să desfacă pachetele pe care le cumpărase. Erau

acolo câteva cămăşi îndrăzneţe, o rochie de mătase extrem de elegantă şi două perechi de blugi viu coloraţi confecţionaţi în Franţa. Aşează lucrurile cu grijă pe umeraş, dar niciunul dintre ele nu-i mai trezi entuziasmul acela pe care-l resimţise în Marigot.

Se plimbă agitată prin camerele vilei fără nicio ţintă. Tulburată nu numai din cauza purtării imprevizibile a lui Chris, dar şi ca urmare a neliniştii sale emoţionale, deveni din ce în ce mai nerăbdătoare, aşteptând un semn din partea lui Chris. Ieşi rapid în curte, dar după câteva clipe se opri pe neaşteptate.

„Rămâi aici!” îi poruncise el, de parcă ar fi fost sclava lui. Ce drept avea să-i dea ordine? Dacă nu binevoia să se întoarcă la ea cu nişte veşti, după atâta

vreme – cu toate că după ce aruncă o privire rapidă asupra ceasului îşi dădu seama că trecuse doar o oră şi jumătate, nu trei, aşa cum presupusese iniţial – se putea considera absolvită de orice obligaţie. Bineînţeles că existau multe moduri de a-şi petrece timpul, în loc să aştepte acolo, stând degeaba.

Hotărâtă, îşi puse o rochie de plajă şi o percche de sandale, apoi piccă spre Philipsburg, pentru a se delecta cu un hamburger şi o băutură răcoritoare şi pentru a căuta o cameră unde să se odihnească. Ce simplu era să consideri că apa potabilă ţi se cuvine! în clipa următoare se nelinişti, la gândul că existau probleme cu apa şi în oraş, dar îşi spuse că, în fond, nu avea nimic de pierdut. De fapt, indiferent dacă găsea sau nu apă, poate că, cel puţin, avea să

primească explicaţii în privinţa problemelor apărute la vilă.

Peste câteva ore, când făcu cale întoarsă, starea ei de spirit se îmbunătăţise vizibil. În Philipsburg exista apă din belşug, însă ea aflase că se spărsese o conductă principală în partea de vest a insulei, cauzând probleme caselor şi hotelurilor ce nu dispuneau de rezerve şi reţele proprii de alimentare, aşa cum se întâmpla şi în cazul vilei, care era deservită de uzina de desalinizare. Circula zvonul că alimentarea cu apă se va relua spre seară, cu toate că ceilalţi turişti cu care discutase erau extrem de sceptici în această privinţă. O porni aşadar spre vilă, înarmată cu mai multe cutii de limonadă, care putea stinge orice fel de sete ivită pe neaşteptate.

Din punct de vedere fizic, se simţea bine. Însă gândurile o asaltau, chiar dacă încercase prin diverse mijloace să-l dea uitării pe Chris. Nu înţelegea cum, în aceeaşi după-amiază, Christopher se transformase din gentleman în tiran. Şi cu atât mai puţin efectul pe care-l avusese schimbarea asupra propriei stări de spirit. De când o acostase în momentul revenirii ei la vilă, nu mai fusese în stare să şi-l alunge din minte. Ba mai rău, bărbatul acesta îi monopolizase gândurile din clipa în care ca sosise pe insulă, cu mai bine de două săptămâni în urmă. Pur şi simplu nu i se părea drept! Asta era vacanţa ei!

Oftând, reflectă din nou asupra acestui gând, ca apoi să-l dezvolte. Da, fusese vacanţa ei şi, în mare parte

reprezentase o experienţă încântătoare

— Graţie celui care era acum subiectul frământărilor ci. Chris dominase aceste zile aşa cum, potrivit presupunerilor ei, domina fiecare aspect al propriei sale vieţi. Când nu-şi ieşea din fire, el depăşea cu mult ceea ce îşi imaginase ea vreodată în materie de bărbaţi; când se afla într-o dispoziţie proastă, avea asupra ei un efect la fel de devastator. Pur şi simplu nu era drept!

Sunetul repetat al claxonului care se auzea chiar în spatele ei o smulse din reverie. Observând lumina strălucitoare a farurilor reflectate în oglinda retrovizoare, ea se sperie. Trase imediat pe dreapta, permiţându-i nerăbdătorului şofer s-o depăşească, însă acesta opri maşina în faţa ei,

împiedicând-o să înainteze. Spaima ei cedă locul uimirii în secunda în care îl recunoscu pe bărbatul care ieşi din automobilul său, trântind portiera şi îndreptându-se cu paşi mari spre maşina ei.

— Ţi-am spus să rămâi la vilă! Din tonul vocii lui răzbătea furia. Unde ai fost? Te-am căutat peste tot! Puteai să laşi măcar un bilet!

În secunda aceea el stătea în picioare chiar lângă maşină, cu palmele sprijinite de geamul deschis, cu corpul aplecat astfel încât capul lui să fie la acelaşi nivel cu al ei. Razele argintii ale lunii se reflectau în şuviţele lui închise la culoare, dar el nu avea deloc o înfăţişare angelică.

— Iar tu ai fi putut să mă anunţi şi pe mine ce se întâmplă, i-o întoarse ea.

Am stat acolo şi am aşteptat, dar, în mod evident, tu ai avut alte treburi mult mai importante. Dincolo de sarcasmul ei se ascundea o durere profundă. Cei din Philipsburg au stat cel puţin de vorbă cu mine. Ştiai de conducta aceea principală care a fost avariată, nu?

Fără a se lăsa impresionat de atacul ei, el ripostă pe loc:

— În clipa în care ai dispărut, eu tocmai mă pregăteam să te anunţ în legătură cu asta. Am plecat în oraş să te caut, dar nu te-am văzut nicăieri. Am avut noroc că am nimerit în spatele maşinii talc. El inspiră, pregătindu-se să mai adauge ceva, apoi expiră îndelung încercând să se stăpânească. Văzând că el nu continuă, Arielle îl întrebă:

— Ei? O să avem din nou apă sau nu?

Chris îşi îndreptă poziţia, obligând-o să ridicc privirea spre el.

— Bineînţeles că o vom avea din nou, dar s-ar putea ca asta să se întâmple abia mâine-dimineaţă. Furia lui dispăruse, fiind înlocuită cu un mormăit arţăgos. Arielle urmări cum, fără a mai rosti un cuvânt, el reveni la automobilul său, căutând ceva pe bancheta din spate a acestuia. Chiar şi aici, în întuneric, el avea aceleaşi mişcări de felină pe care ea le observase în repetate rânduri. Poftim, zise el morocănos, traversând spre portiera pasagerului şi deschizând-o, ca apoi să aşeze pe scaunul respectiv două sticle mari din plastic. Apă îmbuteliată. Foloseşte-o! Să nu deschizi robinetul

până când nu te anunţ eu că poţi face lucrul acesta. Luminat în secunda aceea de farurile din faţă, chipul lui era o mască la fel de impenetrabilă ca şi în după-amiaza acelei prime zile. Încercând să-şi reprime dorinţa de a-i vedea întipărită pe faţă blândeţea de altă dată, ea strânse şi mai tare palmele pe volan.

— Şi cât timp va trebui să aştept până să se întâmple asta? zise ea pe un ton ridicat.

Maxilarul lui se încordă ca reacţie la încăpăţânarea ei.

— O să aştepţi atât cât va fi nevoie. Eu sunt proprietarul acelei vile şi, prin urmare, mi-am asumat răspunderea pentru soarta ta. Până nu te anunţ eu, să nu bei nimic altceva în afara conţinutului acestor sticle. S-a înţeles?

Ea privi fix înainte.

— Poate că ar fi trebuit să faci rost de vin în loc de apă îmbuteliată! în felul acesta m-aş fi cufundat într-o stare de inconştienţă în timp ce stăteam să aştept revenirea apei!

Chiar din secunda în care le rosti, ea regretă atât cuvintele, cât şi tonul acestora. Oare din cauza comportamentului lui Chris faţă de ea ripostase atât de nepoliticos? La urma urmelor, nu era vinovat de avarierea conductei principale de alimentare cu apă…

El o privi preţ de câteva secunde peste încărcătura aşezată pe scaun, pentru ca după aceea să trântească puternic portiera şi, fără a mai adăuga un cuvânt, să revină la maşina sa, să pornească motorul şi să o ia din loc,

învăluit într-un nor de praf. Nevenindu-i să creadă că plecasc atât de brusc, ea urmări lumina roşie a stopurilor automobilului, până ce ele se făcură nevăzute, la o cotitură a drumului. Privind în jos, ea apucă una dintre sticicle pe care le lăsase pe scaunul de lângă ea. Căldura mâinii lui dispăruse. Întristată, având o stranie senzaţie de insatisfacţie, conduse încet către casă.

Somnul o ocoli în noaptea aceea, alungat de o mulţime de gânduri contradictorii. Îşi aminti acel prim moment în care remarcase prezenţa lui Chris în avion pentru ca apoi să-l revadă pe plajă, unde el o îngrozise cu acuzaţiile sale şi cu forţa sărutului lui. Ea rememoră acele episoade care marcaseră apropierea lor treptată – întâlnirea din Philipsburg, pe parcursul

căreia avuseseră pentru prima dată o conversaţie civilizată, ocaziile următoare în care ei se întâlniseră pe plajă, timpul pe care, din acel moment, îl petrecuseră unul în compania celuilalt. Îşi reaminti de tumultul de emoţii pe care Chris le stârnise în sufletul ei şi îi simţi parcă aievea buzele, mâinile, trupul – făcând-o să se înfioare de plăcere. Golul din lăuntrul ei nu fusese niciodată atât de adânc ca în aceste prime ceasuri ale dimineţii când ea îşi imagină cum ar fi dacă s-ar culca cu Chris, să stea întinsă acolo, lângă el, chiar în secunda aceea. Să îl atingă, să mângâie contururile ferme ale trupului lui, să cerceteze profunzimile masculinităţii lui, să-l lase să-i dezvăluie acel univers al plăcerii pe care i-ar fi oferit-o chiar propria ei

sexualitate – toate astea reprezentau ceva de-a dreptul copleşitor.

Furioasă, clipi, alungând lacrimile adunate sub pleoape, la fel cum procedă cu gândurile inspirate de celălalt Chris, cel plin de furie şi dispreţ, pe care-l văzuse azi de mai multe ori, strivindu-i visul. Oare îi era într-adevăr antipatică? Părea de-a dreptul imposibil, deşi, uneori, nu reuşea să găsească alt răspuns. Îl atrăgea numai fizic? Dacă încerca să-l ţină la distanţă, furia lui creştea. Dar mai era şi acel episod, petrecut după cina pe care o luaseră la el acasă, când el fusese cel care plecase. Oare ce însemna asta?

Oricât ar fi încercat, nu reuşea să descopere nicio logică în povestea lor: propria ei lipsă de experienţă era cea

care făcea ca lucrurile să rămână în ceaţă? Ea fusese cu capul pe umeri în decursul ultimilor cinci ani. Văzuse cum afacerile ei fluctuaseră. Femeile de vârsta ei nici nu se gândeau la asemenea lucruri. Dar ea se gândea! Seara aceea petrecută alături de Peter Stoddard fusese o scăpare – regretabilă –, una motivată probabil de nevoia sa de afecţiune, de alunecarea ei neajutorată spre acceptare.

În prezent, femeia incomparabil mai matură în care se transformase depăşise multe din dorinţele respective, în timp ce încă se mai agăţa nehotărâtă de altele. Da, voia să fie dorită de Chris, să-i fie apreciată feminitatea. Ea însăşi dorea să se simtă femeie, să arate ca o femeie, să se poarte ca o femeie. Iar alături de Chris, lucrurile acestea

fuseseră pe punctul să se împlinească, acum când se apropia de aniversarea celor douăzeci şi şapte de ani. Dar ce va face de acum încolo?

Noaptea era caldă şi cu fiecare ceas care trecea, devenea înăbuşitoare. Umiditatea făcea ca aerul să fie şi mai încărcat. O furtună trecu pe deasupra zonei, aruncând stropi grei de ploaie deasupra casei înainte de a-şi continua înaintarea. Arielle se foi, întorcându-se de pe-o parte pe alta, simţindu-se din ce în ce mai rău. Dând deoparte aşternuturile, se duse încet la frigider, îşi umplu absentă un pahar cu limonadă cu gheaţă, pe care o preparase mai devreme, apoi se urcă iar în pat. Dar durerea ei de mijloc persista. Gândurile îi zburară din nou spre el, întrebându-se ce s-ar fi întâmplat în cazul în care

ar fi făcut ca primul pas. Ridicându-se iar, se duse anevoie până la fereastră. Stropii mari de ploaie se prelingeau pe verdeaţa din jurul vilei, care deveni strălucitoare odată cu revenirea lunii pe cerul brăzdat de stele. Cât de simplu ar fi să traverseze pajiştea aceea, pentru a străbate mica alee care făcea legătura între vila ei şi a lui. Oare el era în pat? Ar fi putut să se strecoare pur şi simplu sub aşternuturi, alături de el, ca apoi să-l trezcască tandru cu o sărutare?

Golul dinăuntrul ei se adânci, mistuitor, determinând-o să revină în pat, unde se ghemui precum o minge, o minge a frustrării. Dar frustrarea cedă locul tristeţii atunci când, după câteva ore bune, era tot trează, blestemând clipa în care îl întâlnise pe Cristopher

Howe.

Tremurând, se duse în baie şi luă două aspirine pe care le înghiţi cu un alt pahar de limonadă. Lichidul rece ce se scurgea înăuntrul ei o calmă, cu toate că încă mai simţea durerea aceea puternică de stomac. Gemând uşor, reveni în pat şi aşteptă ca aspirina să-şi facă efectul. Văzând că starea ei nu se ameliora, Arielle se îngrijoră. Durerea de stomac devenea din ce în ce mai puternică. Oare mâncase ceva ce nu-i priise? Contractase vreo gripă? Dar cum era posibil aşa ceva? În paradis n-ar fi trebuit să existe germeni, ci doar dulcele ananas, savuroasa nucă de cocos şi fructul zemos de mango.

Abia dacă fu în stare să ajungă în baie pentru a vărsa tot conţinutul stomacului. Apoi mai vomită de două

ori în decursul unei singure ore, simţindu-se de fiecare dată şi mai slăbită şi mai epuizată. Stomacul era un ghem de durere sfâşietoare, răscolindu-se chiar şi după ce se goli definitiv, în cele dih urmă.

În zori, durerea aceea puternică scăzuse în intensitate, dar s>e simţea ameţită şi avea frisoane. Era o gripă trecătoare, îşi zise ca pentru a-şi face curaj, răsucindu-se şi continuând să moţăie. Când se trezi din nou, soarele strălucea sus pe cer. Cu toate că durerea şi greaţa dispăruseră, se simţea vlăguită. Va fi o zi de odihnă forţată, îşi zise ea.

Înfrigurată şi palidă, chiar dacă ziua devenea din ce în ce mai caldă, îmbrăcă o pereche de blugi şi un pulover lejer, ieşind apoi în curte în

picioarele goale şi întinzându-se în şezlong la soare, sperând că astfel se va încălzi. Abia atunci căzu în somnul acela profund care o ocolise întreaga noapte.

— Arielle! Trezeşte-te! Vocea lui părea că vine de departe, readucând-o la realitatea pe care nu era sigură că şi-o doreşte. Hai, Arielle! Ai febră!

Şi aşa şi era. Ea se răsuci încet, ridicându-se apoi în şezut, şi descoperi că era scăldată în sudoare şi că se simţea epuizată. Chris se ghemuise pe marginea şezlongului, privind-o cu o sinceră îngrijorare, sprâncenele lui împreunate adâncindu-i ridurile de pe frunte.

— Ce-ai păţit, scumpo? zise el, cercetându-i chipul palid. Eşti bolnavă? Era ca şi cum ziua de ieri nici nu

existase; era prevenitor şi afectuos.

Ea schiţă un zâmbet vag şi murmură.

— Mă simt bine.

— Ce s-a întâmplat? Eşti foarte slăbită! Chipul lui se întunecă brusc. Aseară nu ai băut nimic, nu-i aşa?

Ea clătină din cap, cu un surâs forţat, fără să-şi dea seama că furia ei dispăruse odată cu a lui.

— N-am învârtit nici măcar un robinet. Am avut o noapte îngrozitoare, atâta tot. Nevrând să-i tica şi alte detalii, ea abandonă subiectul.

— Arăţi îngrozitor! El ridică braţul pentru a-i îndepărta de pe frunte şuviţele umede şi fierbinţi.

Pari să fi contractat o răceală. N-ai dormitazi-noap te?

Oftând, ea dădu aprobator din cap.

— Probabil că am răcit uşor. Nu, n-am dormit. Cel puţin până dimineaţă. Ridicând braţul pentru a-l folosi ca scut împotriva soarelui, se foi în şezlong deranjată de durerea aceea difuză de stomac ce persista cu încăpăţânare, ca şi de hainele ei umede.

Chris îi observă grimasa.

— Te duc la doctor. E unul chiar pe strada Mullet…

— Nu, Chris, te rog! Acum mă simt mult mai bine. N-am nevoie decât de un somn bun. Cu o tandreţe surprinzătoare, el îi luă braţele din dreptul ochilor pentru a o cerceta cu atenţie. Eşti sigură că nu ai băut şi altceva în afară de ce ţi-am lăsat eu? Mi s-a spus că s-au îmbolnăvit şi alte persoane aflate pe insulă…

— Am băut două pahare cu

limonadă, pe care am ţinut-o la frigider.

— Limonadă? El se ridică, devenind şi mai agitat. Când ai preparat-o?

Arielle se încruntă.

— Ieri după-amiază, înainte să se avarieze conducta de apă… Chris, ce faci? Braţele lui se strecurară dedesubtul ei, pregătindu-se să o ia pe sus.

— Te duc la doctor, Trebuie să ţi se facă spălături stomacale! Apa aceea era contaminată! Ţi-am spus să nu bei nimic!

În vreme ce el o strânse şi mai tare, Arielle evalua situaţia. Nu numai că se simţea îngrozitor, dar nu era obişnuită cu genul acesta de atenţii, simţind o ruşine stranie.

— Chris, nu e nevoie să mi se facă

spălaturi stomacale! N-a mai rămas nimic în el. Nimic!

El o privi întrebător şi apoi, ca şi cum ar fi priceput în sfârşit, îşi slabi strânsoarca.

— Prin urmare, aşa ţi-ai petrecut noaptea? Din vocea lui răzbătea o undă de umor.

— Chestia asta nu e deloc amuzantă! Aş fi preferat să fiu în oraş şi să-mi pierd banii prin cazinouri! Efortul de a-i da o replică pe măsură o secătui de puteri. În timp ce stomacul ei se răzvrăti pentru ultima dată, închise ochii, epuizată. Chris îşi împleti degetele cu ale ei. Ea îşi ţinu mai departe ochii închişi în secunda în care el îi şterse cu blândeţe picăturile de transpiraţie de pe obraji şi de pe gât, savurând senzaţia aceea stranie de

confort. Pielea lui era netedă şi rece, iar mângâierea lui un adevărat balsam. Numai starea ei de ameţeală provocată de ultima criză şi de noaptea aceea nedormită o împiedică să se mai gândească la schimbarea lui faţă de ziua precedentă. Trebuia să savureze acest moment… atât cât îi permitea starea ei precară de sănătate.

— Cred că ar trebui totuşi să te duc la doctor. Vocea lui era blândă. Era la capătul puterilor. Dacă nu soseam la timp, ai fi putut să te alegi cu nişte arsuri solare. Am tot sunat la telefon, dar nu răspundea nimeni.

Din vocea lui răzbătca o îngrijorare care o emoţionă. Strângând uşor degetele, ea deschise ochii, susţinându-i privirea. Aceasta era o altă faţetă a lui Christopher Howe, cea

protectoare şi prevenitoare.

— Probabil că ar fi trebuit să fi rămas în pat, dar nu m-am aşteptat să dorm atât de profund, chiar dacă azi-noapte am avut insomnie. Nici măcar nu am auzit telefonul. Sudoarea începu să-i alunece pe buza superioară, dându-i senzaţia de murdărie. Înghiontindu-l cu genunchiul, încercă să se ridice în şezut. Apucă marginile puloverului, îndepărtând lâna aceea călduroasă de pielea ei fierbinte. Trebuie să mă schimb, şopti ea, pregătindu-se să traverseze curtea, fără să-i pese de înfăţişarea sa neîngrijită. În clipa aceea, se gândea doar la un duş rece, lung şi plăcut. Brusc, se opri din drum, făcând cale întoarsă. Oh, nu, mormăi ea încet, ridicând mâna pentru a-şi îndepărta şuviţele de păr de pe obrajii

înfierbântaţi. Nu e nici pic de apă. Neîncrezătoare, căută privirea lui Chris.

— Acesta era principalul motiv pentru care am tot încercat să te găsesc, răspunse el îndată, ridicându-se şi venind în fugă alături de ea. El îşi strecură degetele printre şuviţele ei de păr de la ceafă, îndepărtându-le de pielea ei umedă. Apa va reveni în după-amiaza asta, potrivit celor mai recente estimări. Era evident că situaţia îl agasa.

Dar am rezervat o cameră pentru amândoi la Mullet Bay. Ei dispun de o reţea de alimentare proprie. Eu tocmai am făcut duş; dacă vrei te conduc chiar acum acolo. Dacă Arielle nu s-ar fi simţit atât de mizerabil, probabil că ar fi apreciat serviabilitatea lui

Christopher. Dar acum se mărgini doar să dea aprobator din cap.

— Ar fi grozav. Mă duc să-mi iau lucrurile.

Avu nevoie de mai mult timp decât estimase pentru a-şi lua săpunul, şamponul, haine curate, pieptenele, periuţa de dinţi şi uscătorul de păr, pentru că la intervale de câteva minute, trebuia să se aşeze pe pat, răpusă de oboseală.

— Nu vrei să mă ocup eu de asta? întrebă el, la un moment dat, din pragul uşii, dar ea clătină încet din cap.

— Vin imediat, şopti ea conştientă de privirea ce-i urmărea fiecare mişcare până ce reuşi să-şi adune toate lucrurile de care avea nevoie. El se îndepărtă de uşă în secunda în care ea o porni spre sufragerie, şi se trânti pe

canapea, ţinând ochii închişi şi unul din braţe apăsat pe frunte. Ui, şopti ea, dezgustată. Mă simt atât de slăbită…

Ea nu-l observă dispărând în dormitor şi nici întorcându-se. Chris îngenunche pe neaşteptate lângă ea.

— Arielle? o strigă el încet, ca şi cum i-ar fi lost teamă să n-o trezească din somn. Dosul palmei lui îi mângâie încet obrazul, iar ea deschise ochii. El avea în mână o bluză albastră din bumbac pe care o găsise în dulapul ei. Hai să scoatem puloverul ăsta. Cred că mori de cald în el.

Privind în jos surprinsă, ea surâse maliţios.

— Credeam că m-am schimbat deja. Ea nu se împotrivi în momentul în care palmele lui Chris se strecurară pe sub marginea inferioară a puloverului,

pentru a îl ridica peste umeri şi peste cap. În clipa aceea nu mai conta că nu purta sutien. Era prea slăbită ca să-i pese, iar Chris părea prea preocupat s-o ajute la îmbrăcarea bluzei, ca să bage de seamă. El îi strecură uşor braţele înăuntru, încheind apoi nasturii unul câte unul. După ce termină, rulă mânecile până la cot şi-şi puse palmele pe obrajii ei.

— E mai bine? întrebă el cu tandreţe.

— Hmmm. Privindu-l printre pleoapele grele, ea remarcă gestul lui prevenitor. Dar chiar ar trebui să fiu furioasă pe tine, şopti ea, amintindu-şi cum se purtase el la ultima lor întâlnire.

Chris o ascultă cu atenţie, coborându-şi privirea, îngândurat.

— Eşti? Din vocea lui răzbătea o urmă din vechea aroganţă.

Arielle ştia doar că era recunoscătoare pentru faptul că se afla acolo, şi încerca să-i aducă alinare.

— Nu. Ea clătină din cap, apoi surâse uşor. Nu mi-aduc aminte să mă fi răsfăţat cineva astfel în ultimii ani. De fapt, nu ştiu cum m-am descurcat toată viaţa fără tine. Cu toate că era ameţită, îşi îndreptă poziţia, dar în clipa următoare îşi lăsă capul pe spate, epuizată. Mormăind abia auzit, ea închise ochii, simţind imediat că e cuprinsă de două braţe puternice, care o strânseră la piept.

— Doamne, Arielle, aş vrea să pot face mult mai mult.

În secunda aceea, ea îşi aminti o declaraţie de-a lui referitoare la

neputinţă şi la oamenii care se luptau în încercarea de a prelua controlul. Atunci ea considerase că amândoi făceau parte din acea categorie. Acum avea îndoieli. Pentru că, în clipa de faţă, nu dorea defel să deţină controlul. Mai degrabă era fericită să-l lase pe Chris să facă acest lucru, închizând ochii şi rezemându-şi capul de pieptul lui.

— Ufff… Chris… şopti ea, cu buzele lipite de cămaşa lui, mă simt atât de soioasă… Involuntar, încercă să se îndepărteze, dar el o îmbrăţişă şi mai tare.

— Nu eşti, draga mea. Eşti extrem de… vulnerabilă… în schimb. Adesea bărbaţilor le place chestia asta. Vorbele lui i se păreau extrem de liniştitoare. În clipa aceea, se simţea într-adevăr

vulnerabilă, de-o feminitate stranie, surprinzător… de dorită… şi foarte obosită. Brusc, îşi strecură braţele în jurul taliei lui, cuibărindu-se şi mai confortabil la pieptul lui. Cu toate că resimţi ecoul unei dureri, nu-şi schimbă poziţia. Oftând mulţumită, adormi.

Când se trezi, stătea lipită de Chris pe bancheta din faţă a maşinii lui care acum staţiona în faţa unei clădiri pe care nu o recunoştea.

— Unde suntem?

— La Mullet. Aici am rezervat o cameră pentru noi. M-am gândit că nu ţi-ar plăcea să te duc în braţe. Din vocea lui răzbătea o undă de umor.

— Cum am ajuns aici? scoase ea un strigăt slab. Ultimul lucru pe care mi-l amintesc e că dormeam la… Pe obrajii ci apărură mici pete roşii, iar ea

aruncă spre Chris o privire acuzatoare. M-ai dus în braţe? Văzându-i zâmbetul satisfăcut, îşi feri privirea. Trebuia să mă trezeşti. Puteam să merg pe propriile picioare.

— Cum? Şi să pierd unica şansă de-a face un gest caritabil? Nici gând! o tachină el. Numai dacă, bineînţeles, o să-mi dai voie să-ţi fac baie…?

Replica ei: „Oh, Chris” se pierdu ca urmare a efortului ei de a se ridică şi a trece dincolo de scaun, pentru a ajunge la portieră. Într-o clipă, el fu lângă ea pentru a o ajuta să coboare.

Camera nu era doar curată, spaţioasă şi dotată cu apă curentă ce curgea din belşug, ci şi răcoroasă. Pentru prima dată de la sosirea ei în St. Maarten, Arielle aprecie binefacerile aerului condiţionat. După ce bău cu

înghiţituri mici puţină apă rece, ca un prim test al redresării stomacului ei, îl lăsă pe Chris lungit pe pat şi se refugie în sala de baie, acolo unde duşul o lovi cu stropii săi reci şi înviorători, alungând starea de disconfort pe care o simţise până atunci. Când ieşi de sub duş, după nepermis de multe minute, se simţea incomparabil mai bine. După ce se îmbrăcă în hainele curate pe care le luase cu ea – o pereche de pantaloni scurţi albi şi o bluză lungă maro, Arielle îşi uscă părul şi îşi aplică un machiaj lejer menit să-i ascundă paloarea, după care ieşi din baie.

Chris adormise profund, întins pe patul acela dublu, cu picioarele încrucişate în dreptul gleznelor, unul din braţe atârnându-i relaxat pe lângă corp, iar celălalt rezemându-se uşor de

talie.

Desculţă, ea înaintă în vârful picioarelor până la marginea patului pe care era aşezat, privindu-i transfigurată trăsăturile. În somn, acestea erau ferme şi blânde, impunătoare şi totuşi pline de compasiune. Şuviţele lui de păr închis la culoare cădeau de-o parte şi de alta a ovalului feţei, până deasupra maxilarului. Pielea lui era netedă şi bronzată, în vreme ce în colţul gurii se zărea urma unui zâmbet. Cât de mult îi plăcea să-l audă râzând! Se duse cu gândul la acele dăţi când el se purtase amabil faţă de ea, când o învăluise într-un surâs fermecător!

Cu un oftat adânc, se întoarse în vârful picioarelor spre marginea liberă a patului, stând o clipă în cumpănă înainte de a se întinde pe pat, cu faţa

spre el. Cum stomacul ei se liniştise în sfârşit, se simţi reconfortată, continuând să-l privească admirativ. Apoi, cu părere de rău, închise ochii, căzând într-un somn adânc.

Nişte sărutări tandre pe pleoape o treziră, pentru ca mai târziu degetele lui să-i mângâie obrajii, ciupindu-i uşor până ce ea deschise încet ochii.

— Cum te simţi? şopti el cu buzele lipite de vârful nasului ei, înainte de a-şi pune iar capul pe pernă.

Preţ de o clipă, ea îl privi confuză, apoi îşi aminti unde se afla şi cum ajunsese acolo.

— Ceva mai bine, răspunse ea cu sinceritate, incapabilă să-şi adune puterile astfel încât să se mişte, dar simţindu-se totuşi puţin mai refăcută decât cu câteva ore mai devreme. Cât e

ceasul?

— Cinci şi jumătate. Am dormit aproape toată după-amiaza. Ţi-e foame?

— Puţin. Dar ea nu se simţea în stare să mănânce. Voia să stea aici, întinsă în patul acesta mare, la numai câţiva centimetri distanţă de Chris. Nu, îşi dădu ea seama, cu un început de teamă, ceea ce voia şi mai mult era să stea mai aproape de el. Apoi se apostrofă fiindcă permisese ca starea ei de ameţeală s-o zăpăcească. Dar Chris observase scânteia din privirea ei, aşa că nu avea de gând să se dea bătut. Privirea lui alunecă spre buzele ei, atât de moi şi de umede. Încet, el îşi înclină capul pentru a le atinge, mişcându-şi propriile buze deasupra lor, apoi, auzind gâfâitul ei, le urmări conturul cu limba. Spre surprinderea sa, Arielle

simţi cum pasiunea explodează înăuntrul său. Cu un oftat de încântare, închise ochii şi deschise gura, astfel ca buzele ei să fie antrenate în mişcarea respectivă. O învălui o plăcere ameţitoare. Limba ei îşi găsi drumul către a lui, şi în momentul în care se atinseră, ei fură străbătuţi de un fior cutremurător. Pe neaşteptate, Chris se retrase, rostogolindu-se şi coborând din pat printr-o mişcare uşoară.

Dregându-şi glasul, el se apropie de uşă, oprindu-se cu mâna pe clanţă.

— Ah, mâncarea. Ce-ai vrea să mănânci? Aici, în cadrul complexului Mullet Bay, au un meniu delicios. O să dau o fugă până acolo şi o să iau ceva bun. Ce ţi-ai dori?

Arielle se aşeză încet pe marginea patului.

— Orice, spuse ea încet. Dar să nu fie prea mult. Încă nu sunt pe deplin restabilită. Cum fericirea provocată de apropierea lui dispăruse brusc, simţea o slăbiciune generală, derivată din starea ei de disconfort. Neajutorată, se rostogoli din nou în pat, închizând ochii, fără să observe privirea îngrijorată a lui Chris şi plecarea lui, peste numai câteva clipe.

El se întoarse, aducând sandviciuri, ceai şi pâine prăjită. După ce terminară de mâncat, iar Arielle se întinse pe pat, el îi oferi restul de ceai. Văzând cum scutură din cap, Chris îi spuse:

— De ce nu rămâi aici să te odihneşti până mă duc eu acasă să văd dacă au dat drumul la apă? Ţi-ar prinde bine încă un pui de somn…

— Nu, vin şi eu, îl întrerupse ea, dându-şi brusc seama că erau pe punctul să împartă aceeaşi cameră de hotel pe timpul nopţii. Călătoria s-ar putea să-mi priască, adaugă ea repede. Chiar mă simt mult mai bine.

El o privi sceptic. Era şi acum palidă şi obosită, dar părea să-şi fi revenit.

— Eşti sigură? Ea dădu aprobator din cap, aşa că el se apucă să-i strângă lucrurile.

Ajungând la el acasă, găsiră un bilet mare, scris de mână, lipit pe uşa de la intrare: „S-a dat drumul la apă, şefu’. Totul e în ordine”. Chris zâmbi larg.

— Se pare că bătrânul Ramoa şi soţia lui au trecut pe aici. Arielle aflase că cei doi bătrâni aveau grijă de vile în

absenţa lui Chris; soţia bătrânului fusese cea care aprovizionase bucătăria cu cele necesare înainte de sosirea ei.

— Sunt o comoară! zise ea surâzând la rândul său. Eşti norocos că îi ai aici, ca să supravegheze totul. Apoi se simţi cuprinsă din nou de un val de slăbiciune. Cred că ar fi mai bine să mă întorc la mine acasă, adăugă ea, ducându-se să-şi ia lucrurile din maşină.

— Arielle? El nu o atinse, dar ea se opri brusc, aşteptând.

— Aş vrea să rămâi aici în noaptea asta. Eşti încă foarte slăbită şi s-ar putea să ai nevoie de mine. Te asigur că nu se va întâmpla nimic între noi. La urma urmei, ai fost bolnavă.

Bunul-simţ era o particularitate esenţială a caracterului lui Arielle,

astfel că acceptă sugestia lui Chris, cu atât mai mult cu cât picioarele ei erau prea neputincioase până şi pentru a porni pe aleea îngustă ce ducea spre vila sa. Ea îi surprinse privirea în timp ce se răsuci şi vorbi încet:

— Da, aşa e. Dar… Brusc, se simţi cuprinsă de slăbiciune. Va trebui să mă întind… cât mai repede… Chris o prinse în braţe în timp ce genunchii ei se îndoiră, apoi o duse în casă, până la patul lui mare, şi după ce dădu deoparte cuverturile o aşeză deasupra aşternuturilor cu o grijă infinită. În câteva minute, ea adormi buştean.

Noaptea trecu fără ca Arielle să-şi dea seama ce se petrece cu ea. Nu ştia cât de îngrijorat fusese Chris care se gândise că ar fi totuşi cazul să o ducă la doctor. Ceaiul şi pâinea rămăseseră

neatinse; el îşi închipui că a doua zi de dimineaţă se va observa o îmbunătăţire a stării ei. Ea dormi profund, purtând doar halatul pe care el îl înfăşurase cu grijă în jurul ci, după ce o dezbrăcase.

Tot timpul nopţii el stătuse acolo, privindu-i chipul adormit. Ea nu avea de unde să ştie de lupta ce se dădea în sufletul acestui bărbat puternic şi stăpân pe sine, conştient de puterea sentimentelor pe care le nutrea pentru această femeie frumoasă şi vulnerabilă. Când ea se trezi, a doua zi dimineaţă, el adormise alături de ea, punându-şi protector braţul peste trupul ei, şi îngropându-şi faţa în părul ci negru ca pana corbului.

Era atât de firesc să se trezească în felul acesta, cugetă ea zâmbind şi întinzându-se ca o felină, în timp ce-l

privea cu recunoştinţă pe Chris.

Pe neaşteptate, ochii lui se deschiseră larg, iar buzele i se arcuiră într-un zâmbet blând.

— Bună, zise el cu gravitate.

— Bună şi ţie, spuse şi ca temându-se să facă prea mult caz de faptul că tocmai îşi petrecuse noaptea lângă un bărbat, chiar dacă nu se întâmplase nimic între ei.

— Cum te simţi?

— Grozav! Limpezimea ochilor ci albaştri era o dovadă a acestui fapt, la fel ca şi culoarea care îi revenise în obraji.

— Să-ţi pregătesc micul dejun? Era încântat să constate că starea sănătăţii ci se îmbunătăţise simţitor.

Ea observă bărbiţa care-i umbrea obrazul, şi nu se putut stăpâni s-o

mângâie, pentru a-i simţi asprimea.

— Ar fi minunat, ciripi ea, scâncind, în secunda în care el prinse între dinţi degetul ce-i explora chipul cu atâta îndrăzneală. Fără să mai adauge nimic, el se îndepărtă în grabă de pat.

Arielle se pregătea să treacă în revistă ultimele două zile, cea în care fusese bolnavă şi cea care urmaşe, când Chris insistase să aibă grijă de ea. Deşi protestase, susţinând că se simţea bine, fusese tratată ca o prinţesă. Fiecare dorinţă a ei fusese anticipată de Chris, ceea ce o determina să-l îndrăgească şi mai tare. Atât micul dejun cât şi prânzul fură servite în pat – în patul lui iar

Chris mânca cel mai mult de pe tava pe care o pregătise în principal

pentru ea. Când Arielle ieşi în curte, el îi mută îndată şezlongul la umbră. Când ea adormi acolo, el o supraveghe îndeaproape. Chiar dacă se simţea vinovată, având în vedere faptul că starea ei se îmbunătăţise simţitor, se bucură de atenţia lui.

Spre seară, se simţi pe deplin restabilită şi, în timp ce Chris stătea în living, răsfoind ziarele, ea luă Notifele lui Edward Weston, cuibărindu-se într-un fotoliu confortabil şi începu să citească. După două ore, ridică în cele din urmă privirea din carte şi observă că el o studia cu atenţie.

— Semeni cu Weston, Chris? întrebă ca încet, uimită de ceea ce citise şi nerăbdătoare să afle ce simţea Chris în acel moment.

El se cuibărise într-un fotoliu aflat

în partea opusă a camerei, faţa lui fiind umbrită de un rododendron care creştea chiar lângă fereastră.

— Weston era un geniu, un artist în adevăratul sens al cuvântului. A fost un maestru fotograf al vremurilor noastre. Eu sunt cu mult în urma lui, răspunse Chris cu o modestie excesivă după părerea lui Arielle.

— Chris, munca ta e magnifică şi în zilele noastre, că e la fel de novatoare cum a fost cea a lui Weston în 1900 şi ceva.

El ridică din umeri.

— Nu ştiu dacă aşa stau lucrurile. Dar mă identific într-adevăr cu multe din ideile lui Weston.

Căzând pe gânduri, el se încruntă, coborându-şi privirea.

— Dă-mi un exemplu, îl provocă

ea, de teamă că el nu-şi va continua ideea, lăsându-se pradă reveriei.

El îşi înălţă privirea către chipul ei.

— E de-ajuns să amintesc lupta dintre latura comercială şi artă. O parte a fiinţei mele ar vrea să se retragă chiar acum, pentru a putea fotografia doar ce-mi doresc. Şedinţele foto la care lucrez în cea mai mare parte a anului au ceva extrem de primitiv. Nu seamănă nici pe departe cu arta… Vocea lui nu exprima amărăciunc, doar o imensă tristeţe. În mod straniu, ea se simţi impresionată.

— Dar rezultatele finale – nu sunt meritorii? Munca ta – aşa cum e percepută de public şi se reflectă în reviste, sau expoziţii – e considerată de persoanele avizate semnul superiorităţii tale faţă de ceilalţi fotografi. Acesta

reprezintă cu siguranţă un motiv de satisfacţie.

Chiar înainte ca el să răspundă, ea ştia ce avea să spună. La urma urmelor, indiciile se aflau în paginile cărţii pe care tocmai o răsfoise.

— E o satisfacţie de suprafaţă, Arielle. Se ridică în picioare şi înaintă spre locul în care se afla ca Ea îmi permite să plătesc datoriile, untul şi pâinea, şi să mă bucur de aprecierea criticilor, ceea ce e meritoriu. Dar dincolo de asta, e o cu totul altă poveste.

Instinctul o îndemna pe Arielle să-l aline, să-i alunge suferinţa întipărită atât de clar pe chipul lui. Dar ceva o reţinea, iar ea coborî privirea. Cartea aflată în poala ei era deschisă în dreptul unei fotografii fermecătoare a

femeii alături de care trăise Weston vreme de mai mulţi ani. Reprezenta o simfonie a formei lor şi a sentimentelor, un nud ce depăşea orice văzuse ea prin frumuseţe şi sensibilitate. Pe neaşteptate, Arielle îşi dădu seama care era dorinţa lui Chris, iar aceasta o înspăimântă.

Bărbatul o sfredelea cu privirea sa tăioasă. El se lăsă pe vine la nivelul ei, punându-şi palmele mari pe braţele fotoliului şi obligând-o să-l privească. Ea se conformă, cu un aer nesigur.

— Ce-mi doresc cu adevărat, vorbi el aproape în şoaptă, cu un glas profund şi scăzut, care pornea din adâncul fiinţei sale, este să realizez fotografii pentru sufletul meu. Nu trebuie să fie multe, doar câteva, din când în când. Dar îmi doresc, în

schimb, acea satisfacţie interioară, să fiu autentic potrivit propriilor mele norme. El se opri, încercând să-i detecteze simţămintele, apoi continuă pe un ton scăzut: Fotografiile pe care ţi le-am lacut în ultimele două săptămâni m-au apropiat mai mult ca niciodată de acest ideal. Cele pe care le-am realizat ieri-dimineaţă – ezită suficient de mult pentru a sesiza îmbujorarea ci – au avut o semnificaţie aparte. Am reuşit să surprind o fiinţă, o inimă şi o minte. Aceste fotografii nu imortalizează un anumit moment, ci o fiinţă – pe tine – şi esenţa feminităţii.

Arielle era conştientă de sinceritatea vorbelor lui şi de sentimentul ce se ascundea în spatele acestora. După cum spusese chiar el, surprinsese „o fiinţă, o inimă, o minte”.

Da, în secunda aceea, ea pricepuse. Ceea ce evitase cu încăpăţânare să recunoască, în decursul ultimelor zile, devenise o certitudine. Era îndrăgostită de Chris! Profund şi cu adevărat îndrăgostită de el! O durere arzătoare îi scutură întregul trup. Se îndrăgostise de un bărbat a cărui unică iubire o constituiau fotografia, un ideal, o esenţă. Cum ar fi putut să intre în competiţie cu ele?

— Te-am necăjit. Era o declaraţie rostită cu o voce joasă, catifelată. Degetele lui lungi şterseră cele câteva lacrimi care apucaseră să i se rostogolească pe obraji.

Da, o necăjise, dar nu aşa cum îşi închipuia el.

— Nu, e în ordine, minţi ea, zâmbind. Numai că ceea ce ai spus tu a

fost foarte… frumos. Şi într-adevăr aşa era. Lăsând la o parte faptul că el nu o putea iubi pe ea, devoţiunea lui totală faţă de un ideal artistic, la care acum se simţea şi ea părtaşă, o îndreptăţea într-un fel să spere că va dobândi, la un moment dat, un loc în inima lui.

— Pricepi ce spun? întrebă el, nerăbdător să afle ce gândeşte.

Ea dădu aprobator din cap, în vreme ce privea fix degetele încleştate în poală.

— Cred că da.

Se aşternu tăcerea, o ultimă barieră pe care el încercă s-o înlăture.

— Vrei să fii modelul meu, Arielle? Am numeroase proiecte, dar nu ştiu dacă voi reuşi să fac totul cum trebuie. Noi suntem făcuţi unul pentru altul. Te rog, acordă-mi şansa de a-mi dovedi

mie însumi ceva.

În clipa aceea, două lucruri deveniră cât se poate de clare pentru Arielle. În primul rând, faptul că el o privea ca pe un model şi nimic mai mult, cu excepţia, probabil, a unui trup fierbinte în pat, care să-i satisfacă nu numai nevoile artistice, dar şi pe cele fiziologice; în al doilea rând, îşi dădu seama că el dorea să o fotografieze nud. Ambele concluzii accentuară durerea provocată de conştientizarea dragostei faţă de el.

Copleşită de emoţia sa, ea schiţă gestul de a se ridica din fotoliu şi a se îndepărta de Chris.

I! ra atât de dureros să se afle în preajma lui, să-şi dea seama cât de profund îl iubea ea şi cât de puţin primea în schimb. Îşi aţinti privirea

asupra apelor oceanului, care se vedea în depărtare de la fereastra lui, în timp ce ea se lupta să îşi recapete stăpânirea de sine.

— Arielle? El se apropie din spate şi îi înlănţui umerii cu braţul.

— Nu ştiu, Chris. Nu ştiu. Cuvintele ei rostite repede şi încet exprimau adevărul.

El interpretă însă greşit reţinerea ei.

— Nu le voi comercializa niciodată, dacă asta e ceea ce te preocupă. Nu trebuie să te temi că vei fi expusă privirilor străine; asta nu se va întâmpla niciodată.

— Ştiu asta! Se întoarse, ofensată de insinuările lui. Nu-i trecuse niciodată prin minte că el ar putea să rătăcească negativele, nici pe acelea pe

care le lucrase deja, fiindcă dacă ar fi ajuns în mâna cui nu trebuie, ar fi putut deveni extrem de compromiţătoare. Ea îl iubea; avea încredere în el. Ştia instinctiv că el nu ar pune-o într-o asemenea situaţie. Dar mai erau o mulţime de lucruri la care trebuia să se gândească. Am nevoie de timp… ca să reflectez, şopti ca, lăsându-şi bărbia în piept.

Spre surprinderea ei, având în vedere răbufnirile lui anterioare provocate de refuzul ei, el rămase calm, şi o privi înţelegător.

— E cât se poate de corect. Dar, adăugă el pe un ton prevenitor, să nu aştepţi prea mult. Până duminică nu mai e decât o săptămână, nu?

Încă zece zile! Până la plecarea ei mai rămăseseră doar zece zile! După

aceea avea să revină în Rockport, lăsând în urmă… pe bărbatul acesta… şi inima ei. Oare ce ar fi trebuit să facă?

Pierdută în propriile gânduri, nu observă încordarea lui care se accentua pe măsură ce încercarea sa de a se calma dădea greş. În cele zece zile până la plecare, mai erau o mulţime de lucruri de făcut. Fiecare zi era preţioasă şi nu trebuia irosită. Oare ea înţelegea lucrul acesta? se întrebă el, profund tulburat, la rândul său.

Nu o mai observase de multă vreme, dar în clipa aceea remarcă din nou privirea ei pierdută, care trăda vulnerabilitatea sa. Oare putea să o ajute să depăşească acest moment? El o convinsese să elibereze femeia care sălăşluia în adâncul ei. Observase la ea o schimbare radicală. Oare o putea

conduce până la capătul drumului?

8

Arielle se întoarse în seara aceea la vila ei, având foarte multe probleme de elucidat. Ultimul lucru la care s-ar fi aşteptat de la vacanţa respectivă era să se îndrăgostească. În pofida reţinerilor ei cu privire la angajarea sa afectivă într-o relaţie, cealaltă parte, cea emoţională, se dovedise a reprezenta o reală ameninţare. Fiindcă, dacă ar fi fost vorba doar de o atracţie fizică – iar ca nu putea contesta acest lucru poate că ar fi fost capabilă să păstreze distanţa. Dar atacul lui se produsese la un nivel mult mai înalt, completat într-o oarecare măsură de cel fizic. Dacă privea retrospectiv, el reuşise să o manipuleze fără probleme, „citindu-i” fiecare stare de spirit, reacţionând în

mod calculat pentru a obţine rezultatul scontat, rezultatul dorit de el. El se deschisese în faţa ei doar atât cât era necesar, asumându-şi doar angajamentul care convenca scopului său.

Iar ea îl adora! Adora felul în care îi sugerase că era înzestrată cu acea fineţe pe care ea habar nu avea că o posedă. Adora felul în care el o făcuse să se simtă liberă şi frumoasă, iar ea fusese în schimb încântată să-l facă fericit. Oferindu-i lui bucuric se delccta ea însăşi cu acest lucru. Iubea zâmbetul lui, ochii şi trupul lui. Iubea căldura lui în clipa în care se apropia de ea, forţa cu care o îmbrăţişa, focul lui interior atunci când dezlănţuia patima din lăuntrul ei, ca răspuns la propria lui pasiune. În braţele lui nu simţea niciun

pic de teamă.

Fiindcă îl iubea, îşi dorea cu disperare să-i facă pe plac – pentru că a dărui şi a împărtăşi totul cu el reprezenta o parte intrinsecă a iubirii pe care o simţea. Da, o parte a fiinţei ei îi spunea că trebuie să acccpte cererea lui, o soma să-i dea satisfacţie. Însă cealaltă parte, încă reţinută – cu toate că dădea unele semne de slăbiciune – îi amintea cum va fi atunci când se va întoarce în Rockport, şi va rămâne din nou singură.

Ca şi până atunci, Chris îi oferi doar senzaţia de libertate pentru a-i lăsa impresia că era stăpână pe propria soartă, în timp ce el controla subtil mersul evenimentelor, determinând rezultatul final. În următoarele zile, el se dovedi un cavaler desăvârşit,

curtând-o fără a face presiuni asupra ci, argumentându-şi cu calm punctul de vedere, controlându-se, mai mult decât îşi dădea ea scama.

În acest moment, Arielle renunţase să se mai prefacă că e preocupată de propriile sale fotografii, fia nu se mai putea concentra asupra fotografiilor copiilor, revenind la ele doar pentru câteva clipe. De altfel Chris îi făcu observaţii cu privire la acest aspect.

— Credeam că până acum ai terminat ce aveai de făcut. El o măsură din priviri, la câteva zile după boala ei. Aşa e?

Zâmbetul vinovat reprezenta un răspuns, dar ea se eschivă printr-o glumă:

— Şi când, dacă mi-este permis să întreb, mi-ai acordat tu timp să lucrez?

— Ai avut la dispoziţie fiecare seară, i-o întoarse el uşor iritat.

Ea nu-l luă în seamă, încercând să-i modifice starea de spirit cu o glumă.

— Hei! Mă cari după tine toată ziua prin insulă şi te aştepţi să muncesc? Dacă vrei să ştii. Am dormit ca un bebeluş. Amândoi ştiau că era o minciună, elocvente în acest sens fiind cearcăncle vineţii care persistau încă sub ochii ei. Dar el abandonă subiectul, prinzând-o de mână pe neaşteptate. Mereu făcea asta, cugetă ea – schimba vorba atunci când nu-i convenea ceva. În cazul acesta, ea fu de acord cu el, răsplătindu-l cu un zâmbet larg. Spune-mi, unde mergem?

Dar Chris nici măcar nu răspunse, mărginindu-se să o tragă mai aproape de el, şi s-o conducă spre maşina lui.

Avură nevoie de aproape o jumătate de oră pentru a ajunge la plaja unde voise el s-o ducă. Văzând că ea îl privea îngrijorată, el se hotărî, în cele din urmă, să vorbească:

— Vreau să-ţi arăt ceva.

Ea îl urmă curioasă. Amândoi purtau şorturi şi bluze cu mâneci scurte, ea fiind îmbrăcată cu cea pe care o cumpărase în Marigot. După ce traversară o zonă noroioasă, lăsând în urmă dunele din regiunea insulară cu ieşire la Oceanul Atlantic, ajunseră în cele din urmă într-o regiune sălbatică ce făcea legătura cu partea sudică a unei fâşii de plajă pe care ca nu o mai văzuse până atunci. Chris o trase mai aproape lăsând-o să arunce o privire înjur, în timp ce el cercetă zona cu atenţie.

Plaja era complet diferită – nu atât de albă şi de netedă ca celelalte. Din locul în care stăteau, pe jumătate ascunşi de vegetaţia înaltă, ea zări un grup de vile, câteva vase cu pânze, câteva persoane care făceau plajă şi albastrul ceva mai întunecat al oceanului în această parte a ţărmului acoperii cu pietriş. Dar avea ceva aparte. Avu nevoie de câteva minute bune până să conştientizeze în ce consta acea diferenţă; în clipa respectivă ca inspiră adânc.

— Chris? i se adresă Arielle aproape în şoaptă, cinar e… asta e… de ce nu mi-ai spus…?

— Voiam să simţi şi tu ce am simţit eu. Ea îi cercetă cu atenţie chipul. Ai avut aceeaşi senzaţie, nu-i aşa? în mod straniu, el ştia că ea sesizase diferenţa.

Timidă, dădu aprobator din cap, întorcându-şi din nou privirea spre peisajul din stânga lor.

— St. Maarten-ul e renumit datorită plajei sale pentru nudişti, explică el calm. E minunată, nu?

— Da, aşa este. Priveliştea era deosebit de frumoasă prin naturaleţea sa. Sunt cu toţi nişte inconştienţi, nu-i aşa? întrebă ea, rezemându-şi bărbia pe braţele aşezate pe genunchii săi îndoiţi.

— Conştiinţa ar fi deplasată aici, Arielle. El redevenise profesorul răbdător, înzestrat cu darul convingerii. Corpul uman e o minunăţie, ceva extrem de frumos. Hainele sunt doar nişte capcane ale socictăţii, măştile în spatele cărora ascundem esenţa fiinţei noastre. În absenţa hainelor, firea noastră cea adevărată se poate elibera.

— Pledezi în favoarea nudismului, domnule Howe? glumi ea.

Chris se răsuci ca să o poată privi.

— Nu a nudismul în general. Dacă aş simţi asta, atunci am fi lângă cei de colo şi nu aici sus, ascunşi de vegetaţie. Dar cred într-advăr că şi corpul uman e deosebit de frumos.

Arielle simţi că pulsul i se accelerează. Nu-şi închipuise niciodată că va avea o asemenea conversaţie, nici chiar cu o persoană atât de apropiată ca Sean. Oh, cu siguranţă parcursese un drum lung, îşi repetă ea, dar, dincolo de asta, mai avea unele inhbiţii, ceea ce o făcu să roşească.

— Tu eşti decent, Chris?

În aceeaşi clipă, el îi întâlni privirea, şi se oglindi în ea preţ de câteva minute. Apoi, cu o încetineală

deliberată, el îşi duse mâna spre catarama curelei, şi începu să o desfacă. Dându-şi seama de intenţia lui, ea îşi puse palma peste a lui, strângând-o deasupra închizătorii.

— Nu, nu face asta! şopti ea, privind alarmată în jur. Dar, cu toate că o speria gândul de a-l

Vedea dezbrăcat, ea era conştientă de faptul că, în realitate, se temea de ea însăşi. Degetele ei, în vreme ce strângeau cu putere betelia pantalonilor lui, atinseră uşor pielea fierbinte a abdomenului lui, ceea ce o făcu să se înfioare de plăcere.

Mormăind, el îşi trase mâna deoparte, apoi îi cuprinse faţa în palme şi o sărută cu patimă. Ştiind cât de mult îl iubea, ea nu era în stare să reziste în faţa senzualităţii lui, având să-i ofere o

plăcere pe măsura celei pe care ea însăşi o resimţea.

— Doamne, cât de multă nevoie am de tine! mormăi el răguşit, înainte de a-i pecetlui gura cu un sărut pasional.

Nevoie, spusese el. Arielle auzise şi simţise lucrul acesta. Cu toate că se revolta la gândul că el abia dacă avea nevoie de ca, ea îl iubea prea mult ca să protesteze. Se simţea prea bine în braţele lui puternice, prizonieră de bunăvoie a cercurilor de oţel care îi înconjurau trupul.

Palmele lui alunecară de-a lungul spatelui, până când ajunseră la marginea tricoului ci, explorând pielea de dedesubt. Trupul ei se arcui instinctiv, iar ea îi încolăci gâtul cu braţele cu o nrdoare surprinzătoare având în vedere lipsa ei de experienţă.

Când el se îndepărtă o clipă, ea se crispă.

— Chris? gemu ea în şoaptă, pe un ton implorator.

— Ce e, iubito? Spune-mi ce-ţi doreşti. Nu vreau decât să-ţi fac pe plac.

Ea îl credea. Chiar dacă ştia că el n-o iubea, înclina să-i dea crezare, far nevoia ei era atât de mare.

— Eu… Eu… începu ea, nefiind în stare să exprime în cuvinte cât de mult îl dorea.

Dar el ştia. Dintr-o singură mişcare, îşi scoase de pe el tricoul şi-l aruncă pe jos, dând la iveală toracele său lat, frumos bronzat. Ea se ridică, simţind nevoia să-l atingă, să-şi graveze în memorie pentru totdeauna muşchii aceia, pielea aceea, perdeaua de păr de

sub degetele ei. Răbdător, el o lăsă să-i exploreze trupul, conştient de faptul că ea încerca să-şi reprime dorinţa nestăvilită. Când lucrul acesta deveni imposibil, ea inspiră adânc şi îşi lăsă braţele în jos pentru a apuca marginile bluzei şi a o trage apoi peste cap. Ea îl privi în ochi în momentul în care desfăcu închizătoarea sutienului, punându-l apoi deoparte. Ea fu cea care se apropie de el, îi înlănţui talia cu braţele, se lipi de toracele lui, şi nu-şi putu reprima strigătul de încântare în momentul în care sânii ei se atinseră de pielea aspră a toracelui lui.

— Te doresc, Chris. Cuvintele fură rostite clar şi răspicat. Ea ridică ochii spre faţa lui şi le repetă pe un ton hotărât. Vreau să faci dragoste cu mine. Arată-mi cum e să faci dragoste.

Te doresc cu disperare!

— Îţi dai seama ce spui, Arielle? Eşti sigură?

Niciodată în viaţa ei nu fusese atât de sigură.

Ea îl iubea şi-l dorea pe Chris. Nu mai aveau prea mult timp la dispoziţie. Dacă soarta voia ca ea să-şi petreacă singură tot restul vieţii, fără el, va trebui să profite la maximum de aceste minute.

— Te rog… acum… Trupul ei tremură din pricina dorinţei de a fi posedată de el. Totuşi, că nu se simţea în stare să-şi mărturisească iubirea. Nu putea decât să geamă de plăcere atunci când el o culcă pe spate, acoperind-o cu trupul său. Instinctul îi dicta să se apropie şi mai mult de el, mai mult decât o permitea bariera reprezentată

de pantalonii scurţi. Buzele lui puseră stăpânire pe gura ei, apoi alunecară pe gât şi ajunseră la sânii ci, cu sfârcurile întărite.

Ochii lui o priviră cu blândeţe infinită în clipa în care el se opri.

— Nu aici, iubito. Nu de prima dată.

Copleşită de dorinţă, ea îl privi implorator.

— Nu mă doreşti? Credeam…

— Dacă nu mă dau deoparte chiar în secunda asta – el se răsuci, ridicându-se şi aşezându-se cu spatele la ea – nu va mai exista cale de întoarcere. Dar vreau ca totul să se desfăşoare aşa cum se cuvine, nu aici, în mijlocul acestei vegetaţii marine. El se întoarse spre ea, privind-o şi mai pătimaş. Atunci când voi face dragoste

cu tine, va trebui ca totul să se petreacă pe îndelete. Nu vreau să mă uit peste umăr după eventualii curioşi sau să-mi fac griji c-o să-ţi arzi fundul tău alb. El zâmbi, văzându-i chipul îmbujorat care contrasta ai atitudinea ei aproape lipsită de inhibiţii, aşa mm stătea întinsă în faţa lui, cu sânii descoperiţi.

În afară de asta… El se opri, privind spre mare înainte de a continua… Mai e şi problema acelor fotografii. Încă nu ai fost de acord să fii model pentru mine.

La auzul vorbelor lui, Arielle îngheţă. Să-l ia naiba, îşi spuse ea într-un acces încăpăţânat de furie nestăpânită. Fotografiile… întotdeauna fotografiile! Ele reprezentau adevărata lui dragoste. Dar la urma urmei, ea ştia

deja lucrul acesta, aşa că n-avea niciun rost să se revolte. Redevenind stăpână pe sine, se ridică în picioare şi îşi luă sutienul.

— Nu, nu face asta. Braţul lui o opri. Poartă doar bluza, fără sutien. S-ar putea să mor de atâta dorinţă, zise el cu un zâmbet poznaş, dar vreau s-o împărtăşeşti şi tu.

— Chris! Nu te cred! Exclamaţia ei spontană trăda o frustrare imensă. Acum e „da” şi în minutul următor e „nu”. Întâi mă aţâţi şi pe urmă mă faci să împietresc. Ba îmi ceri să mă îmbrac, ba te opui. Ridicându-şi braţele în aer, declară: Mă las păgubaşă.

Pe neaşteptate, Chris se răsuci pe genunchi pentru a-i putea privi chipul.

— Nu face asta, iubito. Te rog, fă orice în afară de asta. Să nu renunţi

niciodată!

Luată prin surprindere, Arielle reuşi în cele din urmă să-şi îmbrace bluza, înghesuind sutienul într-un colţ al genţii. Chris avea dreptate într-o anumită privinţă, cugetă ea, chiar dacă nu-şi dădea scama cum de cunoştea el acel aspect. Senzaţia care puse stăpânire pe ea în momentul în care renunţă la sutien era cu totul nouă şi deosebit de plăcută! în timp ce maşina se strecura încet pe terenurile care acum îi deveniseră familiare, îndreptându-se spre vilă, ea se bucură pentru că dobândise o nouă personalitate – devenise o femeie care înflorise în paradisul tropical ’de la St. Maarten. Instinctiv, ca îşi dădu seama că nu va mai fi niciodată aceeaşi. După ce se va întoarce la Rockport, viaţa ei

va reveni probabil la normal, dar în adâncul sufletului ci era cu totul alta şi aşa avea să rămână pentru totdeauna.

Văzând-o adâncită în gânduri, Chris o condusc până în faţa intrării, rostind un simplu: „Ne vedem mai târziu11, apoi îşi continuă drumul. Arielle intră în casă, îşi turnă un pahar de apă minerală, şi începu să se plimbe de colo-colo prin curte, sprijinindu-se de marginea unui zid din piatră ce dădea spre ocean. Ea inspiră adânc aerul acela răcoritor, bucurându-se de căldura razelor de soare şi freamătul ritmic al valurilor. Atunci când se afla alături de Chris, se simţea mult prea tulburată. Acum că el îi oferise o clipă de răgaz, avea prilejul să-şi pună ordine în gânduri.

Faptul că îl iubea pe Chris, că îl

doica, reprezenta o certitudine pentru ea. Ştia, de asemenea, că el nu o iubea, iar tristeţea acestui gând o făcu să lăcrimeze. Apoi alte sentimente puseră stăpânire pe ea. Ruşine, complex de vinovăţie, supărare… Trecând în revistă evenimentele petrecute puţin mai devreme, se simţi umilită. Îl implorase pe Chris s-o facă femeia lui, îi ceruse în mod explicit să facă dragoste cu ea! Şi ar fi mers până la capăt, deşi ştia că el nu-i împărtăşea sentimentele. Ba mai mult, îşi dădea seama că nu avea să-l mai revadă după încheierea acestei vacanţe. Ar fi mers până la capăt, impulsionată de acea dorinţă mistuitoare pe care Christopher Howe o stârnise în adâncul sufletului ei.

Ea simţi un gol în stomac, în timp ce lacrimile îi alunecau încet pe obraji.

Măcar dacă ar fi ştiut ce avea de făcut! Decizia pe care trebuia s-o ia era extrem de dificilă. Chris îi pretindea două lucruri înainte ca ea să plece de pe insulă. Simţi cum tresare violent amintindu-şi că în acea primă după-amiază el o acuzase că nu era decât una din femeile care voiau fie ca el să le fotografieze… fie să se culce cu ele. I se tăie respiraţia când îşi dădu seama că el intenţiona să transpună în practică ambele variante. De ce nu remarcase mai devreme acest lucru? Oare fusese orbită de iubirea care creştea în ea pe zi ce trecea, fără a mai fi în stare să observe care era dorinţa lui? Şi după aceea ce ar urma? După ce totul ar lua sfârşit, ea ar fi dată deoparte, asemenea unor mănuşi uzate pe care le folosea la developat?

— Nu! strigă ea, sărind brusc în picioare înainte de a intra cu paşi şovăielnici în vilă. O să plece! Se pare că nu exista altă soluţie. O să plece chiar în după-amiaza asta, cu prima cursă de avion disponibilă pe insulă. Ideea unui viitor fără Chris o deprima, dar să fie folosită şi apoi dată deoparte, aşa cum intenţiona el să procedeze, era ceva de neconceput! Avea de gând să plece înainte de a fi prea târziu.

Cu mişcări repezi, îşi aruncă valizele pe pat, îngrămădi hainele alandala înăuntrul lor, apoi se duse la baie pentru a aduna celelalte lucruri. Când îşi văzu imaginea reflectată în oglindă genunchii începură să-i tremure din nou. Lacrimile se rostogoleau pe obraji, întinzând fardul pe care-l aplicase mai devreme pentru

întâlnirea cu Chris. Luând un burete, îşi şterse faţa. Decizia fusese luată, lacrimile nu-şi aveau rostul. Se va lăsa în voia lor mai târziu, în dormitorului ci situat deasupra studioului foto din Rockport, dar acum trebuia să-şi facă bagajele şi să nu piardă cursa cu avionul.

Îşi ambală cu grijă echipamentul foto şi fotografiile, inclusiv pe cele făcute de Chris prima dată, acasă la el, de care n-avea să se despartă niciodată. Erau deopotrivă ale lui şi ale ei – un simbol amar al tuturor lucrurilor pe care le-ar fi putut împărtăşi. Tristă, ea îşi puse o fustă şi o bluză sobre şi îşi adună lucrurile, pe care le duse apoi la maşină. După aceea se întoarse pentru a privi lung vila pe care o părăsea. Avea să şi-o amintească mereu, laolaltă cu

lucrurile frumoase pe care le trăise aici.

Lacrimile i se prelinseră din nou pe obraji în timp ce se strecură în maşină înainte să se poată răzgândi, pornind rapid spre şosea şi apoi spre autostrada ce ducea la aeroport. O voce lăuntrică îi spunea că face ceea ce se cuvine. Mai erau şi altele, mai slabe, care o bombardau cu refrenul lor – şi Chris? cu Chris cum rămâne? –, dar ea le ignoră cu încăpăţânare.

Se înserase, şi aeroportul era neaşteptat de pustiu. Dispăruse zarva de la poarta „Sosiri” şi de la cea destinată decolărilor pe care o remarcase la aterizarea ci pe insulă. Hotărâtă să nu se lase abătută din drum de reverii fără rost, parcă în faţa I biroului de închirieri, restitui automobilul, îşi agăţă I bagajele de

umăr, apoi se îndreptă spre terminalul I principal. Aici, se putea observa aceeaşi acalmie pe care o remarcase şi mai devreme.

Peste doar câteva secunde, descoperi motivul. I

— Îmi pare rău, domnişoară, o informă J nepăsător bărbatul din spatele ghişeului, privind-o ca şi cum şi-ar fi pierdut minţile, până mâinedimineaţă nu mai e nicio cursă.

— Cum? ţipă ea, intrând în panică. Nu pot aştepta până mâine-dimineaţă! Trebuie să plec imediat!

Doi ochii duri şi verzi o priviră sfidător.

— Vă puteţi angaja propriul dumneavoastră pilot, dacă doriţi; vă poate duce pe una din celelalte insule. Dar va dura tot atât cât v-ar lua să

aşteptaţi, la fel ca şi ceilalţi. Ultima parte a frazei fu rostită pe un ton ceva mai apăsat; ea remarcă sublinierea.

Fără să facă niciun comentariu, părăsi ghişeul şi se prăbuşi pe unul din scaunc. Dimineaţă… nicio cursă până atunci? Era imposibil, mai ales după ce luase atât de greu această hotărâre. Să angajeze un pilot? Haa! Nu avea nici banii necesari, dar nu simţea nici dorinţa de a face aşa ceva. Tot ce-şi dorea era să revină în Rockport alături de Sean şi de prietenii săi, la studioul ei. Tulburată, începu din nou să plângă. Nu se gândi nici măcar să-şi ia o batistă din geantă, aşezându-şi un braţ în dreptul ochilor pentru a-i feri de priviri indiscrete. Acum ce avea de făcut? Pornise cu maşina într-o altă direcţie, provocând acca ruptură emoţională.

Întoarcerea acolo ar reprezenta o adevărată tortură.

Brusc, desluşi un mormăit lângă urechea sa, cu câteva secunde înainte ca o mână să-i apuce strâns braţul.

— Ridică-te, Arielle. O să vii cu mine! Când ea încercă să-şi smulgă braţul din strânsoarca lui, el îşi încleştă şi mai tare degetele. Nu ţipa şi nici nu face scene. Ai şi acum la tine fotografiile mele. O să te acuz de furt.

— Ba n-ai s-o faci! ripostă ea încet, ridicând abia atunci privirea spre el. În secunda aceea îşi dădu seama că cele trei săptămâni în care ei construiseră o relaţie dispăruseră pur şi simplu.

În faţa ei se afla acelaşi primitiv furios, care se năpustise asupra ei în prima zi, pe plajă. Şi deveni conşticntă de faptul că el nu ar ezita să o dea pe

mâna autorităţilor locale. Nu mai văzuse niciodată o manifestare de furie atât de crâncenă ca aceea întipărită pe trăsăturile de o frumuseţe sălbatică ale chipului lui.

Panica puse stăpânire pe ea. Oricum, nu avea timp să reflecteze căci mâna, care era pe punctul să-i blocheze circulaţia sângelui, o smulse cu forţa din scaun. Curelele bagajelor ei de mână rămăseseră la locul lor cât timp ea stătuse pe scaun. Chris apucă cealaltă valiză, care era aşezată lângă piciorul ei, şi fără a slăbi câtuşi de puţin strânsoarea, o conduse spre ieşire.

— Mă doare, Chris, murmură ea, dorindu-şi ca picioarele să o poarte cu mai multă demnitate în atari circumstanţe.

— În momentul ăsta nu-mi pasă câtuşi de puţin, zise el lipindu-şi gura de urechea ei. Şi are să te doară şi mai tare dacă nu te potoleşti. Îţi voi comunica eu când poţi vorbi.

Îngrozită, se lăsă escortată până la maşina lui, strecurându-se apoi pe scaunul din dreapta la comanda lui. Bagajul ei fu înghesuit pe bancheta din spate. În clipa aceea, se ghemui în colţul cel mai apropiat de portieră, cât mai departe de locul unde urma să stea el. Sunetul motorului străpunse tăcerea apăsătoare care urmă după ce el se instală la volan, iar maşina intră apoi în traficul lejer, îndreptându-se spre un infern pe care nu era în stare să şi-l imagineze.

Cu ochii aţintiţi asupra şoselei, dar fără să vadă absolut nimic, evită să-l

privească, preocupată să-şi domolească zbuciumul interior, să oprească tremurai membrelor sale. Nu exista nicio îndoială în privinţa locului spre care se îndreptau, în secunda în care el parcă automobilul în faţa vilei sale, inspiră adânc, rezemându-se de scaun.

— De ce m-ai adus aici? Vocea ei era neutră şi calmă. El nu trebuia să afle niciodată despre slăbiciunea ei, groaza ei sau… despre dragostea e Niciodată!

— Vei rămâne aici până la decolarea cursei la care eşti programată, duminică. Vei pleca cu cursa respectivă – nu mai devreme.

— Nu pot rămâne aici, Chris, protestă ea, încercând să ajungă la o înţelegere cu el. Asta e casa ta. N-am să rămân aici cu tine. În primul rând,

vila mea este încă disponibilă. În al doilea rând, chiar intenţionez să plec cu prima cursă de mâine-dimineaţă. Ea nu ştia ce o determina să-l sfideze atât de deschis.

— Nu vei merge decât la mine acasă, spuse el pe un ton categoric. Înainte ca ea să protesteze, el se strecură uşor afară din scaunul şoferului, ocoli maşina, deschise portiera şi o apucă strâns de braţ. Fără să ia în seamă grimasa ei de durere, o conduse dincolo de uşa de la intrare, o împinse spre unul dintre fotolii, revenind apoi la maşină pentru a căra bagajele.

Arielle îl urmări cu privirea nefiind în stare să înţeleagă nici ce se întâmplă, nici de ce. Chris o găsi exact în această stare atunci când reintră în

vilă şi-i transportă bagajele într-unul din dormitoarele libere.

— O să stai aici. El se îndreptă din nou spre ea, făcând semn în direcţia din care venise. Dacă vrei, poţi merge înăuntru să te schimbi. Zvâcnetul unuia dintre muşchii maxilarului trăda o emoţie profundă. Mă duc să pregătesc ceva de mâncare. Vorbim mai târziu.

Părea să fie ultima ei şansă înainte de a capitula definitiv.

— N-am să rămân, Chris. Ea clătină din cap pentru a da greutate spuselor sale. Nu am absolut niciun motiv să rămân…

— Trebuie să punem la punct câteva lucruri, o întrerupse el pe un ton categoric.

— Habar nu am la ce te referi! protestă ea, cu toace că îşi putea

închipui despre ce era vorba. Şi chiar dacă aş avea vreun motiv să rămân pe insulă până duminică, n-aş sta aici, în casa ta. Nu voi lua cina cu tine şi nu am chef să vorbesc. N-ai decât să mă ţii aici împotriva voinţei mele. Se ridică de pe fotoliu, privindu-l cu un aer hotărât.

Preţ de o fracţiune de secundă, licărul furiei din ochii lui fu atât de puternic încât ea se întrebă dacă nu cumva intenţiona să o lovească. Apoi, spre surpriza ei, ochii lui se îngustară, iar trăsăturile i se relaxară. Când vorbi, vocea sa avu inflexiuni liniştitoare.

— Nu te-aş ţine aici împotriva voinţei tale, Arielle. El îşi îndreptă ţinuta, pentru a o domina cu înălţimea sa, în cazul în care ea ar fi încercat să fugă, apoi se apropie de ea, cu paşi mari. Inima îi bătea să-i spargă pieptul.

Ea făcu un pas înapoi, dar nu avea unde să se ducă. El o ţintui cu privirea; ca nu fu în stare să se uite în altă parte. Tot ce-aş putea face ar fi să te sărut, şopti el, la doar un pas distanţă de ea, şi tu ai renunţa să mai fugi. Din câte îmi amintesc, buzele acelea îmi spuneau nişte lucruri cât se poate de provocatoareazi-dimin caţă…

Protestul ei exprimat printr-o şoaptă indignată făcu ca adevărul vorbelor lui să devină şi mai evident.

— Nu… te rog, nu…

— Oh, n-am să te posed în clipa asta, Arielle. Ar fi mult prea simplu. El rânji sălbatic. Avem destul timp. Aş vrea să te aud rugându-mă din nou, ca data trecută…

— Eşti dezgustător!

— Nu, sunt pur şi simplu

înfometat. Extrem, extrem de înfometat. Acum, ai vrea să te schimbi sau preferi să vii în bucătărie şi să mă priveşti în limp ce lucrez? După ce-i aruncă o privire iirogantă, el se răsuci pe călcâie şi o pomi spre bucurie, convins că ea nu va pleca nicăieri.

Arielle nu-şi dădu seama câtă vreme rămase locului, privind în urma bărbatului pe care-l iubea şi-l ura deopotrivă. În cele din urmă, simţindu-se secătuită de puteri, se retrase în camera pe care el i-o rezervase atâta vreme cât avea să rămână acolo. Era decorată aproape la fel ca cea din fosta ei vilă, în nuanţe tari de albastru, verde şi alb. Copleşită de suferinţă, se ghemui pe pat, nedorându-şi să reflecteze, să simtă, să raţioneze. Cercul se închisese în privinţa lui Chris. El redevenise cel

din prima zi, abstracţie făcând de zilele minunate care se scurseseră între cele două momente. Oare Chris era în stare să le uite? Oare el plănuise totul, de la bun început?

Se întâmplase din nou, îşi zise ea încet. Nu se deosebea cu nimic de jocul acela groaznic pus la cale de Peter Stoddard şi amicii lui. Se jucaseră cu ea pentru a se amuza, la fel cum făcea şi Christopher Howe în acest moment. Cum să pună capăt acestei situaţii îngrozitoare? Cum?

Nu apucase încă să găsească o soluţie în clipa în care, ceva mai târziu, Chris păşi cu îndrăzneală în dormitor. Instinctiv, ea se retrase la capătul patului, sprijinindu-se încordată de tăblia acestuia. El se opri, privind-o nedumerit şi oarecum tulburat, înainte

de a vorbi:

— Am pregătit cina. Ţi-e foame? Furia lui dispăruse, vocea lui căpătând un ton total egal.

Ea clătină din cap, fără a-şi desprinde privirec de pe chipul lui. Dacă avea de gând să se apropie de ea, să o atingă, atunci o să-l lovească… Dar el nu făcu nimic din toate astea, mărginindu-se să o privească cu luare-aminte.

— N-are de ce să-ţi fie teamă, Arielle. N-o să-ţi fac niciun rău.

— M-ai amenințat că…

— Eram furios! Chiar în momentul când începusem să simt că ai încredere în mine, ai dispărut. Ai fugit. Ţi-ai luat tălpăşiţa. El ilustră această ultimă parte printr-o rotire largă a braţului pe care apoi îl lăsă să alunece pe lângă corp.

De ce, Arielle? De ce ai plecat? Chiar acum, când că era pregătită să ignore tot ce avea el de spus, zări disperarea din privirea lui, ceea ce o buimăci şi mai mult. Când el înaintă în direcţia ei, Arielle se făcu mică. Să nu-ţi fie teamă, repetă el încet, ca şi cum ar fi avut de-a face cu un copil speriat. Vreau doar să stăm de vorbă. Trebuie să ştiu. De ce ai plecat?

Ce putea spune? Că a plecat pentru că-l iubea şi nu suporta să se umilească mai departe, ştiind că aşa s-ar întâmpla dacă ar rămâne în preajma lui? Nu, era imposibil să-i mărturisească aşa ceva. Lotuşi, cunoscându-l atât de bine, era conştientă că avea să rămână acolo până ce ea o să-i dea un răspuns.

Vocea ei era o şoaptă nesigură, iar

ochii nişte ape albastre tulburător de adânci.

— Am… am… crezut că e mai bine să plec. Lia nu făcea decât să se eschiveze; amândoi ştiau acest lucru la fel de bine.

— De ce, Arielle? Spune-mi adevărul.

Adevărul… era întotdeauna atât de dureros…?

Poate că un adevăr parţial avea să-l satisfacă. Agăţându-se de acesta ca de un pai, rosti încet, cu ceva mai multă siguranţă:

— Mi-a fost teamă.

De mine?

Ea clătină din cap.

— Nu, de mine.

— De tine? în replica lui rostită pe un ton scăzut se desluşea neîncrederea.

Ce vrei să spui?

Nefiind în stare să-l privească mai departe în ochi, ea îşi coborî privirea, studiindu-şi degetele.

— Am simţit că… după cele petrecute în după-amiaza asta… nu mai pot avea încredere în mine.

Urmară lungi momente de tăcere. Oare o să priceapă? Oare o s-o lase singură cu ruşinea ei? Sau o va umili mai departe, cerându-i să facă mărturisiri complete? Cel puţin ea nu minţise. Ceea ce spusese era adevărat. Încă nu se compromisese. Dar aveau să urmeze teste cu mult mai importante.

— La ce te referi când spui că nu poţi avea încredere în tine? o întrebă el pe un ton provocator.

— La tine, murmură ea nesigură.

— Ce e cu mine? Nu avea să

renunţe aşa uşor, îşi dădu ea seama, simţindu-se cuprinsă de groază. El se afla acum foarte aproape de marginea patului pe care se aşezase ea. Sunetul vocii lui, de data asta cu mult mai aspru, o făcu să tresară: Ce e cu mine, Arielle?

Ochii ei se îndreptară spre chipul lui, mărându-se în momentul în care conştientizară furia lui. Apoi ea îşi plecă privirea spre genunchii ci ridicaţi, evitând să se uite la el. Vocea ei era înfundată, dar perceptibilă.

— Tu îmi faci nişte chestii ciudate, Chris. Mi se pare că… îmi pierd controlul atunci când mă aflu în preajma ta. A fost ruşinos din partea mea să te implor aşa cum am făcut-o în după-amiaza asta. Dacă rămân, atunci lucrurile se vor înrăutăţi pur şi simplu.

Din nou că îi spunea adevărul. Respiraţia ci deveni sacadată din pricina tensiunii, în aşteptarea răspunsului lui. O va crede oare?

— Asta se numeşte atracţie chimică. El vorbi clar şi resemnat, ca şi cum i-ar fi fost greu să facă o asemenea mărturisire. Şi nu i se întâmplă doar unuia dintre noi, Arielle. Tu ştii cât mi-a fost de greu să-mi ţin mâinile şi trupul departe de tine, în lot acest timp? Şi pentru asta nu merit şi eu puţină încredere? Ştii, nu ai decât să mă implori cât vrei, adăugă el, ridicând o sprânceană în bătaie de joc, dar atâta vreme cât nu voi dori, nu vei obţine absolut nimic de la mine!

Arielle ridică ochii o secundă pentru a-l străpunge cu privirea.

— Câtă cruzime!

— Asta e realitatea! mârâi el cu o vehemenţă care o făcu să se tragă ceva mai înapoi. Şi adevărul i’ că, în zilele noastre, întâlneşti prea puţine femei de douăzeci şi şapte de ani atât de înfricoşate la gândul de a face dragoste. Care e scuza ta? O şuviţă întunecată de păr îi alunccă pe frunte în clipa în care el se aplecă ameninţător în faţă, plasându-şi ambele mâini pe pat, nu departe de picioarele ei îndoite. Involuntar, ea se trase într-o parte, îndepărtându-se de el. Care e motivul acestei reţineri, Arielle? De ce e atât de important să stai cât mai departe de patul meu? De ce nu poţi ceda, pur şi simplu, acestei atracţii chimice care există între noi? Ar fi posibil să nu te mai întâlneşti niciodată cu o asemenea ocazie!

Cruzimea vorbelor lui o făcu să se cutremure. Dar la auzul ultimei lui propoziţii ochii i se umplură de lacrimi. Era adevărat, cu toate că Chris rostise doar jumătate de adevăr. Ea îl iubea; n-avea să mai cunoască niciodată o asemenea iubire! Iar ea era sigură de lucrul acesta!

Incapabilă să-i răspundă, simţea nevoia să fugă cât mai departe de el. Cu o viteză care nu ţinu seama de slăbiciunea picioarelor ei. Sări din pat, încercând să-l ocolească pe Chris. Braţul lui îi bară calea.

— Unde vrei să te duci? mormăi el cu un chip mohorât.

Ochii ci se îndreptară spre uşa băii aflate chiar lângă dormitor:

— Mi-e rău. Ceva din expresia feţei ei îl convinse că spunea adevărul. Într-o

secundă braţul ci fu eliberat, iar ea alergă în camera aceea mică.

Irântind uşa cu putere în urma sa, apoi se lipi de ca şi inspiră adânc, încercând să-şi domolească senzaţia de greaţă. Încercarea dădu rezultate; în câteva clipe se simţi suficient de întremată pentru a-şi spăla faţa şi a-şi clăti gura cu apă rece, înainte de a reveni în dormitor.

Chris stătea cu spatele la ca, cu ochii aţintiţi pe fereastră, dar se răsuci în clipa în care sesiză întoarcerea ei şi o privi atent în vreme ce ea se îndreptă spre pat şi se întinse, cu spatele la el. Se simţea complet epuizată din punct de vedere emoţional. Dacă Chris îşi dorea să rămână acolo şi să se holbeze la ea, n-avea decât! Ea era prea tulburată de discuţia pe care o

avuseseră ca să-i mai pese.

Somnul care pogorî asupra ei îi aduse alinarea. Avusese şi vise, unul mai plăcut decât altul. Se simţea surprinzător de relaxată, având în vedere circumstanţele. La un moment dat, o mână o mângâie tandru pe obraz, trezind-o la realitate. Involuntar, se feri de mâna aceea care o mângâia cu atâta blândeţe. Palma aceea, mare şi puternică, se retrase imediat.

— Ce doreşti? şopti ea temătoare, părând uşor ameţită din cauza acelei treziri bruşte. Se întrebă cât timp stătuse el acolo la căpătâiul ei, băgând de seamă că singura lumină din încăpere, slabă ce-i drept, provenea de la o veioză aşezată pe măsuţa de toaletă. Afară era întuneric beznă.

— Ai dormit câteva ore bune. M-

am gândit că poate vrei să-ţi îmbraci pijamaua.

— Nu-mi doresc decât să mă întorc în vila mea. E de-a dreptul absurd! Nu mă poţi trata ca pe o prizonieră…

El o privi intens, cu un aer provocator. Dar, când vorbi, în cele din urmă, în tonul vocii lui se ghicea o resemnare surprinzătoare.

— De fapt, totul s-a transformat într-o adevărată farsă.

— O farsă! Se subînţelege!

— Ai grijă ce vorbeşti! o avertiză el, devenind din nou furios. Nu am chef de aşa ceva!

— Atunci lasă-mă să mă întorc la vila mea.

— Nu.

— De ce?

— Nu pot.

— E ridicol! E chiar acolo, în mijlocul acelor tufişuri, mă aşteaptă…

— E închiriată.

Preţ de o secundă, e! i se păru că nu aude bine.

— Cum?

— Am spus, repetă el iritat, că e închiriată.

— Cum să fie închiriată? Eu am rezervat-o pentru o lună de zile, or asta înseamnă până duminică. Am fost acolo chiar în după-amiaza asta. E imposibil să fie „ocupată”.

Pe chipul lui apăru o umbră care putea fi interpretată drept sfiiciune sau vinovăţie.

— De aceea am spus „farsă”. După cele petrecute în după-amiaza asta, am presupus că vei alege să rămâi aici. După ce te-am condus acasă, am primit

un apel telefonic din partea unor cunoştinţe, care au reuşit să prindă o cursă cu avionul până aici, mult mai devreme decât plănuiseră. La hotel, camerele lor încă nu se eliberaseră

— Aşa că i-ai cazat tu. Spre marea ei supărare, totul era cât se poate de clar. Iar vila mea nu mai e de acum a mea...l

— Mă bucur că ai înţeles, în cele din urmă, situaţia, mormăi el sarcastic. Când am venit să te anunţ în legătură cu noul aranjament, tu plecaseşi deja. Am venit direct la aeroport. Prietenii mei se instalaseră între timp acolo.

— Şi ce spui de un hotel? De ce nu pot să închiriez o cameră într-unul din ele?

— Dacă prietenii mei nu au găsit niciuna disponibilă, mă îndoiesc că tu

vei reuşi.

— Atunci voi pleca mâine de dimineaţă.

— Nu! Pe neaşteptate, el se ridică în picioare şi-i vorbi pe un ton mai scăzut: Vei rămâne aici până duminică. Dacă ţi-e foame…

— Nu mi-o.

— Atunci, te las. Noapte bună, Arielle.

Spre surprinderea ei, el plecă. În timp ce expiră aerul pe care îl reţinuse în mod inconştient, privi în urmă nedumerită. Remarcase o schimbare la el. Pe chipul lui era întipărită o expresie stranie. Furia şi dispreţul dispăruseră. La fel şi umorul şi sarcasmul Ini. Atunci despre ce era vorba? El emana un soi de linişte, o căldură sufletească surprinzătoare. Încet, se ridică în

picioare uitându-se înjur după bagaje. Ochii îi alunecară rapid spre dulap şi o privire rapidă aruncată în interiorul dulapului îi confmnă bănuiala. El chiar stătuse în cameră în timp ce ea. Dormise, cel puţin un timp suficient pentru a-i despacheta lucrurile şi a i le aranja ordonat înăuntru. Pe măsuţa de toaletă se aflau cămăşile de noapte şi lenjeria intimă. Luă o cămaşă bleu din teanc, şi se lăsă în voia gândurilor în timp ce se dezbrăcă şi arboră ţinuta de noapte. Stinse apoi lumina şi se urcă în pat.

Fie datorită întunericului ce era străpuns de I razele argintii ale lunii, fie datorită liniştii care domnea în încăpere, fie ca urmare a acceptării unei situaţii pe care deocamdată nu avea cum s-o schimbe, cert e că se

simţea surprinzător de calmă, aproape la fel cum fusese şi Chris. Frica ei de mai devreme dispăruse în mod misterios, la fel ca şi resentimentul şi indignarea. Avea senzaţia că acel loc era singurul în care s-ar fi putut afla. Apoi clătină din cap copleşită de tristeţe. Locul în care şi-ar fi dorit cu adevărat să fie se afla pe partea cealaltă a holului, în patul lui Chris, în braţele lui Chris.

Ce straniu i se părea gândul că dacă totul ar fi decurs conform planului său iniţial, ea s-ar fi aflat în clipa aceea în Rockport, în propriul ei pat, teafără şi nevătămată, ferită de pericolele acestei lumi! Teafără şi nevătămată… şi cât se poate de singură! Fiindcă, deşi în clipa aceea era la fel de singură şi în patul acesta, ea ştia că Chris se afla

într-o cameră învecinată, că mâine avea să-l revadă, că vor mai exista alte cinci asemenea „mâinc” înainte să rămână singură. Cu câteva ore în urmă, conştientizarea acestui fapt ar fi copleşit-o. Îşi aminti ce furioasă fusese atunci când Chris o adusese din nou aici, forţând-o apoi să rămână, căci după cum avea să-i spună mai târziu, nu exista un alt loc unde ar fi putut să doarmă.

Furia era în secunda aceea doar o simplă amintire, fiind înlocuită de o senzaţie de uşurare la gândul că el se afla în apropiere. Ce era mai rău avea să urmeze după aceea. Într-adevăr, s-ar fi putut ca ea să-şi dorească siguranţa propriului ci cămin. Dar dincolo de asta, prezenţa lui îi aducea alinare, îşi spuse încă o dată înainte de a cădea

într-un somn adânc.

9

Arielle fu trezită a doua zi de dimineaţă de aroma cafelei proaspăt preparate. Genele ei negre şi dese se ridicară încet, iar ochii i se aţintiră asupra razelor strălucitoare are soarelui ce pătrundeau prin plasele ferestrelor. În timp ce rememora întâmplările zilei precedente gândindu-se la concluziile neaşteptate la care ajunsese, se dădu jos din pat. Câteva minute mai târziu, proaspăt spălată şi purtând o bluză albă şi o perechi de blugi, se îndreptă spre bucătărie.

Fiindcă era desculţă, nu îi atrase imediat atenţia lui Chris, care prepara ochiuri cu şuncă. Minute în şir se uită la el, admirându-i statura impozantă care emana o forţă indestructibilă. În

secunda în care îşi întoarse faţa spre ea, remarcă faptul că aceasta radia un soi de satisfacţie reţinută, dar incontestabilă.

— Cum ai dormit? întrebă el blând, aruncându-i o privire apreciativă înainte de a se apleca din nou asupra tigăii.

— Foarte bine. Răspunsul reflecta starea ci de spirit. Obosise să se lupte cu Chris, cu schimbările lui de dispoziţie, cu trecutul şi cu propriile sale dorinţe. La urina urmelor, se aflau în vacanţă. De acum înainte avea să se bucure de fiecare minut care-i mai rămăsese până la plecare. Pentru prima dată în viaţă, Arielle dăduse drumul hăţurilor, lăsând pe altcineva să preia controlul vieţii ei.

Printr-o înţelegere tacită, nu

vorbiră despre plecare. Şi nici nu făcură vreo referire la întâmplările din scara precedentă. Chris o informă, în treacăt, că stabilise ca prietenii săi să-i transmită ’apelurile telefonice, precum şi corespondenţa în cazul în care ar fi primit vreo scrisoare.

Din punctul de vedere al lui Arielle, totul părea cât se poate de firesc. Era ca şi cum s-ar fi jucat de-a căminul, prefăcându-se că ar fi soţia lui Chris, iar ea intră cu uşurinţă în acest joc. Cu toate că, în aparenţă, purtarea lui era cât se poate de corectă şi reţinută, el redeveni afectuos şi grijuliu aşa cum fusese în zilele lui bune.

Dacă ar fi încercat să pună capăt acestei situaţii şi să discute despre implicaţiile relaţiei dintre ei doi, ar fi fost posibil să-l irite. Dar ei îi făcea

plăcere această coexistenţă tihnită. Chris nu încercă să depăşească limitele unei relaţii de camaraderie, ceea ce o făcu să-l aprecicze şi mai mult. Şi cu toate că era mereu conşticntă de prezenţa lui, reuşi să-şi ţină sub control propriile dorinţe.

Următoarele zile se scurseră într-o armonie deplină, cxact aşa cum plănuise Arielle de la bun început să-şi petreacă vacanţa. Se bucurau de soare, plajă şi de valurile mării. La îndemnul lui Chris, ea îşi pusese în ordine propriile fotografii, cugetând asupra lor, examinându-le îndelung, apoi plimbându-se încet pe podea, în jurul lor. Căuta un numitor comun, un liant care să-i permită gruparea lor tematică. Chris se gândise la câteva sugestii, dar le păstra pentru sine. El nu făcea niciun

comentariu, nu încerca să-şi impună punctul de vedere; ea reaşeza pozele, declarându-se învinsă. Cu toate astea, el îi pregătea o surpriză.

Miercuri, Chris dădu buzna în casă, după ce fusese plecat toată după-amiaza, şi-i spuse entuziasmat;

— Chiar acum vin din Marigot. Avem rezervare la La Nadaillac pentru ora 20:30. E unul din cele mai elegante restaurante de pe insulă, aşa că sper că ţi-e foame, o tachină el, învăluind-o într-un zâmbet cuceritor.

— O să fiu. Dar… La Nadaillac. Nu e un local unde ţinuta este obligatorie?

El ridică din umeri.

— Nu neapărat. Cu toate astea, pentru orice eventualitate, ţi-am cumpărat ceva.

— Mi-ai cumpărat ceva? izbucni

ea, surprinsă. Aşa te eliberezi de presiunea lăuntrică – făcând rezervări la cină şi cumpărând doamnelor diverse lucruri? Nu ştiu… Prefăcându-se îngrijorată de sănătatea lui mentală, clătină din cap. Apoi deveni serioasă. Nu pot accepta darurile tale, Cliris. Deja mi-ai cumpărat costumul acela de baie. Ca să nu mai pomenesc de toate celelalte lucruri pe care mi le-ai oferit, îşi spuse ea, gândindu-se îndeosebi la schimbarea pe care o remarcase în privinţa modului de a-şi percepe feminitatea.

Din tonul lui răzbătea o imperceptibilă urmă de îngrijorare.

— Nu spune nimic până nu-l vezi, Arielle. S-ar putea ca nici măcar să nu-ţi doreşti aşa ceva. Având serioase îndoieli în această privinţă, Arielle se

uită în jur după cutia unei rochii. Dar nu văzu decât o punguţă aşezată pe măsuţa din capătul sufrageriei.

— Acolo? întrebă ea, ridicând nedumerită din sprânccne.

— Aruncă o privire!

În vreme ce Arielle se îndrepta spre locul unde se afla punga, el se roti pentru a se rezema de tocul uşii, urmărind cu atenţie înaintarea ei. Strigătul ei de încântare îi alungă temerile.

— Îţi place?

— Oh, Chris, e minunat! Am văzut pareu-ux’\ în magazine, dar nu mi-am imaginat niciodată că voi purta aşa ceva. Brusc tulburată, ea îşi mută privirea de la materialul de mătase în nuanţe de verde şi albastru-închis spre ochii lui negri. Nu pot purta asta,

Chris! Nu am o siluetă potrivită.

— Arielle! o admonestă el, îmblânzindu-şi apoi brusc tonul în vreme ce se îndrepta spre ea. Tu chiar nu ai învăţat nimic în luna pe care ai petrecut-o aici? Fotografiile pe care ţi le-am făcut n-au fost concludente? El clătină din cap exasperat. Dacă nu ai descoperit până acum…

— Oh, ştiu, Chris, îl întrerupse ca, încercând să-şi ferească privirea. Dar una e să „ştii” şi cu totul altceva să simţi şi să crezi…

— Ei bine, acum e momentul potrivit. Ştii cum se poartă chestia aceea?

— Nu prea cred. Asemenea unui drăcuşor, ca strâmbă din nas, făcându-l să râdă cu poftă.

— Ei bine, dacă o să ne punem

amândoi mintea la contribuţie, o s-o scoatem la capăt!

În vreme ce se spăla şi-şi aplica machiajul, Arielle se minună de schimbarea de atitudine a lui Chris. Aşa îl iubea ea. Nu, se corectă ea cu vocc tare, îl iubea oricum. Însă acesta era un fel mai puţin dureros.

După ce mai aplică un strat de fard şi îşi contură ochii, aceştia căpătară o strălucirc de porţelan. Îşi dădu apoi cu ruj pe buze, şi admiră contrastul dintre acesta şi bronzul pe care-l căpătase în ultimele săptămâni; imaginea sa exprima sănătate, tinereţe, vitalitate şi… într-adevăr frumuseţe. Aşezată în faţa oglinzii de la baie, lăsă halatul să-i alunece de pe umeri, rămânând doar în chiloţeii de mătase pe care avea să-i poarte pe sub pareu. Mulţumită de

imagine, dar stingherită totuşi de propriul narcisism, reveni în dormitor… şi constată că Chris se afla încă acolo, aşezat comod în fotoliu. Automat, îşi puse mâinile încrucişate deasupra sânilor. Deşi Chris o mai văzuse îmbrăcată sumar, se simţea ruşinată. Una era să pozezi aproape goală în faţa camerei lui foto – şi cu totul altceva să te învârţi astfel în jurul lui. Dacă ar fi fost măritată cu el, poate că… îşi ţinu respiraţia, observând cum acel „dacă” se strecurase în gândurile sale. Ea nu era şi nu avea să fie niciodată măritată cu el. Nu trebuia să se gândească nici măcar în treacăt la un lucru atât de absurd.

— Ai nevoie de ajutorul meu? întrebă pe un ton prevenitor, sesizând tulburarea ci, cu toate că nu-i înţelegea

exact motivul.

— Ah… eu… Aş putea… bâigui ca ruşinată, revenind la problema ce-i stătea la îndemână şi întinzându-se după pareu. Din întâmplare, în ziua petrecută în Marigot, urmărise cum una din vânzătoare demonstra metoda corectă de îmbrăcare a acestuia, legând materialul de mătase în poziţia corespunzătoare. În faţa propriului său public, repetă procedura, apoi făcu un pas înapoi, aşteptând reacţia lui.

El scoase un fluierat ce semăna cu urletul unui lup cu doar câteva secunde înainte de a se ridica din fotoliu pentru a parcurge distanţa mică ce-i despărţea. Aşezându-şi palmele pe umerii ei goi, zâmbi larg.

— Arată fantastic! în secunda aceea, ochii lui negri căpătară o

strălucire neobişnuită. Ea simţi că i se accelerează pulsul văzând expresia de încântare întipărită pe chipul lui.

Păşind mai în spate, ea îl privi cu atenţie din cap până în picioare. El purta o percche de pantaloni în nuanţa bronzului, având o croială lejeră dincolo de care se ghiceau şoldurile înguste şi musculatura picioarelor. Cămaşa era din mătase de culoare albastru-închis, mulată pe corp şi descheiată până la jumătatea toracelui. Avea un aspect îngrijit şi proaspăt, emanând o virilitate copleşitoare.

— Tu arăţi fantastic! exclamă la rândul ei, cu o admiraţie sinceră.

— Vă mulţumesc, domnişoară. El îşi înclină capul în semn de recunoştinţă, prinzând-o apoi repede de braţ. Eşti gata de plecare?

— Ah, ezită ea, privind rapid prin încăpere, aşteaptă o clipă. În dreptul dulapului, se încălţă cu o pereche de sandale cu toc înalt, scoţând dinăuntru un şal subţire, unul dintre acelea care se potriveau cu fustele şi cu pantalonii săi, dar şi cu acest pareu-rochie în cazul în care ar fi fost răcoroasă. Acum suntem gata de plecare! exclamă ea, zâmbind, acceptând braţul pe care el i-l oferise atât de galant.

Cina de la La Nadaillac fu pe măsura aşteptărilor ei. Atmosfera era la fel de franţuzească precum mâncarea. Măsuţa pe care o împărţea cu Chris avea vedere spre portul din Marigot, care era mai mic şi mai puţin comercial decât cel din Philipsburg, semănând mai degrabă cu cele de la

Nisa şi Cannes. Ea mâncă raţă

preparată în suc de portocală, cu garnitură de legume servite în aranjamente sofisticate. Boabele proaspete de fasole, tari şi tăiate în diagonală, erau oferite într-un mic coşuleţ alcătuit din cartofi despicaţi.

O salată de roşii şi măcriş de baltă conferea un plus de culoare acestui meniu, raţa fiind garnisită cu felii crestate de piersică. Chris fu la fel de încântat de friptura sa de viţel parizian, şi-i oferi câteva bucăţele chiar cu propria lui furculiţă, într-un gest de intimitate care o impresionă în mod deosebit.

După cină, se plimbară, braţ la braţ, pe străzile acum liniştite, pustii.

— Unde au dispărut cu toţii? întrebă ea, înclinându-şi capul spre maxilarul lui bine conturat.

— Probabil că localnicii dorm. Ca de obicei, mâine e o zi de lucru pentru ei. În ceea ce-i priveşte pe turişti, pot fi întâlniţi doar în cazinouri, deoarece aproape toate restaurantele sunt închise. Din cauza întunericului, că nu-i putea observa expresia feţei. N-ai fost niciodată într-un cazinou, nu? Ea îşi scutură capul lipit de umărul lui. Regreţi?

— Nu. Nu joc.

— Deloc?

— Nuuu! Eu sunt o femeie extrem de serioasă, plicticoasă şi decentă. Foarte conservatoare.

— Nu pari excesiv de serioasă, plicticoasă şi decentă în pareu-ul ăla, mormăi el. Nu prea lasă mare lucru pe seama imaginaţiei.

— E o plângere? îl tachină la

rândul ei, simţindu-se deosebit de îndrăzneaţă, fără cal exuberanţa ei să se datoreze vinului pe care într mod deliberat îl băuse cu măsură.

— Nicidecum, zise el lipind-o şi mai mult de corpul său suplu, doar o observaţie. Trecură într tăcere pe lângă o clădire, înainte ca el să spună pe 1 un ton detaşat: Un penny în schimbul gândurilor tale?

Ea capitulă cu uşurinţă în faţa cererii lui.

— Mă gândeam cât de mult îmi va lipsi St. Maarten când voi pleca, duminică. După o 1 lună de zile petrecută aici, mă simt ca acasă. Era purul adevăr.

— Ce-ţi place cel mai mult la insula asta?

— Cel mai mult? repetă ca, ştiind

că va trebui să inventeze ceva. Oh, pentru început, timpul probabil e ideal. Ştii, n-am mai făcut niciodată aşa ceva – să merg în vacanţă într-un loc cu un climat complet diferit. Noi ne ducem iarna la schi şi vara la plajă. Este extraordinar să fie soare şi cald în mijlocul iernii. Nici nu-mi vine să mă gândesc că îmi voi îmbrăca din nou canadiana şi mă voi încălţa din nou cu cizmele. Gândul acela aproape că o făcu să tremure, iar Chris o strânse uşor de braţ pentru a o consola.

— Şi mai ce?

— Mmmm cred că atmosfera destinsă a vacanţei trebuie apreciată cum se cuvine. N-am mai lenevit niciodată atât de mult. E destul de plăcut, deşi cred că aş începe să mă plictisesc după încă o săptămână şi

ceva, minţi ea. Ştia că dacă se va lăsa presată de Chris, sentimentele stânjenitoare aveau să se manifeste din nou, aşa că aruncă mingea în terenul lui. Tu ce poţi spune? Cât o să mai rămâi aici?

— Mai am două săptămâni până mă întorc la datorie în New York.

El îi deschise portiera, iar ea se întoarse spre el înainte de a se strecura înăuntru, sugerându-i:

— Nu va fi plăcut să ai la dispoziţie tot acest loc doar pentru tine? Te poţi gândi la mine, cum îngheţ acolo, în timp ce tu vei rămâne aici, lăfaindu-te la soare. În adâncul inimii, Arielle îşi dorea ca el să-i respingă sugestia. Spera ca el să nege că se va simţi mai bine singur. Dar el nu o făcu. În întuneric, expresia lui era de

nepătruns, iar lipsa răspunsului echivala cu o declaraţie, încercând să depăşească momentul, ea se strecură în maşină atât de uşor cât îi permitea peireu-ul, în timp ce Chris trânti portiera, se îndreptă spre locul şoferului şi intră în maşină alături de ea.

În drum spre casă nu schimbară prea multe cuvinte. Arielle se gândea la apropiata sa plecare şi la lucrurile pe care ar fi vrut să le experimenteze în acest răstimp. O lună de zile reprezentase o perioadă lungă de timp, dar rămăseseră o mulţime de treburi nefăcute. Nu ştia ce turnură luaseră gândurile lui Chris. Când ajunseră la vilă, el părea mai rezervat decât în urmă cu câteva zile.

După ce intrară în casă, ea se simţi

şi mai debusolată. Cum să se apropie de el? Ce trebuia să facă?

— Noapte bună, Arielle, rosti el încet, traversând livingul pentru a ajunge în faţa ei. Părea distant într-un mod straniu, cu aerul său preocupat, aproape melancolic. Ridicând mâna, Chris îi mângâie obrazul, zâmbind cu tristeţe. A fost o sea a minunată. Somn uşor.

Arielle nu apucă să deschidă gura să vorbească deoarece el se răsuci brusc pe călcâie şi părăsi încăperea, îndreptându-se apoi către dormitorul său şi trântind uşa în urma sa. Oare de ce nu pledase în favoarea cauzei lui? De ce se mărginise doar să rostească acel amar „Somn uşor”? O respinsese încă o dată? Sau era o stratagemă de temporizare care făcea parte din planul

său de a o determina să-l implore din nou?

Nedumerită, se retrase în dormitorul său, scoţându-şi sandalele şi ducându-se la fereastră pentru a scruta întunericul nopţii. Senzaţia de gol pe care o resimţea la gândul întoarcerii sale în Rockport o copleşea. Nici măcar strania lui retragere în dormitor nu schimba cu nimic lucrurile. Nu putea simţi nici amărăciune, nici resentimente faţă de el, ci numai dragoste.

Era conştientă de faptul că se afla în pragul unei crize neaşteptate ce marca un moment de cotitură în viaţa sa.

Reuşind să alunge tensiunea şi frustrarea din seara precedentă, era pregătită, în acea dimineaţă, să se

bucure la maximum de noua zi. Ea şi Chris se duseră la plajă, revenind la vilă la amiază pentru a se spăla. Zărind un iaht imens şi luxos care tocmai traversa St. Maarten apropiindu-se de St. Barth, Arielle mai rămase o vreme în curte în timp ce Chris se îmbăia. Abia în clipa în care el îşi anunţă intenţia de a cumpăra alimente de la magazinul situat pe autostrada ce ducea spre Philipsburg, ca încetă să mai admire acca privelişte caraibiană.

— Nu voi întârzia mult, strigă el din maşină chiar înainte de a ieşi în şosea. După ce flutură din braţ în semn de rămas-bun, ca intră în casă, absorbită de propriile sale gânduri. Un duş lung şi fierbinte alungă sarea şi nisipul de pe pielea ei. Se simţea calmă, relaxată şi extrem de mulţumită în timp

ce-şi înfăşură trupul într-un prosop de baie gros de culoare bleu, apoi se îndreptă agale spre sufragerie. Presupunând că el va lipsi o bună bucată de vreme, se lăsă în fotoliul aflat într-unul din colţurile încăperii, alunecând în jos până ce capul i se rezemă de spătarul acestuia, apoi îşi lăsă braţele goale să atârne dincolo de cotierele din răchită ale acestuia, şi îşi îndoi genunchii. Aşa cum stătea adâncită în gânduri, nu remarcă întoarcerea lui Chris.

El o găsi în poziţia respectivă, cu ochii închişi, într-o atitudine cât se poate de relaxată şi mulţumită, în clipa în care deschise uşa de la intrare, cu braţele încărcate de pungi pline cu alimente. Alene, ea deschise ochii pentru a vedea cine îi tulbură

momentul de linişte, apoi îi închise din nou, în timp ce el trecu pe lângă ea, ducându-se spre bucătărie. Ea îl auzi cum deschide şi închide uşa frigiderului, cum aşează sticlele una peste alta, cum loveşte un dulap, până în clipa în care se aşternu din nou liniştea. Abia atunci aruncă din nou o privire în jur.

Ochii ei se deschiseră larg. Chris stătea înaintea ei, cu camera foto în mână, având de gând să o fotografieze. Plină de încredere, o încredere ce se consolidase pe parcursul ultimelor zile, ea nu făcu nicio mişcare pentru a-l împiedica. El o fotografiase şi înainte, după cum avea s-o facă şi de data asta.

El se aplecă la nivelul ei pentru primele cadre, mişcându-se de la stânga la dreapta, dându-i câteva

indicaţii. Apoi se apropie ceva mai mult, expunând imaginea în timp ce continua să se mişte. După ce lăsă camera la piciorul fotoliului, se aplecă spre ea şi îi scoase turbanul de pe cap, pieptănându-i şuviţele ude cu degetele şi aranjându-le apoi în jurul feţei. Click. Frrr. Click. Frrr. Ea era modelul, fierbinte şi senzual. Murmurele lui scăzute reflectau starea ei de spirit, trezind senzualitatea ce sălăşluia în adâncul fiinţei ei.

Când ajunse la capătul filmului, el se ridică în picioare, studiind, preţ de câteva minute, chipul ci expresiv, apoi începu să ruleze filmul. Ca şi cum ar fi fost deconcctată de la un cablu electric invizibil, Arielle îşi lăsă capul pe spate. Închizând iarăşi ochii, ea simţi cum muşchii, care fuseseră până atunci

încordaţi, fără ca ea să-şi dea scama, se relaxează.

În clipa următoare simţi degetele lui calde pe pielea sa în dreptul prosopului, chiar deasupra sânilor, acolo unde îl legase strâns. Încercă să-i dea deoparte mâna, făcând ochii mari şi îndreptându-i spre chipul lui. În ei nu se citea nicio întrebare cu privire la intenţiile lui, fiindcă în momentul acela era încredinţată că el va abandona ideea dacă ea îi va cere asta. Probabil că această certitudine puse capăt protestului ei. În clipa aceea, citi în ochii lui îndemnul de a se deschide în faţa lui.

Ea simţi cum aerul îi atinge uşor pielea în secunda în care el trase cu blândeţe de prosop, desfăcându-l şi lăsându-l să cadă în jurul şoldurilor.

Ochii ei se oglindeau permanent într-ai lui, urmărind cum aceştia îi examinau curbele voluptuoase ale trupului dezvăluite acum în totalitate. Înainte ca ea să schiţeze vreun gest, el îi înfruntă privirea, aplecându-se spre fotoliu şi aşezându-şi palmele lângă coatele ei.

— Nu ţi-e teamă, nu-i aşa? şopti el cu blândeţe, vorbele lui fiind un balsam pentru simţurile ei Irezite la viaţă. Ea clătină din cap. Surâsul lui era tandru, la fel ca atingerea degetelor pe care el le ridică în dreptul buzelor ei. Bravo. Să nu uiţi că i n-am să-ţi fac niciun rău. Imediat ce ea dădu aprobator din cap, el îşi aşează buzele în loculdegetelor, determinând-o să le întredeschidă încet, apoi se retrase şi-şi luă camera foto.

Cuvintele de încurajare, rostite

încet, se amestecau cu declicul aparatului foto, Chris îndrumând-o cu pricepere în timpul cadrelor! preliminare. Ştia ce voia şi cum să obţină efectul scontat, aşezându-se fie în faţa ei, fie în lateral. Degetele lui o atingeau din când în când, făcând-o să reacţioneze exact cum îşi dorea. Când redevenea ezitantă, ea nu trebuia decât să-i privească chipul pentru a-şi recăpăta siguranţa de sine. În mişcările lui domoale se ghicea o anume nerăbdare, stârnită de bucuria pe care i-o provocase acceptarea ei. Recunoaşterea acestei bucurii o ajută să treacă mai uşor peste orice urmă de stânjeneală. În ochii lui I Chris şi în cel al camerei lui foto ea era o femeie dorită; deocamdată, lucrul acesta era mai mult decât suficient.

Ochii ei curioşi îi urmăriră silueta în clipa în care el ridică canapeaua şi o duse lângă fereastră în bătaia soarelui. Când el se dădu înapoi pentru a studia locaţia cu ochiul critic al fotografului, ea făcu acelaşi lucru, observând cum razele de soare pătrundeau prin plasa de protecţie, căzând în cascadă deasupra canapelei. Culorile acelea strălucitoare contrastau cu tonurile ceva mai neutre ale pielii, punându-le în valoare.

— Cum te simţi? întrebă el, revenind lângă ea şi lăsându-se pe vine la nivelul ei.

— Bine, şopti ea.

Chris o învălui într-un surâs recunoscător în clipa în care ea ridică braţele pentru a se cuibări într-ale lui, apoi o duse pe canapea şi o aşeză cu

grijă în poziţia dorită. Ea se întinse şi începu să toarcă în faţa aparatului foto, cuprinsă de o încântare plină de senzualitate. Se simţea atrasă în vârtejul pasiunii în care o ducea din ce în ce mai sus… ca apoi să se oprească. Când zumzetul camerei se stinse, ea căzu rapid la loc, cu respiraţia tăiată, pradă unei senzaţii de neîmplinire copleşitoare.

— N-a fost chiar atât de rău, nu? Vocea lui profundă, în ciuda tonului glumeţ, o luă prin surprindere pe Arielle. Ea îl crezuse mult prea absorbit de activitatea sa fotografică pentru a-l putea suspecta că-i împărtăşeşte exaltarea. Cu toate acestea, el îi înfruntă privirea, în ochii lui oglindindu-se durerea pe care o resimţea ea. Oare presupusa lui

detaşare profesională fusese o păcăleală?

Cu fiecare minut ce se scurgea, durerea dinăuntrul ei creştea şi mai mult. În ciuda tuturor întâmplărilor precedente – sau poate tocmai din pricina lor – ea s-ar fi dus spre el de bunăvoie, dacă el ar fi întins mâna spre ea. Îl iubea şi avea nevoie de el. Asta era tot ce conta!

Dar în loc să-i întindă mâna după care tânjea, el se întoarse cu spatele, înjurând în şoaptă.

— La naiba, Arielle! Piciorul lui lovi podeaua cu forţa furiei de care se simţea copleşit, apoi el se duse şi ridică prosopul, aruncându-l spre ea şi privind-o atent. De ce faci asta? izbucni el.

— Ce anume? îl întrebă ea, lipindu-

şi prosopul de corp.

— Mă priveşti, în vreme ce invitaţia aceea e întipărită clar pe trăsăturile chipului tău. La naiba, m-am străduit, de dragul tău, să mă stăpânesc. Dar nu mai pot… El îşi lăsă capul în jos, închise ochii, încercând din răsputeri să controleze tumultul emoţional din sufletul său. În cele din urmă, cu o stăpânire de sine deliberată, el se întoarse spre ea, ridicându-şi privirea. Lasă-mă să te iubesc, îi ceru el cu blândeţe.

Pentru Arielle era momentul adevărului. Cu inima bătând să-i spargă pieptul, vădind un ultim rest de teamă, ea se uită lung la bărbatul pe care-l iubea. Cândva îşi jurase că lucrul acesta n-avea să se mai întâmple niciodată. Acum ea venea în

întâmpinarea lui cu ochii larg deschişi. În mintea ei, nu avea nici urmă de îndoială în privinţa motivaţiei lui Chris… sau a ei însăşi. La urma urmei, nu trebuia să ia nicio hotărâre.

„Da”ul ei şoptit fu abia perceptibil, dar Chris îl auzi.

— Eşti sigură? Nu vreau să mă urăşti…

— Sunt cât se poate de sigură.

Nu mai exista cale de întoarcere. Chris parcurse rapid distanţa dintre ei şi se aşează apoi pe marginea canapelei, braţele lui puternice înlănţuindu-i umerii şi lipind-o de el. El o simţi tremurând, aşa că încercă să o liniştească.

— N-am să-ţi fac niciun rău. O să fie bine. Apoi o sărută, repetând cu buzele mesajul transmis de vorbele lui.

Arielle se lăsă în voia lui, fără nicio reţinere. Mâinile lui o purtară dincolo de marginea realităţii, aprinzând înăuntrul fiinţei ei flăcări pe care doar el era în stare să le aţâţe. Trupul ei deveni un instrument al plăcerii sub degetele lui abile, făcând-o să se gândească la culmile extazului spre care o ducea el.

La un moment dat, nu se ştie cum, prosopul alunecă neobservat pe podea. În clipa în care Chris o luă în braţe, ducând-o apoi în patul său, carnea ei fierbinte se lipi de trupul lui. El o întinse cu grijă pe pat, dând deoparte pătura pentru ca ea să se întindă pe cearşafurile răcoroase. Apoi el se retrase, delectându-se cu goliciunea ei. Era ca şi cum imaginile captate de el pe film nici nu ar fi existat, ca şi cum n-ar

mai fi văzut-o nicicând în postura asta. La urma urmei, ea fusese atunci un model; în clipa de faţă era femeie.

Trupul ei se înfioră anticipând ce avea să urmeze, în vreme ce ochii ei albaştri îi urmăreau mişcările. Mâinile lui scoaseră cureaua, înainte de a se îndrepta spre fermoarul pantalonilor. Apoi el se opri, iar ea fu cuprinsă de un nou val de panică. Oare el o va respinge din nou în secunda aceea? Era posibil?

— Eşti absolut sigură, Arielle? şopti el, lăsându-se pe pat lângă ea, fără a-şi scoate şi celelalte haine. Acum că am depăşit acest moment, nu o să-ţi dau voie să te răzgândeşti…

În loc de răspuns, ea se ridică şi îi înlănţui gâtul cu braţele, lipindu-se de el. Senzaţia pe care i-o produse atingerea toracelui lui de sânii ei o făcu

să se înfioare de plăcere.

— Te rog, Chris… nu care cumva să te opreşti… Ea şoptise ruga aceea, aşa cum îşi dorise el, însă era mult prea îmbătată de dorinţă ca să o mai regrete. Mâna ei alunecă în jos pe pieptul lui, peste abdomenul lui plat, ajungând la betelia pantalonilor, pe care încercă să-i tragă în jos. Inspirând adânc, Chris se ridică şi îşi scoase pantalonii. Era prima dată când ea îl vedea complet dezbrăcat, iar frumuseţea lui statuară îi tăia respiraţia. Acea undă de teamă pe care i-o trezi erecţia lui fu înăbuşită de instinctul primar ce se dezlănţui înăuntrul ei.

Venind alături de ea, pe pat, el îi murmură în ureche cuvinte tandre de încurajare, apoi începu s-o exploreze cu

buzele şi degetele, descoperind acele zone secrete care-i produceau plăcere şi punând stăpânire pe ele, pregătind-o pentru el aşa cum n-o mai făcuse nimeni niciodată. În clipa în care ea nu mai fu în stare să îndure chinul acela din ce în ce mai dulce, îl imploră s-o penetreze. Pentru ultima dată, el o sărută îndelung apoi, fără a-i lăsa timp să se răzgândească, îi împlini dorinţa cu o posesivitate năucitoare care o făcu să scoată un strigăt extaziat. Chiar dacă el rămase neclintit, preţ de o clipă îngrozitoare, ca savură frumuseţea momentului. Copleşită de abilitatea lui de a-i stârni senzaţii ameţitoare, ea nu luă în seamă încordarea trupului lui, faptul că el ducea o luptă deja pierdută, capitularea lui inevitabilă în faţa flăcării care îl mistuia pe dinăuntru cu o forţă

indestructibilă.

Instinctul îi dictă ce trebuia să facă, iar că îi masă muşchii spatelui, cuprinzând apoi carnea suplă a şoldurilor lui, sincronizându-şi unduirile cu ale lui. Împreună, flăcările lor atinseră înălţimi de-a dreptul ameţitoare, până la explozia finală. Acesta fu un moment de-o rară frumuseţe pe care avea să-l păstreze veşnic în memoria sa.

Încet, încet, ei se relaxară, stând lipiţi unul de altul, în vreme ce respiraţia le revenea la normal. Totul era învăluit în tăcere. Arielle nu găsea cuvinte pentru a exprima ceea ce simţise. Ea asculta bătaia ritmică a inimii lui Chris, în vreme ce greutatea palmei lui se odihnea pe pântecul ci. Arielle îşi întoarse capul într-o parte,

iar părul lui des şi închis la culoare se răsfiră pe pernă.

În clipa următoare nu mai era acolo. Printr-o mişcare fluidă, coborâse din pat şi se îndepărtase de acesta. Mâna ei atinse instinctiv locul unde stătuse el mai devreme.

— Chris?

Singurul răspuns fu foşnetul hainelor lui în timp ce se îmbrăca. O năpădiră valuri de teamă, amintind de o groază cu mult mai veche.

— Chris?

Ea reuşi cu greu să se ridice şi să se aşeze pe marginea patului.

— Ce s-a întâmplat, Chris? Unde te duci?

Dar vorbele ei nimeriră într-un spaţiu gol, fiindcă el piccă în grabă, traversând holul şi sufrageria şi

îndreptându-se spre uşa de la intrare pe care o trânti cu zgomot în urma sa. Când auzi zgomotul motorului maşinii, izbucni în lacrimi, plângând aşa cum nu o mai făcuse din noaptea aceea îngrozitoare petrecută cu mult timp în urmă, în care Peter Stoddard o dezvirginase, pufnind apoi în râs.

Fu zguduită de un tumult de emoţii, care o copleşiră cu forţa lor distrugătoare. Ştia că nu putea avea un viitor alături de Chris, dar să i se reamintească acest fapt într-un mod atât de brutal, să i se răpească acele clipe de desfătare ce ar fi trebuit să urmeze după consumarea celui mai formidabil moment pe care-l experimentase vreodată era îngrozitor. Lacrimile udară perna pe care ea o îmbrăţişa, până în clipa în care,

secătuită de puteri, căzu într-un somn chinuit.

Când se trezi, patul era la fel de gol, cum fusese şi în după-amiaza aceea. Lumina aceea roşie-portocalie care se strecura înăuntru anunţa deja sfârşitul zilei. Arielle se dădu jos din pat, retrăgându-se în dormitorul ei. Abia după ce fu complet îmbrăcată, inspiră adânc, îndrăznind să cerceteze casă, în căutarea lui Chris. Dar el nu era nicăieri. Tăcerea plutea în aer asemenea unui nor periculos, calm, nemişcat şi de-o greutate copleşitoare.

Ceasul ei arăta că se apropia de ora şapte. Oare unde era? Trântindu-se pe canapea, se aplecă, îngropându-şi faţa între genunchi. Ar fi trebuit să se aştepte la una ca asta. Poate că ea sperase în secret că, dăruindu-se lui

trup şi suflet, o să-i stârnească afecţiunea. În timpul cinei din seara precedentă – şi chiar şi în nenumăratele ocazii ivite de-a lungul acelor săptămâni – el fusese afectuos şi prevenitor. Cum putuse acum să fie atât de crud, părăsind-o în felul acela? Pur şi simplu nu se potrivea cu ceea ce îi plăcea ei să creadă!

Dar aceasta n-avea nicio legătură cu realitatea. Chris îşi dorise trupul ei – ca să-l fotografieze şi să-l ducă în patul lui. După ce obţinuse ceea ce voise, nu avea ce să-i mai ceară. Îşi atinsese scopul. Acesta era purul adevăr. Crud… spus pe şleau… evident. Vacanţa ei se terminase.

În clipa în care, ridicând privirea în cele din urmă, dădu cu ochii de cele două plicuri aşezate pe partea mai

înaltă a măsuţei de servit cafea, numele ei fiind scris cu litere groase în partea de sus a celui mai mic dintre ele, abia dacă manifestă vreun interes pentru ele. Chris îi schimbase biletul de avion cu unul pentru prima cursă din dimineaţa următoare, ceea ce nu o surprinse câtuşi de puţin. La urma urmelor, ea fusese cea carc-şi dorise să plece; în clipa asta, el nu făcea decât să-i pună la dispoziţie mijloacele necesare.

Cât despre cel de-al doilea plic, cel mare, în care probabil se aflau fotografiile pe care i le făcuse el, nu avu curajul să-l deschidă, înghesuindu-l pur şi simplu între propriile poze. O stare de confuzie puse stăpânire pe ea pe parcursul serii. Chris nu se întorsese. Dar la urma urmei, ea se

îndoia că el o va face. Când se lumină de ziuă, îşi împachetă absentă lucrurile şi articolele de toaletă. Când un taxi apăru în faţa uşii de la intrare pentru a o conduce la aeroport, nu fu nici măcar surprinsă: se aşteptase întru câtva la asta. Aruncă o ultimă privire către vilă, în timp ce taximetristul îi aranjă valizele în portbagaj. Dar în secunda în care el îi deschise portiera, ea se retrase.

— O clipă, şopti cu o voce răguşită, alergând din nou în casă. Scoţând din geantă primul lucru care-i căzu în mână, plicul roşu în care fusese introdus biletul ci de avion, notă perpendicular şi la repezeală scurtul ci mesaj, acele două cuvinte simple, lăsând apoi plicul pe măsuţa de cafea. Apoi, plângând în tăcere, plecă. În mai

puţin de o oră, era deja în avion, îndreptându-se din nou spre Boston.

10

Era un medalion azuriu de o frumuseţe exemplară în simplitatea sa. Înfăţişa două chipuri privite din profil, aflate foarte aproape unul de altul, unul din ele stând apiccat deasupra privirii ridicate a celuilalt, unul masculin, celălalt feminin. Era un amestec de tonuri ale pielii pe un fondul unui cer azuriu. Reprezenta o imagine a… iubirii.

— Nu! Oh, nu! strigătul lui Arielle străpunse liniştea dormitorului unde stătea copleşită de suferinţă, îmbrăcată în salopeta sa de lucru, privind cu atenţie fotografia. Trecuseră două zile de când se întorsese acasă. În ziua aceea era duminică şi înjur viaţa îşi

urma cursul deşi Rockportul fusese îngropat sub un strat de zăpadă gros de optsprezece centimetri. Dacă nu ar fi existat Christopher Howe, ca s-ar fi întors abia azi din St. Maarten.

Avusese nevoie de mult timp înainte de a se hotărî să examineze pozele lăsate de Chris. În secunda aceea, valul de durere o străpunse la fel de violent ca în ziua în care coborâse din avion, urcându-se cu nepăsare într-un taxi pentru a porni în călătoria aceea hazardată prin zăpada înaltă aşternută peste Rockport. Când, în cele din urmă, ajunsese în apartamentul ei, plânsese, continuând să hohotească şi după ce lacrimile ei secaseră de mult. La căderea serii, când luminile aprinse ale locuinţei ei anunţaseră revenirea ei în mijlocul lumii, Sean o găsi, obosită şi

cu inima frântă, având o nevoie disperată de un umăr pe care să poată plânge. El i-l oferi cu acea compasiune pe care o manifestase întotdeauna, ascultându-i lunga poveste fără a-i face reproşuri sau a o aproba, îmbrăţişând-o strâns până ce ea se linişti în cele din urmă.

— O să treci peste asta, Arielle, îi zise el pe un ton încurajator.

Dar că avea serioase îndoieli, pentru că nu reuşea să înţeleagă ce se petrecuse în acea ultimă seară. Apoi deschisese plicul lăsat de Chris, şi descoperise ceea ce devenise ea pe parcursul vacanţei din St. Maarten – o întruchipare a iubirii, a nebuniei… Era mai mult decât putea suporta. Cu toate astea, nu se simţea în stare să-şi ia privirea de la acea imagine. Păreau

cuplul perfect, ea şi Chris; obiectivul camerei foto îi surprinsese într-un moment unic, când între ei exista o comuniune fizică şi spirituală incontestabilă.

Ea îşi aduse aminte de ziua în care fusese făcută fotografia cu pricina. Chris îi dăruise atunci costumul de baie pe care îl ascunsese pentru a nu mai da cu ochii de el. Se certaseră sau, mai degrabă, nu reuşiseră să comunice. El crezuse în momentul acela că ea îl evita intenţionat, păstrându-se pentru un alt bărbat, probabil pentru Sean. De ce nu-i spusese adevărul dintr-o suflare? De ce ori de câte ori nu reuşiseră să fie pe aceeaşi lungime de undă unul dintre ci pleca furtunos de lângă celălalt? De ce atunci când se împăcaseră evitaseră de fiecare dată esenţa problemei? De ce

nu strigase şi ţipase aşa cum era gata să facă în secunda aceea? Dar oare finalul ar fi fost altul? Chris era un bărbat sociabil care ştia foarte bine ce-şi doreşte şi cum să obţină ceea ce voia. El nu-i şoptise niciodată vorbe de iubire, nici măcar în acea ultimă şi agitată seară. Nu-i promisese niciodată nimic – în afara faptului că nu-i va face rău niciodată. Din punct de vedere fizic, nu suferise nici acum şi nici atunci. Chinurile fuseseră de ordin sentimental. Oare Chris anticipase lucrul acesta? Nu, el nu ştia de iubirea pe care i-o purta ea; nu avea cum să fie învinovăţit.

Privind cum stăteau amândoi pe plajă, ochii ei se umplură din nou de lacrimi. Ea nu purta decât acci minusculi bikini şi cu toate astea,

imaginea nu dezvăluia nimic de care să se ruşineze. Fusese imortalizată folosind autoprogramarea, îşi dădu ea seama, muşcându-şi unghia degetului mare în timp ce-şi reamintea momentul. El o sărutase; îi spusese că vrea o „imagine deosebită”. Oare asta era imaginea dragostei? Imposibil, decretă ea cu vehemenţă! Atunci de ce pe chipul lui era întipărită expresia aceea blândă… da, iubitoare? Fusese oare o farsă plină de cruzime, o scamatorie făcută de dragul camerei foto?

Orice ar fi fost, efectul ei asupra lui Arielle era de-a dreptul catastrofal. Neputincioasă, studie fiecare centimetru al imaginii respective, ca şi cum ar fi vrut să descopere un indiciu în privinţa misterului ce o învăluia. Atinse uşor fiecare profil în parte, cele

două apropiindu-se unul de altul, apoi privirea îi alunecă de-a lungul gâtului, al umărului său musculos şi încordat şi al braţului lui îndoit, care se strecurase pe lângă trupul ei, atingându-i uşor spatele. Antebraţul lui forma un paravan deasupra sânilor, bronzul lui întunecat contrastând cu nuanţa bejulie a pielii ei netede şi luminoase. Ei erau bărbat şi femeie, noapte şi zi, întuneric şi lumină – cu toate acestea, fiecare element al unuia se amesteca cu al celuilalt, într-o armonie deplină.

Cele două trupuri se estompară şi mai mult în clipa în care ea începu din nou să plângă. Apoi, cu un aer dezgustat reintroduse poza în plic, şi-l puse într-un teanc de alte fotografii, hotărâtă să nu se mai uite niciodată la el. Când auzi clinchetul soneriei, Arielle

respiră uşurată. Ştergându-şi lacrimile de pe obraji, îl invită înăuntru pe Sean.

Zăpada se scurgea pe jacheta lui de lână şi pe fiecare crac al blugilor. Dar, ca de obicei, surâsul lui era cald.

— Eşti complet acoperită, scumpo. El îi făcu cu ochiul, apoi deveni brusc senos. Hei, iar te-ai gândit la chestia aia.

Arielle arboră un surâs vinovat.

— Încerc, Sean. Te rog să mă crezi că încerc. Dar seeee pare că nu aaajută… întorcându-i spatele, izbucni din nou în plâns. Pur şi simplu nu ştiu cece să fi fac!

Sean îşi agăţă la repezeală jacheta în cuiul din dosul uşii, apoi veni lângă ea şi o strânse la piept.

— O să-ţ’ revii, scumpo. Eliberează-te! Aşa, iubito!

Avea o comoară de prieten, îşi spuse ea printre lacrimi. Dacă s-ar fi putut îndrăgosti de el. Dar între ei nu exista o atracţie fizică. Tocmai datorită acestui fapt deveniseră prieteni atât de apropiaţi.

— Oh, Sean! Ce mă fac? Nu mă simt în stare să mă întorc la lucru. Nu reuşesc nici măcar să-mi curăţ aleea. E ridicol! Tot ce-nn doresc e să stau aici şi să… plâng… în cele din urmă, după ce-i secară lacrimile, îşi suflă zgomotos nasul. Probabil că mă crezi proastă, spuse ea privindu-l cu un aer ruşinat.

— Nu eşti proastă, scumpo, o asigură Sean. Doar îndrăgostită. Poate că e unul şi acelaşi lucru; 1l-am să ştiu niciodată. Totuşi o să-ţi revii. Timpul le rezolvă pe roate.

— Timpul… Timpul. Şi până atunci

cât trebuie să sufăr? Şi ce să fac ca să uit? îşi petrecu braţele în jurul trupului, întorcând spre Sean doi ochi rugători.

— O să lucrezi şi o să te ocupi mai departe de afacerea ta, aşa cum făceai înainte să picci. Viaţa merge mai departe, Arielle. Nu poţi permite ca o lună de vacanţă să schimbe absolut totul.

— Dar deja a schimbat totul! ripostă ca încet, retrăgându-se pe canapeaua din faţa ferestrei ce dădea spre strada înzăpezită. Eu m-am schimbat. EI e cel care m-a schimbat. Mişcarea molcomă a Irccătorilor, veşmintele lor multicolore în contrast cu albul monoton al zăpezii îi atraseră privirea, în timp ce continuă să vorbcască atât pentru sine, cât şi pentru Sean: Am devenit conştientă de

anumite lucruri despre care n-am ştiut niciodată că există. M-am simţit eliberată şi… şi…

— …feminină?

— Cum de ai ştiut la ce mă gândeam?

— Te cunosc foarte bine, scumpo. Am observat asta imediat. Chiar te-ai schimbat. Oh, tu ai fost mereu feminină. Dar acum, pentru prima dată, pari conştientă de acest lucru – şi crezi în el. Şi ai o dulceaţă anume pe care înainte n-am. Remarcat-o la tine. Şi o oarecare vulnerabilitate, care e însă total diferită de durerea care te chinuia acum cinci ani, când te-am cunoscut. El rămase în picioare lângă ca, cercetându-i chipul cu privirea sa frăţească. Şi nu ţi-a dispărut bronzul… adăugă el, surâzând maliţios.

— Arăt îngrozitor! ripostă ea, conştientă de faptul că avea ochii înfundaţi în orbite şi că părea dezgraţioasă în puloverul acela gros şi în blugi. Dar Sean avea dreptate. Incontestabil, că avea o anume frumuseţe interioară pe care experienţa iubirii o adusese la suprafaţă. Trăsăturile ei căpătaseră o moliciunc care de-acum înainte avea să fie o parte integrantă a fiinţei sale.

El o mângâie pe cap, în încercarca de a-i aduce un strop de alinare.

— Nu arăţi îngrozitor! Şi cu fiecare zi care va trece, te vei simţi din ce în ce mai bine. După ce se va mai topi zăpada o să te întorci la lucru. Asta o să te ajute.

După ce se gândi o vreme, ea şopti:

— Sper, Simţea nevoia să pună capăt acelei discuţii. La urma urmelor, nimic din ce ar fi făcut ca nu ar fi schimbat situaţia. Era un mod de a învăţa să trăieşti cu… inima frântă şi cu tot ce decurgea de aici.

Într-un fel, Sean avusese dreptate. Îşi găsi o oarecare mângâiere în munca sa şi se mobiliză mai mult ca niciodată. Din fericire, clicnţii aşteptaseră cu nerăbdare revenirea ci. În plus, trebuia să prelucreze şi să imprime şi fotografiile pe care le realizase pe insulă – o îndatorire pe care, în ciuda gustului amar ce-i lăsa, insistă să o ducă singură la bun sfârşit, deşi Sean îi sugerase să se adreseze unui centru specializat. Era un test pe care reuşi în cele din urmă să-l treacă, dar numai după ce plăti un tribut în lacrimi.

Apoi mai avea de rezolvat şi problema cărţii, pe care o neglijase în perioada şederii în St. Maarten. După o săptămână în care realiză non-stop fotografii în studioul ei, scoase din nou printurile de la locul lor, la primele ore ale unei zile de duminică, rezervându-şi o zi întreagă pentru a le studia. Timp de mai multe ore, se concentră asupra lor, privindu-le, rearanjându-le, învârtindu-se în jurul lor, pentru ca în final să le contemple din nou. Dar gândurile continuau să-i zboare la Chris şi la relaţia pe care o construiseră în cele patru săptămâni de şedere în St. Maarten. În tot acest timp continua să studieze fotografiile. Brusc, avu o revelaţie. Mişcându-se rapid, rearanjă printurile pentru ultima dală, apoi se retrase şi inspiră lung, în momentul în

care îşi dădu seama că găsise în sfârşit tema pe care o căuta.

Grupă câteva poze ale nou-născuţilor pentru a ilustra ideea de copilărie şi desprinderea de lumea înconjurătoare. Apoi pe măsură ce copiii învăţau să umble, căpătau conştiinţa de sine, aşa cum reieşea din imaginile lor ce surprindeau manifestări de precauţie şi chiar de răzvrătire. În două din cazuri. Dar ei deveneau tot mai încrezători pe măsură ce se obişnuiau cu camera foto, exteriorizându-şi bucuria şi exuberanţa. Încrederea de nezdruncinat sosea puţin mai târziu, fiind exemplificată în câteva din printurile ci favorite; în aceste instantanee, ea surprinsese adevărata personalitate a persoanei fotografiate. Şi, în cele din urmă, sosea şi punctul

culminat al acestei suite, camera foto încetând să mai fie un instrument. În stadiul respectiv, se realiza o comuniune perfectă între fotograf şi persoana fotografiată, imaginea reflectând un aspect mult mai important, care exista, probabil, în principal în fotografia respectivă şi mai puţin în viaţa reală.

Când ajunse cu raţionamentul în acest punct, făcu o paralelă cu relaţia sa cu Chris. Ignorarea prezenţei lui în acca primă zi fusese urmată de o intensificare a sentimentelor pe care o experimentase pe plajă, atunci când precauţia se împletise cu o împotrivire ce se diminuase treptat, odată cu scurgerea timpului. Încrederea, firavă la început, crescusc treptat, conferind o frumuseţe aparte relaţiei lor din acele

ultime zile petrecute împreună. Pentru că, lăsând deoparte aparenta neimplicare emoţională a lui Chris, Arielle considera că relaţia dintre ci fusese frumoasă. Reprezentase un fel de împlinire, de întregire şi completare pe care ci o realizaseră împreună.

Descoperirea respectivă avu un efect benefic asupra lui Arielle. Durerea, golul, senzaţia de singurătate persistau încă. Dar erau însoţite de un soi de acceptare a vieţii exact aşa cum era. În adâncul inimii, ea ştia că experimentase un lucru extraordinar. Şi pentru asta, în ciuda zbuciumului său sufletesc, era recunoscătoare. Iar viaţa mergea cu adevărat mai departe.

Munca îi ocupa aproape tot timpul, dar în clipele de răgaz se întâlnea cu prietenii curioşi să afle amănunte

legate de modul cum îşi petrecuse vacanţa. Şi ei observaseră schimbarea ei şi o asaltaseră cu întrebări de genul: „Călătoria asta chiar a însemnat foarte mult pentru tine, nu-i aşa?” „Mi se pare că te-ai regăsit, nu am dreptate?”

Sean continuă să o supravegheze îndeaproape, făcându-şi un obicei din a o vizita în fiecare zi pentru a o încuraja. Era reconfortant să-l ştie acolo, el fiind singurul care cunoştea întreaga poveste.

Adevărata provocare pentru Arielle era aceea de a împăca femeia în care se transformase cu cea de dinainte. Avu nevoie de mult curaj pentru a recunoaşte faţă de sine că nu-şi dorea să redevină tânăra aceea timidă, rece şi conservatoare. Chiar dacă nu va avea parte de dragostea lui

Chris, ea nu va uita niciodată ce o învăţase el. Acum ştia că nu avea niciun motiv să se teamă de un bărbat, indiferent cine ar fi fost el. Conştientizarea faptului că devenise propriul ci stăpân îi conferea o anume forţă.

În mai puţin de o lună, ea îşi reînnoi întreaga garderobă, după ce-şi descoperise pasiunea pentru cumpărături în Marigot. De data asta, pavajul străzii Newbury, o stradă din Boston cu un aer şic, se întindea dedesubtul tocurilor noilor ei cizme din piele, în vreme ce cutreiera magazinele. Când reveni acasă, după o zi întreagă în care tocurile ci ţăcăniseră pe pavajul respectiv, deveni conştientă de faptul că era o femeie modernă, stilată şi atrăgătoare, cu o siluetă

demnă de invidiat. Pentru prima dată în viaţă, era cu adevărat mândră de înfăţişarea sa. De asemenea, stătea mai puţin în casă, ieşind mai des în oraş – în mare parte pentru a scăpa de reverii de care era asaltată în timpul zilei. Înainte, pentru şedinţele foto, preferase siguranţa oferită de propriul ei studio; acum îşi realiza fotografiile în diferite locaţii – o casă, o şcoală, un parc acoperit cu zăpadă. Devenise mai creativă, iar afacerea ci avusese de câştigat.

Numai în cursul nopţii, când stătea singură în întuneric, gândul îi zbura spre Chris. Trecusc o lună de zile, dar durerea provocată de absenţa lui nu scăzuse deloc în intensitate. Probabil că se întorsese de mult la New York şi uitase, desigur, de pacostea peste care

dăduse pe plaja sa din St. Maarten, în acea după-amiază. Dar ea nu-l putea uita. În fiecare noapte privea medalionul azuriu, aşa cum îl numea ca, ceea ce o făcea să plângă în mod inevitabil, dar în acelaşi timp îi aducea o stranie alinare. Era o părticică din Chris, sub forma unei simple hârtii, perisabile, dar totuşi o părticică din fiinţa lui. Iar pentru ea avea o valoare inestimabilă. Dacă n-o să-l mai revadă niciodată, acesta va fi singurul lucru care-i va mai rămâne.

Era o dimineaţă de duminică, când se împlinea exact o lună de la întoarcerea ei. Ploile de la începutul lunii aprilie alungaseră şi ultimele urme de zăpadă de pe aleea ci, iar ca hotărâse să înfrunte rafalele de vânt, făcând o plimbare prin ploaie, I vreme

de două ceasuri. Sau trei, după cum aveai să reiasă atunci când ca reveni, în cele din urmă, după ce se plimbase pe plajă, se oprise să bea o cafea la un mic shop ai cărui patroni erau amicii ei, apoi se întoarse urmând drumul paralel cu ţărmul mării. Nu luă în scamă Porche-ul acela lustruit de culoare gri, cu portierele stropite de noroi care staţiona chiar vizavi de casa ei. Rockport atrăgea tot felul de vizitatori; acesta era probabil unul dintre ei.

Ploaia picura de pe gluga impermeabilului ci galben-aprins, în timp ce ea se opri în faţa uşii pentru a-şi şterge noroiul de pe cizme. Având capul piccat, nu observă silueta aceea înaltă care coborî din Porche şi se apropie de ca cu pas hotărât. Când o strigă, ea tocmai era cu mâna pe

clanţă.

— Arielle!

Ea se răsuci, ridicând brusc capul în clipa în care el tocmai sărea peste o băltoacă imensă aflată în mijlocul drumului. Îl recunoscu imediat. Faţa aceea întunecată, aerul hotărât, tonul aspru al vocii sale – toate erau la fel, întruchipând bărbatul care-i monopolizase gândurile noctume în ulumelc săptămâni. Faptul că el era aici, în Rockport, o luă prin surprindere, făcând-o să-şi simtă picioarele moi şi neputincioase. Instinctiv, se îndepărtă de el, lipindu-şi spatele de uşă.

— Arielle! Aşteaptă! Inflexiunile vocii lui îi aduseră aminte de furia pe care o manifestase în câteva ocazii. Arielle? El se afla acum în spatele ci,

dominând-o cu statura sa impunătoare. Biruită, ca îşi rezemă fruntea de uşă.

El nu trebuia să revină în viaţa ei – nu după ce ea se obişnuise cu gândul că o părăsise!

— Ce doreşti, Chris? zise ea cu o voce tremurătoare.

— Trebuie să stăm de vorbă. Aştept să-mi dai câteva explicaţii!

Indignarea din tonul lui o făcu să-şi ridice brusc capul.

— C-cum? La fel de inexplicabilă ca bruscheţea cu care el o părăsise în noaptea aceea, cererea lui o făcu să încremenească de stupoare.

Capul lui cu părul de nuanţa cărbunelui, aranjat cum se cuvine şi strălucind din pricina picăturilor de ploaie căzute din loc în loc, se aplecă într-o parte, iar el îşi coborî privirea

spre creştetul ci peste care ea îşi trăsese din nou gluga.

— Înăuntru, îi ordonă el, răsucind clanţa în locul ci, ca apoi s-o împingă în interiorul casei.

Furioasă pe sine pentru că nu-i ripostase mai devreme, ea îşi scoase impermeabilul, îşi aruncă cizmele într-un colţ, apoi se întoarse să-l privească, cu mâinile în şolduri şi cu ochi scăpărători.

— Ce cauţi aici, Chris? i se adresă ea pe un ton ridicat, luându-l prin surprindere. Asta e casa mea şi nu-mi amintesc să te fi invitat. Roata s-a întors; acum tu o să-mi explici de ce te afli aici, altfel, ai cuvântul meu de onoare voi chema poliţia!

El se mulţumi să zâmbească şi îşi scoase pardesiul kaki, agăţându-l în cui

ca să se usuce. Purta un constum din trei piese, confecţionat din flanel gri-deschis; Arielle trebui să facă un mare efort de voinţă ca să nu holbeze la el. Când se întoarse spre ea, Arielle se dădu automat înapoi.

— Am venit să te văd. Părea ceva mai liniştit. Trebuie să te întreb câteva lucruri. Când trăsăturile i se destinscră, ea observă că în jurul gurii apăruseră câteva riduri noi, ca o mărturie a chinurilor prin care trecuse în ultima lună.

— Ei bine…? îl întrebă ea pe un ton aprobator din cap.

— Pot să iau loc? Privi dincolo de umăr, spre fotoliul confortabil şi uzat, cel în care ea se ghemuise, în faţa focului din şemineu, atâtea seri de-a rândul pe parcursul ultimei luni. Când

ea dădu aprobator din cap, el înaintă cu paşi egali şi se aşează, trăgând apoi absent de cracul pantalonilor după ce îşi încrucişă picioarele.

— Ei? Ea nu se mişcase, nefiind sigură că o ţineau picioarele. Genunchii păreau de cauciuc, iar stomacul i se strânsese din cauza emoţiei.

Ochii aceia negri o fixară cercetător.

— Tu nu te aşezi?

— Nu.

Preţ de câteva clipe interminabile, Arielle luptă contra impulsului de a se agita sub privirile lui. În cele din urmă, se aşează, dar numai pentru că stabilitatea ei fizică era serios afectată.

— Pari obosită, Arielle.

— Sunt bine.

— Totul e în regulă?

— Da.

Ea se simţi încordată şi stânjenită, aproape la fel ca în după-amiaza aceea, în St. Maarten, când Chris se aşezase neinvitat lângă ea, pentru a bea un pahar împreună. Ultima dată când îl văzuse… Simţi cum o roşeaţă purpurie începe să se întindă de la gât în sus. Ultima lor întâlnire se petrecuse în pat. Ochii i se umplură de lacrimi, iar ea îşi plecă privirea.

— De ce ai venit? întrebă ea cu o voce nesigură. Mă simţeam atât de bine… în cele din urmă… în clipa aceea, totul reveni în forţă. Durerea, neliniştea, singurătatea, golul. Umerii i se cutremurară, în vreme ce plânse uşor, îngropându-şi faţa în palme.

— Am stat departe cât am putut de mult. Vocea se auzi chiar deasupra

capului ei. Fără a ridica ochii, ea îşi dădu seama că el îşi părăsise fotoliul şi în secunda aceea îngenunchease în faţa ei. La naiba, nu voiam să vin! Am vrut să te uit definitiv. Din vocea lui răzbăteau furia şi încă ceva care semăna cu disperarea.

— Am crezut că ai făcut-o, şopti ea cu o voce înfundată.

— Sunt convins că am încercat al dracului de mult, mormăi el, dar nu a funcţionat. În ultima lună nu m-am putut gândi decât la tine, Arielle. Te rog, te rog, uită-te la mine.

Auzindu-i vocea rugătoare, ca ridică privirea. Şi în secunda aceea fiecare grăunte al iubirii ei renăscu. Era acelaşi chip pe care ca îl privise din profil atâtea nopţi în şir – chipul din medalionul azuriu. Îşi ţinea braţele

sprijinite de cotierele fotoliului, cu toate că avea grijă să nu o atingă. Ochii lui erau la acelaşi nivel cu ai ei, iar privirea lui se cufundă într-a ei.

— Spune-mi de ce ai venit în St. Maarten… Mai spune-mi o dată.

— Dar cu… începu ea să protesteze, însă el o I întrerupse.

— Da, dar fi indulgentă cu mine. După ce vom lămuri întreaga poveste, o să plec în linişte, dacă asta vei dori. Dar, mai întâi, răspunde-mi.

În timp ce el vorbea, ea tânjea să se apropie şi să-i atingă buzele. În loc să facă asta, îşi strânse palmele în pumni, ţinându-le în poală.

— Am venit la St. Maarten să-mi petrec vacanţa. Asta-i tot. Aveam de lucru, trebuia să pun în ordine nişte printuri în vederea publicării i unei

cărţi – ceea ce nu am reuşit să fac până la revenirea mea aici. În vocea ei se simţea o notă uşoară de reproş.

Tonul vocii lui rămase la fel de scăzut şi de egal atâta vreme cât îşi continuă interogatoriul.

— Ştiai dinainte că cu locuiam în vila aceea, că cu eram proprietarul ambelor vile de vacanţă?

— Nu.

— Ai fost, în mare… satisfăcută… când ai descoperit cine eram?

— Nu! Ochii ei albaştri scăpărară. Nu voiam nicio părticică din tine. Poate că eşti un fotograf extraordinar, dar eu te consideram o adevărată bestie… Izbucnirea o luă prin surprindere chiar şi pe ea. În clipa aceea îşi înghiţi cuvintele pe care le-ar fi putut adăuga.

Ea îl urmări cu privirea în vreme

ce se ridică în picioare şi traversă în partea opusă a încăperii, cu capul plecat şi pierdut în gânduri. Nu-şi dădea seama care era motivul prezenţei lui; la urma urmelor, ea fusese, potrivit propriilor lui vorbe, „dusă în patul lui dintr-un soi de datorie”, ca apoi să fie alungată cu dispreţ. Ce-şi mai putea dori de la ea? îşi făcuse fotografiile, oferindu-i apoi o gratificaţie de ordin sexual. Sau poate că acest din urmă aspect îi satisfăcuse apetitul doar în mică măsură?

— Cine e Sean?

— Un prieten.

— La naiba, Arielle! izbucni el pe neaşteptate. Ai evitat acest subiect ori de câte ori l-am abordat. Mai exact, ce fel de relaţie există între tine şi el? Rigiditatea trupului lui o făcu să se

simtă şi mai încordată.

— E un prieten. Ce aş putea să spun mai mult de atât?

— Te culci cu el?

— Nu!

Ochii lui o priviră acuzator.

— Nu ai mai negat lucrul acesta până acum.

— Nu m-ai întrebat niciodată într-un mod atât de direct, continuă ea, cu un aer semeţ, refuzând să-şi asume vina pentru faptul că el înţelesese cu totul altceva.

În clipa în care m-ai întrebat, nu am găsit de cuviinţă că ar trebui să ofer o explicaţie mai amănunţită. El a fost – este – un prieten. Nu ştiu cum aş fi suportat aceste ultime… în clipa în care punctul nevralgic al confesiunii, pe care era gata-gata s-o facă, se apropie, ea îşi

încicştă dinţii. Preţ de o clipă, privirea lui Chris se înăspri şi mai mult, ca apoi să se îndrepte în altă parte, cercetând încăperea, observând abia atunci căminul primitor în care locuia. Privirea lui Arielle o urmă pe a lui, văzând parcă pentru întâia dată draperiile lungi şi albe de la fereastra ce dădea spre intrare, covorul scandinav de pe podea, numeroasele piese de artă, fiecare dintre ele fiind realizate de câte un prieten, înfrumuseţând pereţii în întregime albi. În clipa în care el se uită din nou la ea, Arielle îşi feri rapid privirea, ştiind instinctiv că partea cea mai groaznică avea să urmeze abia acum. Ochii lui îi străpunseră sufletul, în timp ce el mormăi:

— Nu erai virgină, Arielle. În ciuda a tot ce m-ai lăsat să cred, tu nu ai fost

virgină. Teama, acea privire de animal hăituit, ezitarea de la început în privinţa actului sexual, modestia ta… Ce au fost toate astea? Vocea lui devenise din ce în ce mai puternică.

Deci asta era ceca ce-l deranjase – faptul că nu fusese primul. Era dureros, dar nu surprinzător. Dar el îi atrase brusc atenţia în momentul în care continuă:

— Am lucrat atât de încet cu tine şi ţi-am urmărit transformarea. Dintr-un iepuraş speriat într-o femeie sigură pe sine – ai fost nemaipomenită! El clătină din cap, uimit din nou de metamorfoza la care asistase. Apoi m-am simţit vinovat pentru că te-am presat atât de mult. În clipa în care mi-am imaginat că fugi de mine, n-am putut suporta lucrul acesta! Mi-am dorit să fii lângă mine,

indiferent care ar fi fost motivele tale. Aveam nevoie de ceva mai mult timp ca să te fac să mă iubeşti. Aşa că, vocea lui încetini, te-am obligat să rămâi.

El îşi petrecu câteva minute plimbându-se până la fereastră şi înapoi. Arielle nu putea decât să-l privească şi să aştepte, neştiind ce va urma. Când reveni lângă ea, privirea lui era sincer îndurerată.

— M-am folosit de aparatul foto ca să facă ceea ce eu nu îndrăzneam să fac. M-am dispreţuit pentru pofta pe care o resimţeam – şi mi-a fost teamă să recunosc acelc sentimente profunde ce mă răscoleau – iar eu nu eram în stare să mă împotrivesc. M-am tot abţinut, plecând în grabă de lângă ţine de mai multe ori, atunci când am simţit că sunt pe punctul de a-mi pierde

controlul. La naiba, declară el cu o voce puternică, am făcut toate astea, şi tu nici măcar nu erai virgină!

Săptămâni de-a rândul, ea refuzase să admită că era posibil ca amănuntul acesta să-l fi afectat peste măsură; în clipa asta, Arielle reacţionă cu o violenţă de care nu se credea capabilă. Sărind din scaun, ea se îndreptă spre el, din nou furioasă şi rănită.

— Nu, nu eram virgină! ţipă ea, respirând precipitat. Şi ai vrea să ştii de ce? Ai vrea? Era atât de tulburată încât nu mai simţea nevoia să păstreze secretul. Pentru că pe vremea colegiului, un grup de amici care formau o frăţie – erau patru în total – s-au gândit să-şi încheie sezonul de distracţie deflorând cea mai vulnerabilă

victimă din preajma lor. Pe mine! Fata durdulie! Micuţa grăsană pe care o simpatiza toată lumea, dar căreia nu-i dădea nimeni întâlnire! Ochii ei se întunecară, amintindu-şi suferinţa aceea. Oh, el mi-a dat întâlnire! Numele lui era Peter Stoddard.

Ea rânji răutăcios când îi pronunţă numele, inspiră adânc de mai multe ori, continuând apoi pe un ton ceva mai calm, deşi lacrimile începuseră să-i alunece încet pe obraji.

— Numele lui era Peter Stoddard şi reprezenta o adevărată celebritate a campusului. Rosti propoziţia cu ironie. Atunci când mi-a propus să ies cu el, am fost mult prea încântată ca să pun la îndoială bunele lui intenţii. Era de-ajuns că cineva mă vedea cape o femeie. Se opri, se uită în jos,

întorcându-se cu spatele la Chris. Umilinţa aceea o ardea şi acum pe dinăuntru. M-a invitat în oraş de trei sau patru ori, de fiecare dată fiind tot mai convingător. Voiam să fiu cu el, să fac lucrurile acelea despre care celelalte fete vorbeau atât de mult. Voiam să mă bucur şi cu de respectul lor. Când el m-a invitat sus în camera lui, ca să învăţăm împreună, mi-am închipuit, într-un fel, ce avea să urmeze. Un gând neruşinat.

Privirea pe care o întoarse spre Chris era tăioasă. Absorbită de relatarea sa, nu observă chipul lui împietrit, pumnii lui strânşi, în timp ce-şi reamintea de propriii lui amici din colegiu, ghicind finalul acelei poveşti.

— Nimic nu m-ar fi putut pregăti pentru fapta lui. Era ca şi cum – se uită

absentă la Chris, văzându-l pe Peter –, de îndată ce ajunsese în dormitorul lui, el nu mai avea de ce să se prefacă. Nici măcar nu m-a sărutat… ci doar… doar… Înecându-se în vorbe, se uită în spatele ci după un scaun, prăbuşindu-se apoi în el, cu genunchii strânşi la piept.

— Te-a violat. Fra o declaraţie exprimată cât se poate de clar. Dar Arielle scutură din cap.

— Nu, Chris. Nu poate fi considerat un viol. Asta a fost partea cea mai rea… sau aproape. Eu nu m-am opus. Poate că mi-am imaginat că aşa trebuie să se întâmple. Poate că m-am temut că, dacă mă voi lupta cu el, durerea va fi şi mai groaznică. Ruşinată, ea vorbi pe un ton scăzut: Poate că mi-am dorit ca el să facă dragoste cu mine, fără să-mi pese de

altceva, ca să fiu şi cu ca toate celelalte.

— Şi după părerea ta, care a fost partea cea mai rea a poveştii? El nu-i oferi compasiunea la care ea poate sperase, singura lui intenţie fiind aceea de a afla latura cea mai importantă a poveştii.

De data asta, ea avu nevoie de mai mult timp înainte de a vorbi. Respiră zgomotos şi sacadat, în timp ce ochii i se umplură din nou de lacrimi.

— Când a… terminat… a fost… diplomat. A părăsit camera… fără a rosti o vorbă… scoţând chiote de bucurie abia când a ieşit pe coridor. Eu… am fost obligată… să zac întinsă acolo şi să ascult cum el… primea felicitări din partea amicilor lui… şi banii pe care-i… pariaseră pentru a mă

dezvirgina.

Tăcerea umplu încăperea, întreruptă doar de hohotele ei de plâns. Dar mai erau şi alte lucruri de spus; acum, că tot începuse, avea de gând să meargă până la capăt. Ea ridică privirea înlăcrimată spre chipul grav al lui Chris.

— Mi-ar fi plăcut să fiu virgină pentru tine, Chris, zise ea încet şi cu simplitate, simţind că regretă acest lucru din toată inima. M-ai învăţat atât de multe lucruri. Alături de tine, în St. Maarten, m-am simţit o persoană împlinită, femeie în adevăratul sens al cuvântului. Tu m-ai făcut să mă simt prietenoasă şi încântătoare, inteligentă şi frumoasă. Niciodată n-am mai avut o asemenea senzaţie. Tu ai făcut pentru mine ceea ce n-a fost în sare să facă

niciun bărbat.

Arielle amuţi în clipa în care Chis se apropie de locul unde se afla ea. El se lăsă din nou pe vine înaintea ei, privind-o aproape implorator. Ridică palma puternica pentru a-i mângâia obrazul, apoi o lăsă să alunece încet pe lângă el, în timp ce el îi spuse cu gravitate:

— Nu ţi-ai dat seama că te iubeam?

Inima lui Arielle tresări uşor. Făcu ochii mari de uimire, în timp ce îl privea atent. Oare era o altă faţetă a umorului său? Cu siguranţă că-l înţelesese greşit; ea începu să clatine din cap, dar se opri în clipa în care observă expresia chinuită a chipului lui. El nu mai era meditativ, nici arogant, nici egoist, egocentrist sau încăpăţânat.

Părea la fel de sincer şi vulnerabil ca şi ea. În adâncul inimii ei se aprinse un licăr de speranţă. Luptându-se s-o păstreze acolo, ea rămase complet nemişcată, în aşteptarea unei confirmări a vorbelor pe care el le rostise cu atâta simplitate.

— Doamne, Arielle, te iubesc. În ultima lună, am încercat să fug de sentimentul acesta. Dar nu am reuşit. El se opri pentru a scormoni în buzunarul din interior al jachetei, fără a-şi lua ochii de la ea. Când degetele lui despăturiră hârtiuţa şifonată de culoare roşie, ea îşi dădu seama că ideea aceea care-i venise în ultima clipă

— Acca mărturisire spontană a adevărului – reprezentase salvarea ei. Poate că aş fi reuşit să te uit dacă nu găseam asta. Dar dacă mai exista o

speranţă… Ochii lui adresară întrebarea pe care vocea lui nu era în stare s-o formuleze.

Încet, încet, chipul lui Arielle se transfigură de bucurie. Ea şopti cu blândeţe:

— Am scris asta şi am fost cât se poate de sinccră, Chris. Chiar te iubesc. În ochii ci se zărea un licăr care fusese absent în toată această lună de când se întorsese de pe insulă.

Arielle îşi ridică mâinile pentru a-l atinge, pentru a-i mângâia chipul, ca apoi să-i înlănţuie gâtul, în timp ce braţele lui alunecară pe spatele ei, lipind-o de el.

— Te iubesc atât de mult, Chris. Să nu mă mai părăseşti niciodată!

Buzele lui îi opriră cuvintele cu o blândeţe care contrasta cu dorinţa

irezistibilă pe care o simţea. La rândul său şi ea era dominată de aceeaşi dorinţă care nu putea fi satisfăcută cu un simplu sărut. Amândoi ştiau asta. Mai erau încă foarte multe de spus.

— Îmi pare rău, Arielle. Dacă, cel puţin, aş fi rămas şi te-aş fi înfruntat, poate că luna asta plină de durere nu ar mai fi existat. M-am simţit rănit. Vezi tu, zise el trăgând-o în poala lui, după care o îmbrăţişă puternic, eram convins că nu te deosebeai cu nimic de toate celelalte. Mi-am zis că m-ai păcălit. Faptul că nu erai virgină aproape m-a convins că am fost trădat încă o dată. Doamne, zise el, dezgustat de sine, cât de mult m-am înşelat!

El îşi îngropă faţa în părul ei, lipindu-i obrazul de pieptul său.

— Te iubesc, şopti ea, rostind apoi

propria mărturisire. Regret că n-am avut suficientă încredere în tine, pemru a-ţi mărturisi adevărul. Dar eu mi-am amintit tot timpul durerea şi umilinţa acelui singur moment când mai fusesem în compania unui bărbat. Eram convinsă că nu-ţi doreai decât câteva fotografii cu mine şi o noapte petrecută împreună în patul tău.

— La naiba, voiam mult mai mult de atât, mormăi Chris, pentru prima dată pus pe şotii, trăgând-o uşor de păr pentru a-i întoarce din nou faţa spre el. Te vreau pe tine şi trupul acesta al tău – în fiecare zi şi noapte a vieţii pe care o mai avem de trăit. Vreau să te căsătoreşt cu mine, să fii alături de mine, să lucrezi şi să te distrezi alături de mine, să avem copii şi să îmbătrânim împreună. Ţi se pare că e o dovadă de

egoism?

Drept răspuns, ea ridică mâinile pentru a-i mângâia faţa.

— Mi se pare dumnezeiesc de frumos, murmură ea, cu doar câteva secunde înainte ca el să-i pecetluiască buzele cu un sărut. Când se desprinseră din îmbrăţişare, amândoi aveau respiraţia tăiată.

— Şemineul acesta funcţionează? o întrebă el la ureche cu un glas răguşit, buimăcind-o cu întrebarea aceea neaşteptată.

— Hmmm. De ce?

— Mi-ar plăcea să fac dragoste cu tine în faţa unui foc. Limba lui se plimbă pe partea externă a urechii ei, făcând-o să se înfioare. Vreau să văd o văpaie pe fiecare centimetru al pielii talc.

Ea se îmbujoră de plăcere, ascunzându-şi chipul dincolo de ceafa lui puternică.

— Şemineul funcţionează, îi spuse ca timid, dar nu am nevoie de ajutorul lui ca să capăt văpaia aceea strălucitoare. Tu însuţi poţi face asta. N-aş vrea să-ţi murdăreşti costumul atât de frumos în timp ce vei aprinde focul…

Ea îl urmări cum se desprinde din îmbrăţişarea ei, îşi scoate haina, vesta, cămaşa, cravata, pantofii şi şosetele, îngenunchind apoi în faţa şemineului pentru a aprinde focul. Incapabilă să reziste tentaţiei, se mută în spatele lui pentru a-i masa umerii.

— Dacă continui să faci asta, glumi el cu o voce profundă, s-ar putea să ardem cu totul. El aprinse chibritul, pe

care-l ţinu apoi deasupra vreascurilor. În clipa următoare se întoarse spre Arielle şi o aşeză pe covorul gros înainte de a o dezbrăca. Ea se răsuci de pe o parte pe alta, nerăbdătoare să-i dea o mână de ajutor. Dragostea făcută încet şi fără grabă avea să urmeze mai târziu în noaptea aceea. Pentru moment, se lăsară cuprinşi de flacăra pasiunii, o dorinţă nestăvilită care putea fi potolită doar de furia unei împreunări pasionale şi sălbatice.

Mai târziu, în timp ce stăteau întinşi pe jos în faţa focului, iar Arielle îi masa pielea asudată care-i oferise şi continua să-i ofere atât de multă plăcere, ei reluară discuţia.

— Cred că am scris bileţelul acela într-un ultim efort de a-mi susţine cauza, şopti ea cuibărindu-se la pieptul

lui.

— Din acelaşi motiv ţi-am lăsat şi cu portretul acela…

— Medalionul azuriu, zise ea încet, gâdilându-i uşor cu propria respiraţie perişorul de pe torace.

Chris o strânse şi mai tare în braţe.

— Medalionul azuriu. Asta şi e. Catifelat şi desăvârşit, ca şi tine.

— Îndrăzneţ şi magnific, ca tine.

Într-adevăr el era îndrăzneţ şi magnific – îmbrăcat, dezbrăcat, în orice ipostază – în ochii lui Arielle. Amestecul acela de îndrăzneală şi măreţie i se păru şi mai evident în secunda în care el o lăsă brusc pe spate, şi se urcă deasupra ei, lipind-o de covorul gros, strecurându-şi degetele într-ale ei, ridicându-i braţele puţin mai sus de

obrajii ei îmbujoraţi, pe care îi mângâie apoi uşor.

— Fii a mea, Arielle! şopti el cu o voce răguşită. Redă-mi libertatea. Pot fi liber, totalmente liber doar alături de tine!

— Sunt a ta de săptămâni întregi, Chris. Simt că sunt făcută pentru tine, că dragostea pentru tine mă împlineşte. Fără tine, inima mea nu ar fi întreagă. Oh, te iubesc cu adevărat…

Focul trosni în clipa în care ei se sărutară, profund şi cu pasiune, trupurile lor unindu-se, ca o promisiune a ceea ce avea să urmeze. Îşi declarară dragostea în acele rotiri spiralate ale plăcerii, înălţându-se din ce în ce mai sus, mult timp după ce flacăra din cămin se transformase într-o cenuşă fierbinte şi aurie. Abia mai târziu, în

timp ce stăteau întinşi unul lângă altul, epuizaţi şi satisfăcuţi, Arielle se gândi din nou la medalionul azuriu, conştientă că în imaginea aceea se oglindea viitorul ei.

Sfârşit

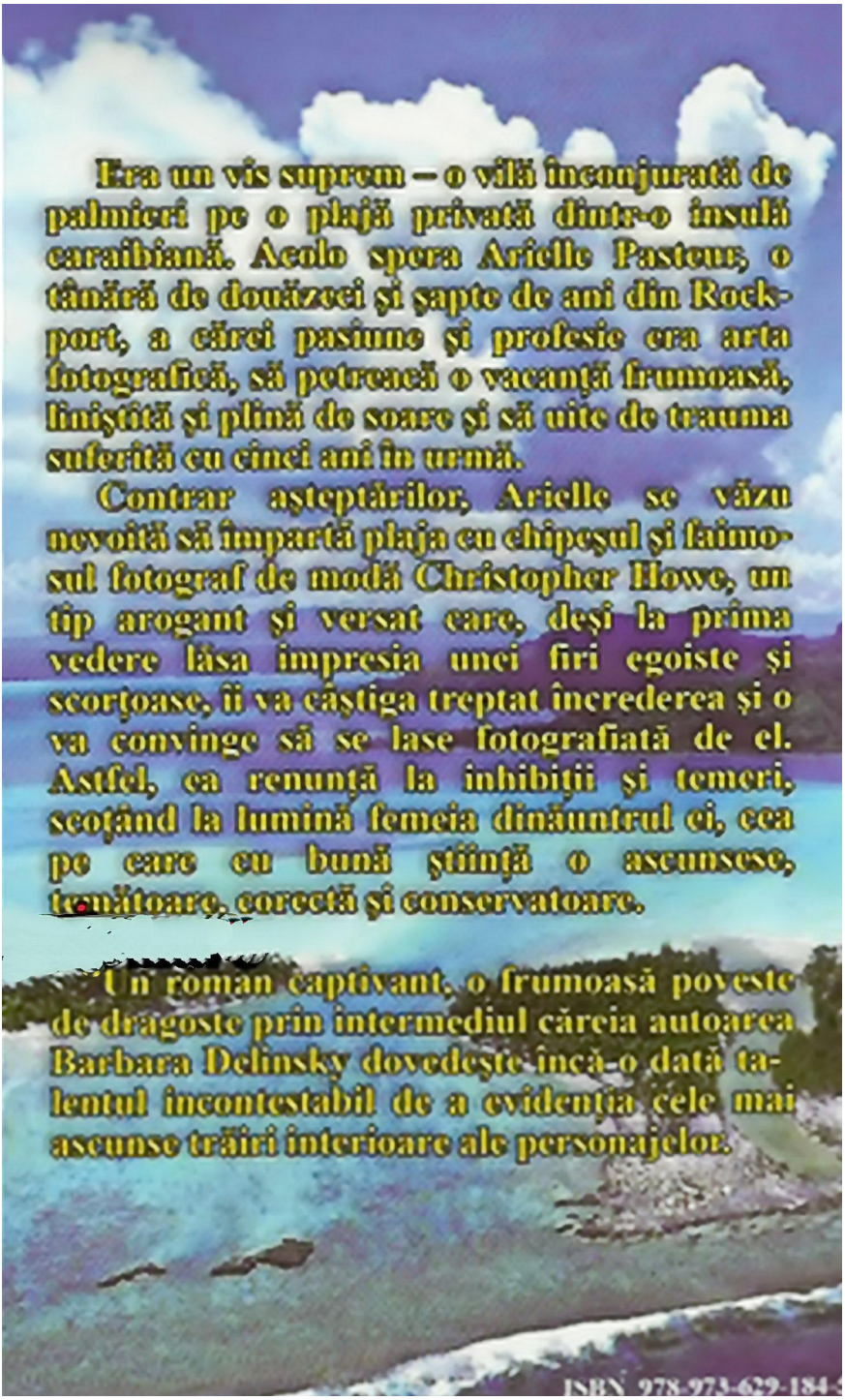

Era un vis suprem – o vilă înconjurată de palmieri pe o plajă privată dintr-o insulă caraibiană. Acolo spera Arielle Pasteur, o tânără de douăzeci şi şapte de ani din Rockport, a cărei pasiune şi profesie era arta fotografică, să petreacă o vacanţă frumoasă, liniştită şi plină de soare şi să uite de trauma suferită cu cinci ani în urmă.

Contrar aşteptărilor, Arielle se văzu nevoită să împartă plaja cu chipeşul şi faimosul fotograf de modă Christopher Howe, un tip arogant şi versat care, deşi la prima vedere lăsa impresia unei firi egoiste şi scorţoase, îi va câştiga treptat încrederea şi o va convinge să se lase fotografiată de el. Astfel, ea renunţă la inhibiţii şi temeri, scoţând la lumină femeia dinăuntrul ei, cea pe care cu bună ştiinţă o ascunsese, tremătoare, corectă şi conservatoare.

Un roman captivant, o frumoasă poveste de dragoste prin intermediul căreia autoarea Barbara Delinsky dovedeşte încă o dată talentul incontestabil de a evidenţia cele mai ascunse trăiri interioare ale personajelor.

ISBN 978-973-622-184-5